

ရွှေသံသရာ

မမသဒ္ဓါမောင်

ညီ မ လေး

BURMESE
CLASSIC

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ပုံနှိပ်မှုကိစ္စရပ်များ:

- ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်၊
၂၀၁၄၊ နိုဝင်ဘာ။
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)
ရွှေဥစာပေတိုက်
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာဖုံးနှင့်
အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀)
ရွှေပဒေသာအောင်ဆု
အမှတ် (၃၃)၊ ကျိတော်လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ဖြန့်ချိရေး - ၁၆၀၀ ကျပ်
- အုပ်ရေ - ၅၀၀ အုပ်

မမသဒ္ဓါမောင်

BURMESE CLASSIC

ညီမလေး

၀၉၅-၀၃

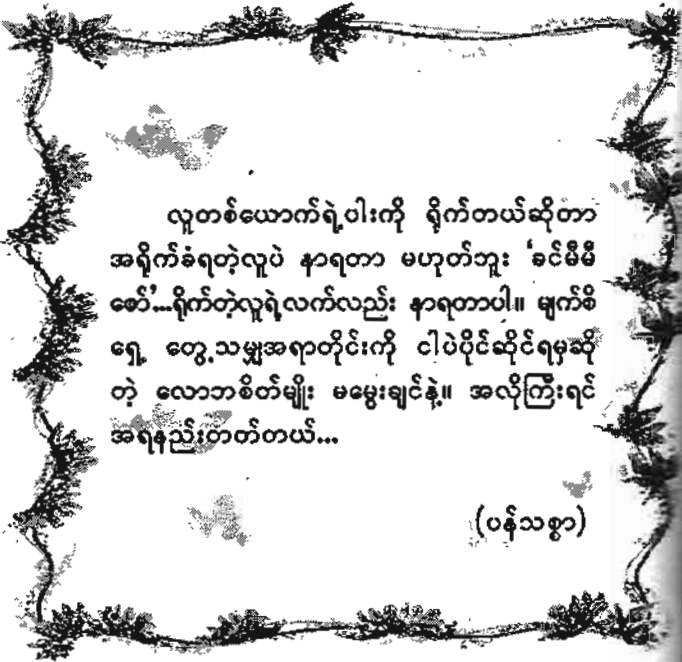
မမသဒ္ဓါမောင်

ညီမလေး / မမသဒ္ဓါမောင်။ - ရန်ကုန်

ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၁၄ ။

၂၀၇ - စာ ၊ ၁၂.၃ x ၁၈ ခင်တီ ။

(၁) ညီမလေး

လူတစ်ယောက်ရဲ့ဝါးကို ရိုက်တယ်ဆိုတာ အရိုက်ခဲရတဲ့လူပဲ နာရတာ မဟုတ်ဘူး 'ခင်မိမိ ဇော်'...ရိုက်တဲ့လူရဲ့လက်လည်း နာရတာပါ။ မျက်စိ ရှေ့ တွေ့သမျှအရာတိုင်းကို ငါပဲပိုင်ဆိုင်ရမှဆို တဲ့ လောဘစိတ်မျိုး မပွေးချင်နဲ့။ အလိုကြီးရင် အရနည်းတတ်တယ်...

(ပန်သစ္စာ)

အရိပ်ဆိုတာ တကယ်စင်စစ် မရှိဘူးဆိုပေ မယ့် ကိုယ်က 'ပန်'ရဲ့နံ့နားမှာ တစ်သက်တာ ထာဝရအရိပ်သဖွယ် ရှိချင်ခဲ့တဲ့သူပါ 'ပန်'...ချစ် တယ်ဆိုတာထက်ပိုပြီး လေးနက်ခြင်းတွေကို ကိုယ့် မျက်ဝန်းထဲ ရှာကြည့်လိုက်။ အနက်ရှိုင်းဆုံးတစ် နေရာမှာ ရှိနေတာ 'ပန်'မြင်လိမ့်မယ်...

(ညီမင်းညို)

အခန်း (၁)

မုန်တင်ခုံထက်ရှိ စားပွဲတင်နာရီမှ Alum မြည့်သံကြောင့် လူက ဆတ်ခနဲ နိုးသွားပါ၏။ မျက်စိကို ချက်ချင်းမဖွင့်နိုင်ပေမယ့် လက်ကတော့ အလိုလိုလှမ်းပြီးသား ဖြစ်သွားပြီး Alum ပေးခလုတ်ကို ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ကြမ်းထက် ဖျာပေါ်ရှိ ဂွမ်းကပ်ခပ်ပါးပါး ခင်းထားပါသည့် အိပ်ရာထက်မှာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးကို ဆန့်ထုတ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းထက် မြှောက်လိုက်၏။

မနက် (၄)နာရီခွဲနေပြီမို့ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး ပြင်ဆင်ရတော့မှာပါ။ အလုပ်ကို (၆)နာရီမထိုးမီ ရောက်မှ အဆင်ပြေမှာကိုး။ အိပ်ရာထက် ထထိုင်ရင်း ဇက်နှင့်ခါးကို ဟိုဒီလှည့်ချိုးလိုက်ပါ၏။ စောင့်ပါးလေးတို့ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ ခါလျက် ခေါက်လိုက်၏။ အိပ်ရာခင်းနှင့် ဂွမ်းကပ်ကိုပါ သေသေသပ်သပ်လေး လိပ်ခေါက်ကာ ခေါင်းရင်းရှိ စားပွဲခုံထက်မှာ အစီအရိထပ်လျက် နောက်ဆုံး ခေါင်းအုံးနှစ်လုံးထက်မှာ ချည်စောင်လေးကို လွှမ်းအုပ်လိုက်ပါသည်။

ခြေသံမမြည်အောင် ဖွနင်းလျက် အခန်းတံခါးချက်ကို အသာဖွင့်လိုက်ပါ၏။ အဝင်ဝကြိုးတန်းပေါ်ရှိ Towel နှင့် ခြေရင်း Steel တိုင်အောက်ခြေမှာ ခေါက်ထားသည့် ရေလဲလုံခြည်ကို ယူလိုက်ပါသည်။ တံခါးမဖွင့်ရသေးမီ နံဘေးရှိ ခုံပုလေးပေါ် ထားထားသည့် ရေချိုးပစ္စည်းများပါသည့် Plastic ဖလားကိုယူ၍ အပြင်သို့ထွက်လိုက်၏။

ဘေးလှေခါးကို အသာခြေဖော့နင်းလိုက်ပေမယ့် ကျွဲခနဲ မြည်သံက ထွက်လာပါသည်။ မှုံပြုပြုလရိပ်ကို အဖို့ပြု၍ ရေချိုးခန်းရှိရာဆီသို့ ခြေကိုလှမ်းလိုက်စဉ် အိမ်ဘေးမီးက ဒေါက်ခနဲ လင်းသွားလေ၏။ ‘ညီ’ နိုးသွားပြီထင်ပါသည်။

“ ပန့် . . . လား ”

“ အင်း ”

“ အစောကြီး ရေချိုးဦးမှာပဲလား။ ခေါင်းလျှော်မနေနဲ့ဦးနော် ” သတိပေးစကားကို ပြန်မတုံ့ပြန်မိပေ။ သူမက နဂိုကတည်းက စကားနည်းသည့်မိန်းမ မဟုတ်ပါလား။ ရေချိုးခန်းမီးကို ခလုတ်ဖွင့်ကာ အခန်းဖွင့်ဝင်လျက် ဂလန်သေချာပြန်ပိတ်ထားလိုက်၏။ မျက်နှာသစ်၊ သွားတိုက်ကာ ရေခပ်မြန်မြန်ချိုးလိုက်ပါသည်။ ဘဲဥပုံမှန်ထဲမှာ ကြည့်၍ မျက်နှာသစ်ဆပ်ပြာရည်ဖြင့် မျက်နှာကို ကြေးစင်အောင် သေချာပွတ်ကာ ဆေးလိုက်ပါ၏။

Towel ကို ပခုံးထက် လှမ်းလျက် တံခါးဖွင့်ထွက်လိုက်စဉ် အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေသည့်ညွှန်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ညီကတော့ အမြဲအချိန်မှန်မှန် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်ကျင့်ရှိလေ၏။ အသံကြားလိုက်ရ၍ လှည့်ကြည့်စဉ် အကြည့်ချင်းဆုံသွားရပါသည်။

“ စောသားပဲ၊ ဒီနေ့ ဈေးဝယ်စရာရှိသေးလို့လား ”

“ အင်း ”

“ Vegetables.... လား ”

“ No! Fruits. . . ”

“ Breakfast.... အတွက်ပေါ့ ”

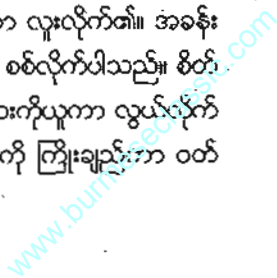
“ အင်း ”

“ မြန်မြန်လုပ် . . . အအေးမိမယ် ”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အိမ်ပုလေး၏လှေကားမှ ထပ်ခိုးနီရာသို့ ပြန်တက်ခဲ့ပါသည်။ မှန်တင်ခုံထက်ရှိ မှန်လေးထောင့်မှာ ပေါ်လာသည့်ပုံရိပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခပ်ပါးပါးခန္ဓာကိုယ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာ၊ ခပ်တိုတိုဆံပင်နှင့် အေးစက်စက်မျက်ဝန်းတစ်စုံကို မြင်နေရပါ၏။ မရယ်မပြုံးနှင့် ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေသည့် အရပ်မြင့်မြင့်အမျိုးသမီးလေး၏အမည်မှာ ‘ပန်သစ္စာ’ ဖြစ်လေသည်။

ရေခြောက်အောင်သုတ်ပြီး မျက်နှာထက် သနပ်ခါးရေကျွဲကို အမြန်ထူးလိုက်ပါ၏။ ဝတ်နေကျဖြစ်သည့် Jeans တွေထဲမှ နက်ပြာရောင်ကို ချွေးဝတ်ကာ အပေါ်မှ T-Shirt အဖြူနှင့် တွဲဝတ်လိုက်ပါသည်။ မနက်ဇောစော အေးနေသေးပေမယ့် အလုပ်ကို လမ်းလျှောက်သွားမှာမို့ သွားချင်း နွေးသွားမှာပါလေ။

ခေါင်းဖြီးကာ Hair-coat အနည်းငယ်သာ လှူးလိုက်၏။ အခန်းတို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်ကာ သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုရှိမရှိ စစ်လိုက်ပါသည်။ စိတ်တိုင်းကျမှ နံရံမှာချိတ်ထားသည့် ကျောပိုးအိတ်လေးကိုယူကာ လွယ်လိုက်၏။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်လျက် Walking shoe ကို ကြိုးချည်းကာ ဝတ်

လိုက်ပါသည်။ အလုပ်မှာ အကြမ်းစားဖိနှပ် ထားလေ့ရှိတာမို့ ပြဿနာ မရှိပါလေ။

အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်လိုက်ပြီး လှေကားမှ ဆင်းခဲ့၏။ ရေချိုးခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟဖြစ်နေတာမို့ ညီ ရေချိုးပြီးသွားပြီမှန်း သိလိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးအနီးမှာ ရပ်စောင့်ရင်း အထဲကို နားစွင့်လိုက်မိ၏။ အန်တီမေ မနိုးသေးဘူးထင်ပါရဲ့။

“ညီ...”

“လာပြီ”

ခြေသံတရွပ်ရွပ်ကြားလိုက်ရပြီး အရှေ့တံခါး ပွင့်လာလေ၏။ ညီ လက်ထဲ သော့တွဲလှမ်းပေးတော့ ညီက နံရံတိုင်ရှိ သံချိတ်မှာ ချိတ်လိုက်ပါသည်။ အိမ်ရှေ့တံခါးကို အသာစွေခဲ့ပြီး ခြံတံခါးကို အပြင်မှ လက်နှိုက်လျက် အတွင်းသော့ ပြန်ခတ်ပေးလိုက်လေ၏။ ပြီးမှ နှစ်ယောက်သား လမ်းကျဉ်းလေးမှတစ်ဆင့် လမ်းမကြီးသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်ခဲ့ကြပါ၏။

“ဗိုက်ဆာလိုက်တာ... ဈေးထဲမှာ မုန့်ဟင်းခါး ဝိုက်လိုက်ရရင် ကောင်းမလား”

နှုတ်မှညည်းလိုက်သည့် ညီကို ဘာစကားမှမတုံ့ပြန်မိပေမယ့် မျက်စောင်းတစ်ချက်တော့ ခဲမိလေ၏။ ယောက်ျားလေးမို့ အစာချက်တာကပဲ မြန်တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် Exercise လုပ်၍ပဲ အားအင်ကုန်ခမ်း သွားတာများလား။ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်မည်။

“မစားရဘူးလား”

“...”

“ဆိုင်ရောက်မှ ကျွေးမလိုလား”

“ဘာစားချင်လို့လဲ”

“ကြိုက်တာကျွေး”

သူမ ပြုံးလိုက်မိ၏။ လည်ပင်းဖက်၍ ကြီးလာသည့် ငယ်သူငယ် ချင်းလေး။ အမေချင်းကလည်း ပြောမနာဆိုမနာတွေမို့ အတူတူနေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါ။ မေမေ မရှိတော့တဲ့နောက် ညီမေမေကပင် သူမကို အိမ်မှာခေါ်ထားတာ မဟုတ်ပါလား။ တိုက်ပုလေးက ခပ်သေးသေးမို့ အိပ်ခန်း သိပ်မများလှ။ သူမက ညီနှင့် တစ်အိမ်တည်းအတူ ဝင်ထွက်နေရလျှင် မျက်နှာပူရသလိုဖြစ်တာမို့ ထိုတိုက်ပုလေး၏ နောက်ဘက်ခြမ်းမှာ ထပ်ခိုးအမြင့်လေးရှိသဖြင့် ခြေရင်းဘက် လှေကားခပ်သေးသေးလေးသာ ထပ်လုပ်ပြီး သီးသန့်နေဖြစ်ခြင်းဖြစ်လေ၏။

အန်တီမေသာ သူမ ရှိမနေချိန် တက်ကြည့်ကာ ရှင်းလင်းပေးလေ၏။ လှန်းစရာရှိသည့်အဝတ်တို့ကို ဝတ်တာမှာ ထုတ်လှန်းပြီး သိမ်းပေးသွားတာပင်။ ထပ်ခိုးက အိမ်တွင်းမှာလည်း လှေကားရှိသလို အိမ်ထဲရှိ ဧည့်ခန်းနေရာကို အပေါ်မှမြင်ရလေသည်။ ထမင်းစားချိန်နှင့် TV ကြည့်ချိန်မျိုးမှ အတွင်းလှေကားကို သူမ သုံးလေ့ရှိပါ၏။

“ဆောင်းဝင်ပြီထင်တယ်။ နှင်းတွေတောင် ကျနေပြီ”

ကဗျာဆန်စွာ ပြောနေသည့်ညီစကားကြောင့် ဝန်းကျင်ကို မော့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ဟက်သားပဲ... မြူနှင်းတို့က တဖွဲဖွဲ စကျနေပြီကိုး။ ထမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်တွေ ဖွင့်ပြီမို့ မနက် (၅)နာရီကျော်ပြီမှန်း သိလိုက်၏။ လမ်းမကြီးရောက်တော့ မနက်စောစော စက်ဘီးစီးသူ၊ လမ်းလျှောက်သူ၊ နေပြေးသူတွေ တစ်စု တစ်စုရှိတာကို မြင်ရလေသည်။

ဈေးကိုဝင်စဉ် သစ်သီးတန်းရှိရာသီ နှစ်ဦးသား ဆက်လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ သစ်သီးလတ်လတ်ဆတ်ဆတ်လိုချင်တာမို့ မနက်မှ ဝယ်ဖြစ်တာပင်။ သူမတို့ အလုပ်လုပ်သည့်ဆိုင်က Coffee နှင့် စားသောက်ဆိုင်မို့ ညီက Tea နှင့် Coffee တို့အပါအဝင်၊ တွဲစားရမည့် Cake တို့ Bread တို့ကိုသာ တာဝန်ယူရပြီး သူမက Kitchen အတွက် လိုအပ်သမျှ အစစ တာဝန်ယူထားရတာပါ။

“ဝယ်နေကျအတိုင်းပဲလား”
“အင်း”

Breakfast List မှာ ပါနေကျအတိုင်း သီးမွှေးငှက်ပျောသီး၊ ဖရဲသီး၊ စပျစ်သီး၊ ပန်းသီး၊ သစ်တော်သီး၊ လိမ္မော်သီးတို့ကို အလုံးလှလှ နှင့် အရည်ရွှမ်းပြီး ချိုမည့်အလုံးတွေမှန်းကာ ဝယ်လိုက်ပါ၏။ ဆိုင်ရှင်က သယ်ရလွယ်ကူအောင် အိတ်တွေ ခွဲထည့်ပေးလိုက်တာမို့ အဆင်ပြေသွားလေသည်။ ဆိုင်မန်နေဂျာ ဦးမောင်လေးက ဆိုင်ဖွင့်ချိန် မနက် (၇)နာရီ မှ လာတာမို့ ဆိုင်ပြင်ဆင်တာ၊ သန့်ရှင်းရေးလုပ်တာ၊ ချက်ပြုတ်တာတို့ကို သူမတို့ဝန်ထမ်းတွေ ကြိုပြီးလုပ်ထားရတာပါ။

DAWN
Cafe and Food Centre

ဆိုင်နာမည် ဆိုင်းဘုတ်ကို အဝေးမှလှမ်းမြင်နေရပါ၏။ ဆိုင်စောင့်အဖြစ် သန့်ရှင်းရေးလည်းဟုတ်၊ Waiter လည်း ဖြစ်သည့် ကောင်လေး

နှစ်ယောက် အိပ်စောင့်တာမို့ အတွင်းဘက်မှ Lock ချထားလေသည်။ ခပ်မှိုန့်မှိုန့်အလင်းသာရှိသည့် အတွင်းဘက်ကို လှမ်းကြည့်ကာ တံခါးကို သုံးလေးချက် ခပ်သာသာထုလိုက်ပါ၏။

“လာပြီ အစ်ကိုရေ”
“နိုးပြီလား”

“အခုလေးတင် နိုးတာ၊ ယံပိုင်ကို မနည်းနိုးနေရလို့”
မိုးသန့်က တံခါးဖွင့်ပေးလေ၏။ ညှော်ခန်းကို ညီနှင့်အတူတူ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် သူမ မီးဖိုခန်းဘက် ဝင်ခဲ့သည်။ ညီ လာတင်ပေးသွားသည့် သစ်သီးတို့ကို ရေဆေး၍ ရေခဲသေတ္တာထဲသို့ ထည့်ထားလိုက်ပါ၏။ စပျစ်သီးကို Steel ရေပုံးထဲ ရေများများထည့်ကာ ရေစိမ်ထားလိုက်ပါသည်။ စပျစ်သီးဆိုတာ ဆေးအများကြီး ဖျန်းရသည့်သစ်သီးမို့ ရေနာနာစိမ်မှ ဆိုးကျိုးမရှိမှာမို့ပါပဲ။

“ညီ”
“ဘာလဲ... ပန့်”

“မုန့်ကုန်နေတာ တိုက်ကို Phone... ဆက်ထားရဲ့လား”
“ဆက်ထားတယ်၊ ခုနှစ်နာရီကျော်ဆို ရောက်မယ်တဲ့”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြုကာ ဆန်ဆေးပြီးသား (၆)လုံးဝင် ပေါင်းအိုးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ မီးအားအတော်ကောင်းတာမို့ (၄၅)မိနစ်ခန့် ကြာတာနှင့် ထမင်းကျက်ပေမည်။ မီးဖိုခန်းကို နေ့စဉ် အိမ်မပြန်ခင် ရှင်းလေ့ရှိပေမယ့် မနက်ရောက်တိုင်း ထပ်ပြီး သန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ကာ ချက်ပြုတ်ရန် စီစဉ်လေ့ရှိပါသည်။

“မပန့်... ပဲပြုတ် မှာထားသေးလား”

“အေး”

ပဲပြုတ်သည် ဆိုင်ရှေ့ရောက်လာသည်နှင့် မိုးသန့်က မှာထားသည့် ပဲပြုတ်ထုပ်ကို ထွက်ယူပေးပါသည်။ သူမတို့အလုပ်လုပ်ရသည့်ဆိုင်က မီးဖိုခန်းကို ကန့်ကွာ၊ တစ်ဖက်မှာ လက်ဖက်ရည် ကော်ဖီဖျော်ရန် Cake ထည့်ဖို့ Counter မှန်ပုံးဖြင့် ကာထားသလို၊ ဒီဘက်မှာက ပန် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ရန်နေရာ ခပ်ကျယ်ကျယ်လုပ်ထားပါ၏။

ဧည့်ဆောင်ကို မှန်ချပ်များဖြင့်သာ ကာထားပြီး၊ Aircon လွှတ်ထားကာ စားသုံးသူ သက်တောင့်သက်သာ စားလို့အဆင်ပြေအောင် ပြင်ဆင်ထားတာပါ။ စားသောက်ခန်းမှာ အစားအစာညှော်နဲ့မျှိုးမရစေရန် မိန့်ခန်းနှင့် သီးသန့်ပိတ်ထားကာ အနံ့ထွက်ရန် သီးခိုးခေါင်းတိုင်ဖြင့် စီစဉ်ထားပါသည်။

ဧည့်သည်တွေထိုင်ရန် မိသားစုခြောက်ယောက်ဆန့်စားပွဲက နှစ်ခုံ၊ လေးယောက်စားပွဲက လေးခုံနှင့် နှစ်ယောက်စားပွဲက ခြောက်ခုံ နေရာချထားပါသည်။ လာရောက်စားသောက်သည့် ဧည့်သည်တွေက ကြိုဆိုနေရာချစရာမလိုပါဘဲ ၎င်းတို့နှင့် ကိုက်ညီမညီစားပွဲကို ရွေးထိုင်သွားကြသည်သာ။

မနက်ကို Special Breakfast Menu ရှိချိန်က (၇)နာရီ (၉)နာရီအတွင်းသာ။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာ ရနိုင်တာက ထမင်းကြော်ကပ်ကြေးကိုက်၊ ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ နန်းကြီးသုပ် စသည်တို့နှင့် ဖျော်ရည်တို့ကိုပါ။ ဒီဆိုင်က တခြားဆိုင်တွေလို အချိန်မရွေး မှာစားလို့ရနိုင်တာမျိုး မရှိပါ။

အနီးနား ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်မှာ Hotel တွေနှင့် Guest House

တွေရှိသဖြင့် ထိုအဆောက်အဦးတို့မှ နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်တွေ မပြတ်လာတည်းလျှင် စား၍အဆင်ပြေမှာကို ရွေးစီစဉ်ပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ Hotel တွေမှာ Breakfast ကျွေးလေ့ရှိပေမယ့် တည်းခိုခန်းမှာ မရှိတာမို့ ထိုခရီးသည်တို့အားလုံးဟာ သူမတို့ Dawn ကိုသာ ဦးတည်ရောက်လာကြတာပါ။

နွေလယ်ကို လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီနှင့်မုန့်မှလွဲ၍ တခြားအစားအသောက် မရောင်းပါ။ ညနေ (၆)နာရီမှ (၉)နာရီအတွင်း Dinner မှာ စားလို့ရရန် စီစဉ်ပေးပါ၏။ European Style စားပွဲများကို ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ပေးလေသည်။ Special Food တွေသာ ချက်ပြီးရောင်းတာမို့ သူမတစ်ဦးတည်းသာ ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လုပ်နိုင်ပါ၏။

မနက်ပိုင်းနှင့် ညနေပိုင်းသာ တာဝန်ယူထားရတာမို့ နွေလယ် (၁၁)နာရီမှ (၂)နာရီအထိက သူမရဲ့အားလပ်ချိန်ပါပဲ။ Dinner ချက်ဖို့အတွက် အသားငါးလိုအပ်တာမျိုး၊ တခြားပစ္စည်းလိုအပ်လျှင်လည်း ထိုအချိန်မှာ ထွက်ဝယ်ရပါ၏။ ဒါမှမဟုတ်ရင် နားချိန်ယူရင်ယူ၊ သို့တည်းမဟုတ် သင်တန်းတစ်ခုခု တက်လျှင်တက်နိုင်လေသည်။

ထို့ကြောင့် တစ်ပတ်လျှင် လေးရက်တက်ရသည့် မုန့်ဖုတ်သင်တန်းကို တက်နေပါ၏။ ညီကတော့ ဖျော်ဆရာဖြစ်ပြီး တစ်နေကုန် အချိန်ပေးရတာမို့ သူမလို အားချိန်မရှိပါ။ တကယ်တမ်း ပင်ပန်းရသူက သူမပါပဲ။ ချက်ပြုတ်ဖို့ သားငါးတွေ ကြော်လှော် ပြုတ်ထောင်းရတာကိုအစ ကူပေးသူမရှိဘဲ ကိုယ်တိုင်သာ လုပ်ရတာလေ။

ပိတ်ရက်မရှိ အလုပ်ဆင်းကြာရတာမို့ လစာ အတော်ကောင်းပြီး Bonus လည်း များများရကြပါ၏။ တစ်နိုင်စီးပွားရေမို့ ဆိုင်ကို ဒီထက်

မေ့သလို ညီနဲ့သူ့အတွက် အဖျော်ဆရာနှင့် အချက်အပြုတ်ကျွမ်းကျင်သူ နေထိုင်နည်း ထပ်ခေါ်ရန် လျာထားလေ၏။ ပြီးနောက် အချိန်ပိုင်း ထုပ်ပေးရသည့် Waiter နှစ်ဦး ထပ်ခေါ်ထားပါသည်။

“အားလုံးပဲ... Breakfast...ရပြီ”

အရှေ့ကို လှမ်းအသံပြုကာ အတွင်းတံခါးကို ဖွင့်ထားလိုက်ပါ၏။ လက်ဖက်ခြောက် နှစ်ထားသည့် ကရားအိုးထဲမှ အဖန်ရည်ကို ကြွေမတ်ခွက် လေးခွက်ထဲသို့ နည်းနည်းစီထည့်ကာ ရေခဲခဲဖြူ လောင်းထည့်လိုက်ပါသည်။ ပြီးမှ လေ့ဖြင့် ထည့်နယ်ထားပါသည့် ပဲပြုတ်ဆီခမ်းနှင့် ထမင်းဖြူရောထားတာကို ကြွေပန်းကန် လေးချပ်ထဲ ထည့်လိုက်ပါ၏။

သူမပန်းကန်က အနည်းဆုံးဖြစ်နေပါသည်။ ထမင်းနှင့်တွဲစားရန် ချဉ်ပေါင်ကြော်နှင့် ငါးပိကြော်ကို ပန်းကန်ပြားအသေးလေးထဲထည့်ကာ လင်ဖန်းထဲ စီထည့်လိုက်ပါ၏။ သူမတို့ BOSS လည်းဖြစ်၊ မန်နေဂျာလည်းဖြစ်သည့် ဦးမောင်လေးက ဝန်ထမ်းတွေကို အစားအသောက်နှင့် စည်းကမ်း မတင်းကျပ်ပါချေ။ သူဌေး မပြိုင်ငြင်ရလေအောင် သူမတို့ နေတတ်တာလည်း ပါမည်ထင်ပါ၏။

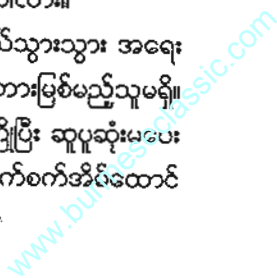

အခန်း (၂)

ကားကို တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး အထဲသို့ဝင်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်ဝမှ နောက်ကြိုမည့်သူ တစ်ဦးမှရှိမနေပါလေ။ ခြောက်နှစ် တိတ်ဆိတ်နေသည့် အဆောက်အဦးက အိမ်တဲ့လား။ သူများတကာ မိဘတွေဆိုလျှင်ဖြင့် တစ်ဦးတည်းသော သားသမီးကို မျက်စိအောက်မှ အပျောက်မခံဘဲ သည်းသည်း သူပျံ ချစ်ပြုကြတာ မဟုတ်ပါလား။

အချိန်တန် ပြန်မရောက်လျှင် စိတ်ပူပြီး အိမ်ကနေ Phone ဖြင့် ဆန်းမေးတတ်ကြသလို အိမ်ဝတို့ ခြံတို့မှာ လမ်းလျှောက်ရင်း မျှော်နေတတ်ကြတာမျိုးပါ။ မိသားစုသုံးဦးသား မနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ ထမင်းထက်ဆုစားဖို့အချိန်ကို သီးသန့်ထားကြတာ မဟုတ်ပါလား။

‘မိ’ မှာဖြင့် ထိုသို့မဟုတ်ပြီ။ ဘယ်အချိန် ဘယ်သွားသွား အရေးမယူ မေးမည့်သူမရှိ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိုးရိမ်တကြီး တားမြစ်မည့်သူမရှိ။ ဘယ်လောက်နောက်ကျပြီးမှ အိမ်ပြန်ပါစေ၊ စောင့်ကြိုပြီး ဆူပူဆုံးမပေးမည့်သူရယ်လို့ မရှိပါလေ။ မိဘနှစ်ပါးစလုံး၏ အေးစက်စက်အိပ်ထောင်

စုအောက်မှ ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ရတဲ့ ရေခဲတုံးလေး 'ခင်မိမိဇော်' ပါလေ။

အပေါ်ထပ်လှေကားသို့ မတက်မီ ဒက်ဒီစာကြည့်ခန်းထဲ မီးလင်းနေမှန်း မြင်လိုက်ရပါ၏။ အင်းလေ... ဒီအချိန် ကုမ္ပဏီကနေ ဒက်ဒီ ပြန်ရောက်နေတတ်တာပဲ။ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ စာဖတ်နေလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အလုပ်လုပ်နေလျှင်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် တံခါးလာခေါက်တာကို (အရေးတကြီးကိစ္စမဟုတ်လျှင်) ဒက်ဒီ စိတ်တိုတတ်လေ၏။

ပြန်ရောက်မှတော့ နှုတ်ဆက်မှုပါပဲလေ။ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို နားဖြင့်ကပ်ကာ အသံနားထောင်လိုက်မိ၏။ စာရွက်လှန်လှောသံမျိုး မကြားရတာမို့ အလုပ်လုပ်နေတာမဟုတ်မှန်း ခန့်မှန်းလိုက်မိပါသည်။ တံခါးကို ခပ်ဖွဖွလေး အသာခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

စေ့ရုံစေ့ထားတာမို့ Door Lock ကို အသာလှည့်ဖွင့်ကာ အခန်းထဲဝင်လိုက်စဉ် ဒက်ဒီက ရေးလက်စ Diary စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပိတ်လိုက်လေ၏။ မိရှိရာအခန်းဝကို မနှစ်ခြိုက်ဟန်ဖြင့် ခပ်စူးစူးကြည့်လိုက်လေသည်။ ဒါက ထုံးစံအတိုင်း ဦးခင်ဇော်ရဲ့ အကြည့်စိမ်းစိမ်းတွေ မဟုတ်ပါလား။

“မိ ပြန်ရောက်ပါပြီ ဒက်ဒီ”

“... ”

“ဒီနေ့ သင်တန်းတစ်ခု ပြီးလာခဲ့တယ်၊ ပြီးတော့ အန်ကယ် ဦးအာကာရဲ့သားနဲ့လည်း မိ သွားတွေ့ခဲ့ပါတယ် ဒက်ဒီ”

ဘာမှပြန်မပြောပါ။ ချိုတယ် ခါးတယ် Yes! or No! ဘာမှ ထုံပြန်မှုမရှိ။ ဘာသင်တန်းပြီးခဲ့တာလဲဆိုပြီး မမေး။ မောင်မိုးထက်နဲ့ အဆင်

ပြေလာသလားလည်း မပြောပါချေ။ သမီးဖြစ်သူနဲ့ စေ့စပ်လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ပေးတဲ့ သားသမက်ကို သဘောမကျလို့လည်း မဟုတ်ပြန်။ မိသိပ်ချစ်ရပါသည့် မိဘနှစ်ပါးလုံး၏အတွင်းစိတ်ကို မည်သို့မျှ မမှန်းဆတတ်ဝါတော့ချေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘတွေ နှစ်သက် ချီးမွမ်းရလေအောင် စာတို အပတ်တကုပ် ကြိုးစားခဲ့ရတဲ့ မိ၊ နှစ်စဉ် ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ဆုတက်ယူခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် မိဘတွေ လိုက်မတက်နိုင်သည့်အတွက် တက် မယူဖြစ်ခဲ့သည် မိ၊ ကလေးငယ်တစ်ယောက်ချဲ့ ရင်တွင်းရှိ တစစ နက်လာသည့် စိတ်ဒဏ်ရာကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ မသိနိုင်ခဲ့ပါချေ။

“အဲဒါ မိမာမိလုပ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား”

ထင်မှတ်မထားသည့် အမေးစကားက မိ့ကို အံ့ဩသွားစေပါသည်။ နှစ်ဖက်မိဘတွေရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သားသမီးတွေကို နေရာချပေးချင်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးလား။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတဲ့စကားပုံက ဒက်ဒီနဲ့ ဆက်ဆိုင်သလိုပါလားနော်။

“ဒက်ဒီ”

“သီတာနဲ့ပဲ သွားပြောပါ... မိ”

ကဲ! ပြတ်ရော။ ဒက်ဒီ ဦးခင်ဇော်က မာမိ ဒေါ်ခင်သီတာဆီသို့ ခင်မိမိဇော် ဆိုသည့် သမီးလေး၏ကိစ္စအားလုံးကို ဝကွက် အပ်လိုက်သည့် သီတာပါ။ လေပြည်လေးနှင့် ပြောတာဖြစ်ပေမယ့် အေးစက်စက်လေသံဖြစ်နေမှန်း မှီစိတ်ထဲမှာ အလိုလိုသိနေပါသည်။ ဒက်ဒီ... မိ့ကို ရင်ကဖြစ်ခဲ့သမီးအဖြစ် မသတ်မှတ်ချင်တာများလား။ နည်းနည်းလေးမှ မချစ်ပေး

နိုင်ဘူးလားဟင်။

“မိ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ Ready ဖြစ်နေပါပြီ ဒက်ဒီ”

မျက်နှာအမူအရာ ပြောင်းမသွားပါလေ။ ဘာလဲ... ဇိုကို ဒက်ဒီ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်ဖို့ စိတ်မကူးထားဘူးလား။ ဖအေဖြစ်သူရဲ့ လုပ်ငန်း အမွေကို မိ ဆက်ခံခွင့်မရှိတာများလားဟင်။ မိဝင်နိုင်သည့် ဆေးလှိုင်း နှင့် နည်းပညာလှိုင်းတို့ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ဒက်ဒီခြေရာကို အမိလိုက်နိုင်ဖို့ ဒီစီးပွားရေးကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကျောင်းတွေ သင်တန်းတွေ တစ်ပြုံကြီး တက်ခဲ့တဲ့ရည်ရွယ်ချက်ကို ဒက်ဒီသိရဲ့သားနဲ့လေ။

“ဘယ်မှာ သွားလျှောက်မလို့လဲ”

“ဒက်ဒီ”

ကြည့်ပါဦး... ဖအေတစ်ယောက်လုံး ကုမ္ပဏီ MD ကြီး ဖြစ်နေ ပါလျက် သမီးဖြစ်သူကို နေရာတစ်နေရာစာလေးတောင်မှ မပေးချင်သည့် နယ်ပါ။ မိက... မိက သမီးမိန်းကလေးဖြစ်နေလို့လား။ မိလည်း သား ယောက်ျားလေးအဖြစ် ဒီလောကကြီးထဲကို ဝင်ခဲ့ချင်တာ အမှန်ပါလေ။

“ခေါ်တဲ့နေရာတွေမှာ သွားလျှောက်ချင်လျှောက်ပေါ့”

ရင်ထဲ အောင့်သက်သွားရပါ၏။ ကြည့်ပါ... ဒီစကားမျိုးကို သမီး ဖြစ်တဲ့ဇိုကိုမှ ပြောရတယ်လို့။ တကယ်ဆို ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ လူမလိုလို့ မခန့်ချင်ရင်တောင်မှ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ပြောပြီး လုပ်ခိုင်းသင့် တာပေါ့။ သို့သော် မိဒက်ဒီ ရေခဲတုံးကြီးကဖြင့် အပိုစကားမဆိုဘဲ တုံ့ထို ဘာပေါ့လေ။

“ဒက်ဒီ”

“စာတွေနဲ့ လက်တွေ့မတူတာကို မိ သိထားပါ။ Certificate

တွေ ဘယ်နှစောင်ပဲရှိရှိ... Experience လုံးဝမရှိတဲ့ကလေးမျိုးကို ရပ် တည်ပြီး ခိုင်မာနေတဲ့ကုမ္ပဏီတိုင်းက မခန့်ဘူးဆိုတာပဲ”

ကဲ! ဘာများ ပြောစရာလိုတော့မှာလဲ။ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ နေရာ လွတ်မရှိဘူးလို့ ပြောတာနဲ့ အတူတူပဲမဟုတ်လား။ အဘယ်မျှ မျက်နှာ ငယ်ရပါသလဲ။ အစစအရာရာ ပြည့်ပြည့်စုံစုံတာဝန်နှင့် ရှင်သန်ခွင့်ရခဲ့ပါလျက် မိဆိုသည့်မိန်းကလေးက ဘာမှမပြည့်စုံသည့်နယ် ကွက်လပ်များစွာနှင့် ပါလေ။

“မိ ကြိုးစားမှာပါ ဒက်ဒီ”

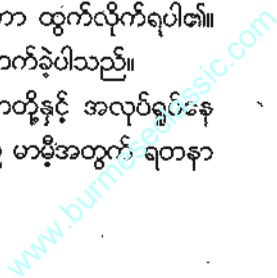
“ကြိုးစားတယ်ဆိုတာ နှုတ်ကပါ မိ၊ လက်တွေ့လုပ်ဆောင်တတ် တဲ့လူတွေက အဲဒီလိုအပိုစကား သုံးလေ့မရှိဘူး”

နှုတ်ဆိုတ်သွားရပါ၏။ လူတစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ကို အခုလို တူနဲ့ထု ချေသလို စကားလုံးရင့်ရင့်မျိုးပဲ ဒက်ဒီ သုံးတတ်ပါသလား။ တစ်ခါတလေ ခလေးများ နူးနူးညံ့ညံ့လေး သုံးပါလား ဒက်ဒီရယ်။ ဘယ်တော့မှဆို ‘မိ’ဆို ပြီး နာမည်တပ်ခေါ်ရုံကလွဲလို့ ဒက်ဒီနှုတ်က ‘သမီး’ဆိုပြီး တစ်ကြိမ်တစ် ခါမျှ မသုံးခဲ့တာလေ။ မာမိလည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပါပဲ။

“ပြောစရာရှိသေးလား”

‘သွားတော့’လို့ နှင်တဲ့နည်းနဲ့အတူတူပါ။ လိုရင်းတိုရင်းပြောတတ် တဲ့အကျင့်က ဦးခင်ဇော်ထံမှာသာ ရှိနေတာလေ။ ဘာစကားမှ ထပ်မပြော ငဲ့တော့ဘဲ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို အသာပြန်စေကာ ထွက်လိုက်ရပါ၏။ အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားထစ်တို့ကို နင်းတက်၍ တက်ခဲ့ပါသည်။

အပေါ်ထပ်ဧည့်ခန်းမှာ မှန်ဘီလူး၊ ဖာနာတို့နှင့် အလုပ်ရွပ်ခန သည့်မာဒိုကို တွေ့ရလေ၏။ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသည့် မာဒိုအတွက် ရတနာ

တွေ့ ရွှေရိုက်တွေ့ စိန်ရတီတွေ စစ်ဆေးတွက်ချက်တာက အလေ့အကျင့် ဖြစ်နေသလို ငွေရေစက်လို့ လျှင်မြန်တိကျစွာ ရေတတ်သည့် လက်ချောင်း ရှည်တို့က အကျွမ်းတကျင်ပါပဲ။

အိမ်မှာ ကိုယ့်စီးပွား၊ သူ့စီးပွား သီးသန့်ခွဲခြားထားသလို၊ ဒက်ဒီ နှင့်မာမိ၏အိပ်ခန်းနှင့် အလုပ်ခန်းတို့ကိုကအစ သီးခြားစီ ထားတတ်ကြ တာ မဟုတ်ပါလား။ သမီးဖြစ်သူကို ဒါမလုပ်နဲ့ ဒါလုပ်ဆိုပြီး ပြောဆို ညွှန်ပြတာမျိုးလည်းမရှိ၊ တစ်ခါတလေ မိကိုယ်မိ မွေးစားသမီးဟု ထင်မိ သလို နိုင်ငံရပ်ခြားမှ မိသားစုဝင်နယ် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်မိတာက အကြိမ်ကြိမ်ပါပဲ။

လောကကြီးမှာ လူဖြစ်ခွင့်ရခဲ့ပြီး ကံမကောင်းခဲ့ရသည့် ‘ခင်မိမိ ဇော်’ပါလေ။

“မာမိ”

“အင်း”

“ကိုမိုးထက်နဲ့ ဒီညနေ မိတွေ့ခဲ့တယ်”

“အဲဒီတော့”

စကားထောက်ဟန်သာ ပြုပေမယ့် မိကိုစိတ်ဝင်စားပုံ မပြပါ။ တစ် ဆင့်စာဖြစ်ဟန်တူသည့် စိန်တို့ကို အကြီးအသေးရွေးပြီး အနာအဆာဂို မရှိ စစ်ဆေးတာကိုသာ အာရုံစိုက်နေပါ၏။ မိက... မိက... မာမိစိန် တွေလောက် တန်ဖိုးမရှိလို့များလား မာမိရယ်။

သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ ဒီလို အေးတိအေးစက်မိသား စုထဲကနေ နောက်ထပ် အေးစက်စက်အိမ်ထောင်မျိုး မှီကို ပြုစေချင်တာ လား။ မျက်စိရွှေက ပျောက်ရင် ပြီးရောသဘောနဲ့ ဒီလိုမျိုး အိမ်ထောင်

ရှင်ပွဲစားကတစ်ဆင့် သတင်းရှာပြီး ဓာတ်ပုံစီပြကာ ရွေးစေချင်တာများ လားလေ။

“ဟိုဘက်က ဘာတဲ့လဲ”

“မသိဘူးလေ”

“ကျစ်! . . . Yes! or No! ဘာအရိပ်အရောင်မှ မပြဘူးလား”

ညှို့လိုက်တာလို့ ပြောချင်တာလား။ မိက မာမိအလှကို ခြေဖျား တောင်မှ မမိတဲ့သမီးပေးကိုး။ ဒီလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ရပ်တည် နေသည့် လျှမ်းလျှမ်းတောက် အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ ဒေါ်ခင်သိတာဆိုသည့် အမည်က (၁၀)ဦး စာရင်းဝင်ပါလေ။ စိတ်ထဲက မပါရင်သာရှိမည်။ မျက် နှာထက်မှာဖြင့် အကယ်ဒမီမင်းသမီး လက်မြှောက်အရှုံးပေးရလေအောင် အချိန်အပြားနှင့် သကားထဲမြှုပ်နေတဲ့ မလိုင်လုံးလေးတွေနယ် စကားကို ခွန်းချွန်းဝေအောင် ပြောတတ်တာပါလေ။

ထိုသို့သော ဆန့်ကျင်ဘက် မိခင်နှင့်ဖခင်တို့ကြားမှ နေရခက်သော် ငြား နေတတ်အောင် လေ့ကျင့်နေထိုင်ခဲ့ရတာ အခုဆို အနစ် (၂၀)ကျော် ဤာခဲ့လေပြီ။ မိဘဝမှာ မိဘကိုခွဲခွဲပူထားပြီး ဆိုးနွဲ့ခွင့်ဆို၍ တစ်ကြိမ် ဆစ်ခါမှ မရခဲ့ဖူးပါလေ။ စက်ရှုပ်တစ်ရှုပ်လို အချိန်နဲ့ စားသောက်နေထိုင် သွားလာခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။

“အံ့ဆွဲထဲမှာ ယူလိုက်”

“ဘာလဲဟင်”

“နောက်ထပ် (၅)ပုံ ရှိသေးတယ်လေ၊ ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာ၊ Hotel GM၊ ရှေ့နေနဲ့ ကုမ္ပဏီ GM ပဲ။ ကြိုက်တဲ့လူနဲ့ Contact လုပ် ချ။ ဓာတ်ပုံနောက်မှာ Phone နံပါတ်တွေ ပါတယ်. . . ရှာကြည့်”

ဒါပဲလား။ ကိုယ့်ရင်ကဖြစ်တဲ့ သမီးကလေးကို နှမေ့တာသစ်တံ နည်းနည်းမှ မရှိသလိုပါလေ။ ဟင်းရွက်ကန်စွန်းလို့ ဈေးဗန်းထဲ ချရောင်း တဲ့ပစ္စည်းလို ကြိုက်ရင်ယူသွားဆိုပြီး ရက်ရက်ရောရောကြီးကို ပေးနေသလို ပါပဲလား။ မိက... မိက... မာမိကို မလိုချင်ပါဘဲ မာမိဝမ်းထဲ သန္ဓေ ဆောင်မိခဲ့တဲ့ လူသားဖြစ်ခဲ့လို့လားဟင်။

“မိ...”

“ရှင်... မာမိ”

“ပြောနေတာ ယူလိုက်လေ၊ မာမိက ဘာမဆို သွက်သွက်လက် လက်လုပ်မှ ကြိုက်တာ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟို... ကိုမိုးထက်ကို ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ”

“ဘာများခက်လို့လဲ၊ မို့ကို သဘောကျရင် မာမိဆီ ညတွင်းချင်း Phone ဆက်မှာပေါ့... မဆက်ရင် Cancel ဝဲ။ သိပ်စဉ်းစားမနေနဲ့ Choice လုပ်ဖို့ အများကြီးရှိသေးတာကို”

ကောင်းရော... တကယ့်ကို အလေးအနက်မထားသည့်နှယ်ပါ။ အိမ်ထောင်ပြုသွားတဲ့သမီးက သျှောင်နောက် ဆံတုံးပါဆိုပြီး ယောက်ျား အိမ်ပါသွားရမှာ။ ဒါမှမဟုတ် သီးသန့်အိမ်ခွဲနေရတာမျိုး တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာလေ။ သူများတကာ မိဘတွေလို သမီးလေးတို့ဖုန်းမောင်နံ့ ကန့် တော့ကြတာကိုခံရင်း မျက်ရည်ကျိတ်သုတ်တာမျိုး မာမိတို့မှာ မရှိဘူးတဲ့ လား။ အံ့ဩဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

“မာမိ”

“ဘာလဲ”

“မိက အိမ်ထောင်ပြုမှဖြစ်မှာလား”

“မို့အသက် ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ”

“(၂၂)နှစ်ပါ”

“အေးလေ... အဲဒါကြောင့် မာမိက အခုလို စိစဉ်ပေးရတာပေါ့။ မိန်းကလေးဆိုတာ (၂၅)နှစ်မကျော်ခင် အိမ်ထောင်ပြုရတယ်။ ဒီထက် လွန်သွားရင် Over Date ဖြစ်တဲ့ပစ္စည်းလို ဘယ်သူမှသုံးတော့မှာ မဟုတ် ဘူး... သိရဲ့လား”

“ဒါပေမဲ့”

“စကားများလိုက်တာ ခင်မိမိဖော်ရယ်၊ ငါအလုပ်ရှုပ်နေရတဲ့ကြား ထဲ။ ကိုယ့်ဘာသာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်စမ်းပါ။ ကလေးလည်း မဟုတ်တော့ ဘဲ အစစ မာမိတို့လူကြီးတွေကို အားမကီးချင်စမ်းနဲ့။ ကိုယ့်ခြေပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်ရင် လူကြီးဖြစ်ပြီ။ ဒီတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကို မဖြစ်မနေ စဉ်းစားစမ်း”

“မိ အလုပ်လုပ်ချင်သေးတယ်”

“ကျစ်!... အလုပ်လုပ်ရအောင် နင့်ကို ဘယ်သူက အငတ်ထား နေလို့လဲ။ ခေါင်းထဲမှာ မဟုတ်တာတွေကိုပဲ အကန့်အပြည့် ထည့်ချင်နေ၊ ရော... ယူသွား၊ မြန်မြန်သွားနားတော့။ မျက်စိနောက်လှပြီ”

စားပွဲအံ့ဆွဲကို ဖျတ်ခနဲဆွဲဖွင့်ကာ မှီလက်ထံသို့ ဓာတ်ပုံအထပ် ထိုက်ကို ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ မယူပြန်ရင်လည်း အပြစ်ထပ်ကြီးသွား နှာမို့ ယူလိုက်ရပါသည်။

မိက... မိက... အိမ်ထောင်ဆိုတဲ့ထောင်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး စိတ်ဆင်းရဲပြီး နေသွားရမှာကို မသနားဘူးတဲ့လား။

မာမိအနီးမှ လှည့်ထွက်ကာ အိမ်ခန်းရှိရာဆီ အနိုင်နိုင်လှမ်းခဲ့ရ

ပါ၏။ အခန်းတံခါးသော့ကို လှည့်ဖွင့်ဝင်ကာ အိပ်ရာထက် ပစ်လွဲချလိုက်
မိသည်။ ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်တို့က ခေါင်းအုံးထက် တစ်ဖုံစိမ့်ကျလာ
လေတော့၏။ မီးမျက်ရည်ကျတာကို သူငယ်ချင်းတွေသိရင် လှောင်ရယ်
ကြလေမလား။

ဪ... လောကကြီးရယ်...

အခန်း (၃)

“ရှေ့လျှောက် ဒီထက် ဗိုတိုးတက်တာကိုပဲ မြင်ချင်ပါတယ်။ အစည်း
အဝေးကို ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ပါမယ်”

ကုမ္ပဏီ MD ၏စကားအပြီးမှာ Member လူကြီးတွေ လက်ခုပ်
တီးလိုက်ကြပါ၏။ Meeting ပြီးပြီမို့ သူတာဝန်ယူထားသည့် Hotel ဆီ
သွားရန် ပြင်လိုက်ပါသည်။ ဖေဖေက MD ဦးခင်ဇော်နှင့် စကားပြောနေ
သေးတာမို့ လူကြီးတွေကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်ရမှာ မျက်နှာပူစရာဖြစ်
တော့မှာလေ။

“ဖေဖေ... ကျွန်တော်သွားတော့မယ်”

“ဪ... အေးအေး... သား”

“ဒါ ရှေ့နေကြီးရဲ့သားလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးခင်ဇော်၊ သားက Victoria Hotel ကို တာဝန်
ယူထားတယ်လေ”

“အားကိုးလိုက်ရတာ”

အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်က ရီဝေသည့်အကြည့်တို့ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ကမ်းပေးလိုက်သည့်လက်ကို သူပြန်ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရပါသည်။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလေစွ။ ကုမ္ပဏီ MD ကြီးမှာ ဒီလိုကြေကွဲ ဝမ်းနည်းနေသည့်အရောင်တွေ ဖြတ်သန်းနေပါသော မျက်ဝန်းတို့ ရှိနေရတယ်လို့။ နှုတ်ခမ်းထက်မှာ မြင်ရခဲ့သည့်အပြုံးယဲ့ယဲ့တော့ ပေါ်လာလေ၏။

“ကျော်နန္ဒာ... MD”

“အန်ကယ်လို့ပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါ မောင်နန္ဒ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်ကယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“ကောင်းပြီ”

လူကြီးတွေကို တရိုတသေနှုတ်ဆက်ကာ Hotel သို့ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကုမ္ပဏီပိုင်လုပ်ငန်းတွေထဲမှ ဒီ Hotel ကို သူတာဝန်ယူခဲ့တာပါ။ ဒီလို ဥက္ကဋ္ဌကြီးကိုယ်တိုင်ပြောတဲ့ အစည်းအဝေးမျိုး တစ်ခါမှ သူမတက်ခဲ့ဖူးတာမို့ ဒီတစ်ကြိမ်မှသာ MD ဦးခင်ဇော်ကို မြင်ခွင့်ရခြင်းပါပဲ။

ဖေဖေကတော့ MD ကြီးရဲ့ အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေဖြစ်ကာ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်သည့် စာချုပ်စာတမ်းတို့ကအစ တာဝန်ယူ ဖြေရှင်းပေးရလေသည်။ Hotel က သူ့ကိုယ်ပိုင်မဟုတ်သော်ငြား ဒီ ‘တက်နေဝန်း’ ‘Reissing Sun’ ကုမ္ပဏီမှာ Shair အနည်းငယ် ထည့်ဝင်လျက် တာဝန်ခွဲယူခွင့်ရခဲ့ရတာပင်။

သူက သူ့ခြေသူ့လက်ဖြင့် ဒီနေရာကိုယူခဲ့တာမို့ ဖေဖေနှင့် သီးသန့်ဖြစ်နေပြီး ဖေဖေအရှိန်အဝါအောက် မရောက်ခဲ့တာပင်။ အခုလိုမျိုး သားအဖတော်တာကို လူသိပ်မသိဘဲ လူရင်းအချို့သာ သိကြတာမျိုးပါ။ ဖေဖေက သာမန်ဝန်ထမ်းမို့ အချမ်းသာကြီးမဟုတ်သလို မေမေသည်လည်း

အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာမမို့ သူတို့အိမ်က ခပ်အေးအေးမိသားစုပါပဲ။

သူက ရွှေလင်ဗန်းနှင့် အချင်းဆေးပြီး ရွှေစွန်းကိုက်ကာ မွေးခဲ့သည့်သားမျိုး မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျောင်းပြီးဘူးရသည်နှင့် နိုင်ငံရပ်ခြားထွက်ကာ အလုပ်ကို တပင်တပန်းလုပ်ခဲ့ပြီး ငွေစုဆောင်းပြီးမှ မိဘတွေထံ ပြန်ခဲ့တာပါလေ။ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီထောင်ရန် အင်အားမပြည့်တာမို့ အခုလို ရေရှည်အောင်မြင်နိုင်မည့် ကုမ္ပဏီကြီးထဲသို့ ရှယ်ယာထည့်ဝင်ပြီး လုပ်ငန်းစလုပ်ဖြစ်ခဲ့တာပင်။

ကိုယ် မကျွမ်းကျင်တဲ့အရာကို အဆင်သင့်ဝင်ယူလို့ မရတာမို့ ဒီတာဝန်ကိုမယူခင် တစ်နှစ်ခန့် သူ့လေ့လာသင်ယူခဲ့ပြီးမှ ရခဲ့တာပါ။ လောလောဆယ် ဒီ Hotel တစ်ခုတည်း တာဝန်ယူထားရပေမယ့် သူပိုင်နိုင်ကျွမ်းကျင်ပြီး တိုးတက်မှုရှိရင် ရန်ကုန်ပါမက မန္တလေး၊ နေပြည်တော်၊ ဝှံ့ညောင်ဦးရှိ Hotel တို့ကိုမျှ ဦးစီးခွင့်ရမည်မှန်း ကြိုသိထားလေ၏။

ဒီလိုမှ အဝေးကြီးမသွားချင်ရင် ချောင်းသာ၊ ငွေဆောင်ကမ်းခြေများရှိ Hotel တို့ကို သွားအုပ်ချုပ်ခွင့်ရနိုင်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သူက သူတာဝန်ယူထားတဲ့နေရာမှာ ဘယ်လိုပြုသနား၊ မည်သည့်ပဋိပက္ခမျိုးမှ ခြေစရလေအောင် အထူးဂရုစိုက် ကြပ်မတ်နေရတာပါ။ ဒါမှသာ တိုးတက်မှုပတ်တမ်းမှ မြားက အပေါ်သို့တက်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါလား။

“ကျွါ... ”

အတွေးလွန်နေရာမှ သတိဝင်သွားရပါ၏။ ကားရှင်းသည့်လမ်းဖြစ်သမယ့် ယာဉ်စည်းကမ်းကိုဖြင့် လိုက်နာရမှာလေ။ မီးနီလေး လင်းနေသည့် နေ့ခင်းကြောင့် လူကူးမျဉ်းကြားနားမှာ ကားကို ဘုရိတ်နင်း၍ ရပ်လျှောက်ပါ။

ရုတ်တရက် သူ့အကြည့်တို့က မျဉ်းကြားကို ဖြတ်ကူးလာသည့်လူ တို့ထံ ရောက်သွားလေသည်။ သုံးလေးဦး ဖြတ်ကူးကြသည့်အနက်မှ နောက် ဆုံးမှာ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာသည့် မိန်းကလေးထံ တစိုက်မတ်မတ် လိုက်ကြည့်နေမိ၏။ အလို! တစ်ယောက်ယောက်နှင့် တူသလိုလို မျက်နှာ ပုံစံမျိုးလေးပါလား။

ခပ်ပါးပါးနှင့် ရှည်လျားမတ်သည့်ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကျောပိုးအိတ်အညှီ လေးကို လွယ်ထားလေ၏။ ဘေးဘီကိုဥမကြည့်ပါဘဲ ရှေ့တူရှုခေါ်ကိုသာ အာရုံစိုက်ထားပုံပါပဲ။ လက်မှာပတ်ထားသည့်နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကျောပိုးအိတ်ကြီးစတိုကို ပြန်ကိုင်ကာ သူ့ကားရှေ့မှ ဖြတ်သွားလေသည်။

လေအစေ့မှာ နဖူးထက်မှ ဆံပင်တိုတိုကို ခေါင်းထက်သို့ လွင့် ကာ လန်သွားပါ၏။ ခပ်သွယ်သွယ်မျက်နှာ မေးရိုးအကွလှလှ တင်းတင်း စေ့ထားပါသည့်နှုတ်ခမ်းအစုံ၊ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားသည့် ဆံပင်များနှင့် နား ရွက်မှာ နားသီးလေးပါသည့် နောက်လည်တိုင်ရှင်းရှင်းလေးကို အရှင်းသား မြင်နေရစဉ် သူ့ရင်တွင်းမှာ ဒိတ်!ခနဲ ဆောင့်ခနဲသွားရလေ၏။

အလို! ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ မီးပျိုငှာ မီးစိမ်းပြုပြီမို့ အချက်ပြ မီးဖွင့်ထားသည့်အတိုင်း ညာဘက်သို့ ကားကို သူ့ကျော့ချလိုက်ပါသည်။ ခပ်မှန်မှန်ပင် မောင်းနေတာမို့ စောစောက လမ်းကူးသွားသည့် မိန်းကလေး ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေတာကို မြင်နေရလေ၏။

ဘယ်ကိုများ သွားနေတာပါလိမ့်။ သူ့ ကားကို Hotel ရှိရာဆီသို့ ချိုးကျေ့ရန် စောင့်နေစဉ် သူမက ကားလမ်းကို ဟိုဒီတစ်ချက်ကြည့်ကာ လမ်းဆက်ကူးသွားပြန်လေသည်။ သူ့ကားရှိရာဘက် လှည့်လိုက်တာမို့ မျက်နှာကို သူ့တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့လိုက်ရတာလေ။ ရင်ထဲတစ်မျိုးကြီး

ဖြစ်သွားတာမို့ သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩသွားမိတာ အမှန်ပါ။ ဘာတွေဖြစ်ကုန် ပြီလဲ 'ကျော်နန္ဒ'...

“တီ! တီ!”

နောက်ကားဆီမှ ကားဟွန်းသံထွက်လာတာမို့ လမ်းကြားအတွင်းသို့ ကားကို သူ့ကျော့ကာ ဟိုတယ်ဘေး လမ်းနေရာမှာ ဂိတ်ထိုးရပ်လိုက်ပါ၏။ မြို့ထဲမှာ ဆောက်ထားတာမို့ Hotel က ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေပြီး ကား Parking ကျယ်ကျယ်ရှိနေပါလေ။ လိုအပ်ချက်ရှိသေးသည့် နေရာပါပဲ။

ကားထဲမှထွက်ကာ Hotel ထဲသို့ သူဝင်လိုက်ပါ၏။ ရုံးခန်းရှိရာ အထပ်ဆီသို့ Lift ဖြင့်တက်ခဲ့စဉ် တစ်ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။ ခေါ်! သူတော့ ခက်နေပါပြီ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးတဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ခြင်းတို့နှင့် တစ်ကိုယ်တည်း ပြုံးမိတဲ့အထိ ဖြစ်ရတယ်လို့။

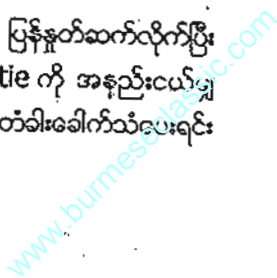
“တင်းတောင်ါ... ”

ရပ်သွားသည့် Lift ထဲမှ သူထွက်လိုက်ပါ၏။ အပေါ်ဆုံးထပ်မှာ နွဲခန်းထားတာမို့ လူရှင်းပြီး တာဝန်ရှိဝန်ထမ်းတို့ကလွဲပြီး Guest တွေ နှိမနေပါ။ သို့သော် ညာဘက်မှာတော့ ဒီလေသာဆောင် ဟင်းလင်းပြင် အခြမ်းကို တက်လာတတ်သည့်ညှပ်ညှပ်တွေတော့ ရှိတတ်ပါ၏။

“Good morning... GM ”

“Morning... ဒါလီ”

သူ Secretary နွဲဒါလီ နှုတ်ဆက်တာကို ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး နွဲခန်းတွင်းသို့ဝင်လိုက်ပါ၏။ လည်ပင်းမှ Necktie ကို အနည်းငယ်ရှု လျှော့ကာ Coat ကိုချုတ်နေစဉ် နွဲဒါလီက အခန်းတံခါးခေါက်သံလေးရင်း သံလာလေသည်။

သူ့ချွတ်နေသည့် Coat ကို ဝိုင်းကုချွတ်ပေးကာ Hunger ဖြင့်
ချိတ်ပြီးမှ အင်္ကျီချိတ်တိုင်မှာ သွားချိတ်ပေးလေ၏။

“ဒီနေ့ ဘာများထူးသေးလဲ”

“တခြားကိစ္စတွေတော့ ဘာမှမထူးခြားပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ Lobby
မှာ မကြာခဏ Complain တက်တာရှိပါတယ် GM ”

“အကြောင်းက”

“Guest တွေ စိတ်တိုင်းမကျလို့ Cook ကို လဲရတာပါ”

“စားဖိုဆောင်က”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ၊ ကိုယ်တို့ Hotel က Guest တွေအတွက်
Breakfast ရော Lunch နဲ့ Dinner ပါ အားလုံးစိတ်တိုင်းကျ စီစဉ်
ပေးထားတာကို”

“ဟုတ်ကဲ့... Cook ခဏခဏပြောင်းတာမို့ လက်ရာက ပြဿနာ
ဖြစ်ရတာပါ GM ”

သူ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားရပါ၏။ ဒါလီယူလာပေးသည့် Atten-
dent Book ထဲမှာ ဝန်ထမ်း List ကိုစစ်ကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်
ပါသည်။ လာတည်းသည့် ဧည့်သည်တွေက (ကိုယ့်နိုင်ငံသားဧည့်သည်)
Local တွေထက် (နိုင်ငံခြားသားဧည့်သည်) Foreigner တွေ ပိုများတာ
လေ။ Room နှင့်ပတ်သက်ပြီး စိတ်တိုင်းမကျတာမျိုး ဘာမှမကြားရပေ
မယ့် အစားအသောက်မှာ ပြဿနာဖြစ်ရတယ်လို့။

အတော်ဦးနှောက်ခြောက်ရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဟိုဘယ်မန်နေဂျာကို အစ
တာဝန်လွှဲထားပါလျက် ဒီပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်တာပါလားနော်။ ဒီ

သတင်းသာ အပြင်ကိုပေါက်ကြားသွားရင် သူ့ခေါင်း ဆင်နင်းခံရတာထက်
ဆိုးသွားနိုင်တာပါလေ။ မဖြစ်သေးပါဘူး... ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးဖြေရှင်း
နိုင်မှပါပဲ။

“မန်နေဂျာကို ခဏလော့ဖို့ပြောလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ GM...”

နွဲ့ဒါလီ ထွက်သွားတော့ ထိုင်ခုံကျောမှိုကို သူမိုချလိုက်ပါသည်။
ဦးနှောက်ခြောက်လိုက်တာနော်။ ခုနစ်စားချက်လှလှလေးပင် ဘယ်ထွက်
ပြေးသွားမှန်းပင် မသိတော့။ ဖေဖေလိုသာ အမှုကိစ္စတွေ အများကြီးခေါင်း
ထဲထည့်ရရင် သူတော့ သွက်သွက်ခါ ရူးသွားမည်ထင်ပါ၏။

မန်နေဂျာ ‘မြတ်ဖြိုးဝေ’က Reception မှာပင် ရုံးထိုင်ရတာမို့
သူရှိနေသည့် အပေါ်ဆုံးထပ်ကို လာရမှာ ကြာပေမည်။ Hotel ထဲ သူဝင်
ထားတော့ Reception counter မှာ စာရေးမလေး နှစ်ဦးသာရှိပြီး
မန်နေဂျာကို မတွေ့ခဲ့ရပါ။ အင်းပေါ့လေ။ တခြားအလုပ်ရှိနေလို့ သွားလုပ်
ထားဖြစ်ပေမေ့ပါ။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

သူ့ရုံးခန်းအတွင်းသို့ မန်နေဂျာ မြတ်ဖြိုးဝေ ဝင်လာပါ၏။ အသက်
အရွယ်မတိမ်းမယိမ်းမို့ စကားပြောရတာ ပြဿနာမရှိပါချေ။ ဘဏ္ဍာရေး
အပိုင်းတာဝန်ယူရသည့် ဦးမင်းဝေမှလွဲ၍ ကျန်ဝန်ထမ်းအားလုံး အသက်
သိရွယ်သူတွေ မဟုတ်ပါလား။

“မင်္ဂလာပါ GM ”

“ထိုင်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“Kitchen မှာ အခြေအနေဘယ်လိုဖြစ်နေပြီလဲ”

“ဗျာ”

“Cook တွေ ပြောင်းပြေးရတဲ့အကြောင်းအရင်းက ဘာများလဲ မြတ်ဖျိုးဝေ”

မန်နေဂျာမျက်နှာ ခပ်နွေးနွေးဖြစ်သွားလေ၏။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက် လာလျှင် ပြတ်သားရမှာမို့ သူ့ခပ်မာမာပြောမိတာပင်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ လက်အောက်ဝန်ထမ်းရာထူးမှာ ဒီလူငယ်လေး တာဝန်ယူထားရတာနဲ့ တာဝန်ကြီးလေးရတာပါပဲ။

“ပြဿနာက ကျွန်တော်ရှင်းနေပါလျက် မပြီးပြတ်သလို ဖြစ်ရတာ ပါ GM ”

“Cook တွေ အဲဒီလောက် မရှားပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီ Hotel မှာ အမြဲတမ်းဝန်ထမ်းအဖြစ် ခန့်ခွဲ Test လုပ်ပြီး စိတ်တိုင်းကျမှ ရွေးခန့်ခဲ့တာပါ”

“ဒါနဲ့တောင်မှ ပြဿနာက မပြီးပြတ်သလိုဖြစ်ရလား”

“တော်တော်ဦးနှောက်စားရတဲ့ကိစ္စပါ GM ”

“ဘယ်လို”

မန်နေဂျာမျက်နှာက ခပ်ငယ်ငယ်လေးဖြစ်သွားပါ၏။ စားဖို့များတဲ့ ရွေးခန့်ခဲ့ပါလျက် ဒီပြဿနာကို ကျေလည်အောင် မရှင်းနိုင်တဲ့အကြောင်း က ဘာများပါလဲ။ အမှုကိစ္စဆိုတာ သေးကတည်းက ရှင်းနိုင်မှာ ကြီးကြီး မဖြစ်နိုင်ဘာလေ။ စဉ်းစားစမ်းပါ ကျော်နန္ဒရယ်... .

“ဒီမှာတည်းကြတဲ့ Foreigner တွေ အများစုက မနက်တိုင်း

မြို့ထဲမှာ လမ်းလျှောက်သလို ပြေးတဲ့သူရော စက်ဘီးစီးတဲ့သူတွေပါ ရှိ ကြပါတယ်”

“အေးလေ... အဲဒါ ကိုယ်သိပါတယ်”

“အဲဒီလိုသွားရင်းနဲ့ သူတို့မိုက်ဆာလို့ ဝင်စားကြတဲ့ Restau- rant ရှိပါတယ် GM ”

“ဘာရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီဆိုင်မှာ မနက်စာစားခဲ့ပြီးသူတိုင်း Hotel က အစားအသောက်ကို အဲဒီဆိုင်လောက် အရသာမရှိဘူးဆိုပြီး ဖြစ်လာ ဘာပါ”

“ဆိုင်ကြီးလား”

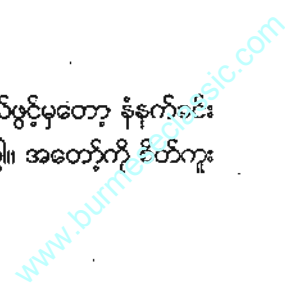
“သိပ်မကြီးပါဘူး၊ အချိန်ကန့်သတ်ပြီး ဦးရာလူစနစ်နဲ့ ရောင်းတာ ဖြစ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရာရော ဆိုင်ရဲ့သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှုက Hotel တွေ နှိုင်းစား ခံချိန်ချိုးတာပါ GM ”

အလို! အဲဒီလိုစားသောက်ဆိုင်မျိုးက မြို့လယ်ခေါင်မှာ ရှိနေတာ သဲလား။ ပြီးတော့ သူတို့လို Hotel တွေနားမှာ လာဖွင့်ရဲ့တယ်မို့လေ။ ဘယ်လိုလဲ... နံရံကိုဝင်ဆောင့်ရဲ့တဲ့သတ္တိမျိုးနဲ့ပါလားနော်။ ဘယ်လိုအင် စားမျိုးရှိနေလို့ သူတို့လို Hotel တွေနဲ့ Guest House တွေလို အကြီး စားပွားရေးတွေကိုမှ ယှဉ်ပြိုင်ချင်ရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်းလေစွ။

“နာမည်က ဘာတဲ့လဲ”

“Dawn... ပါ GM ”

'Dawn' တဲ့လား၊ 'အရုဏ်ဦး' လို့ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်မှတော့ နံနက်ခင်း နေ့နွေးထွေးစွာ ကြိုဆိုပေးထားတဲ့ နေရာတစ်ခုပေါ့။ အတော့်ကို ခိတ်ကူး

ကောင်းတဲ့ ပိုင်ရှင်ပါပဲလား။ ဆိုင်သေးသေးလေးဖွင့်ထားပြီး သူတို့တွေဆီက ဧည့်သည်တို့ကို မျှားခေါ်နိုင်တာ အံ့မခန်းပညာရပ်ပါပဲ။ မည်သို့သော စားဖိုမှူး၊ မည်သို့သော Service မည်သို့သော နေရာအခင်းအကျင့် မျိုးနွဲ့များ ပြီးပြည့်စုံနေတာပါလဲ။

တစ်ရက်တော့ ဆုံကြစို့ 'Dawn' ရယ်. . .

အခန်း (၄)

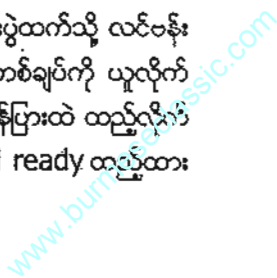
Bakery (မုန့်ဖုတ်ဖို)ထံမှ တီခနဲအသံမြည်လာစဉ် တံခါးအသာ နှစ်ဘက် Tray (လင်ပန်း)ကို Glove (လက်အိတ်)ဝတ်ထားသည့်လက် နှစ်ဖက် ဂရုစိုက်ကာ ထုတ်လိုက်ပါ၏။ ဖုတ်ထားသည့်မုန့်များထံမှ စားချင့် နှစ်ဖက် နှစ်ဖက်ရနံ့က သင်းခနဲလွင့်လာလေသည်။ လက်တစ်ဝိုင်းစာ မုန့်ဆယ် နှစ်ဘက် သိပ်လည်းမပြား၊ အရမ်းလည်း မဖောင်းဘဲ ပုံပုံလေးဖြစ်နေတာ မှုန့်ဆက်နာထက် ရှားပါးသည့်အပြားက လှစ်ခနဲပေါ်သွားရပါ၏။

“ဘယ်နှယ်လဲ ပန်ပန်၊ OK! ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

“မှန်း. . .”

သင်တန်းမှူးက သူမရှိရာဆီ လာနေပြီမို့ စားပွဲထက်သို့ လင်ပန်း ထိုင်ကာ ပန်းကန်စင်ထက်မှ ပန်းကန်ပြားလေးတစ်ချပ်ကို ယူလိုက် ပြီးမှ ခွည့်ပုံပြားဖြင့် မုန့်တစ်လုံးကိုယူကာ ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်လိုက် သည့် ခက်ရင်းအသေးလေးနှင့် မုန့်လှီးစားလေးကိုပါ ready ထည့်ထား

၃၈ ❀ မမသဒ္ဓါဇောင့်

လိုက်ပါသည်။ သူမပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် သင်တန်းမှူးဒေါ်ကြည်ပြာ ရောက်လာချိန်က အံ့ကိုက်ပါပဲ။

“တွေ့လား... အဲဒါတွေကြောင့် မချီးမွမ်းဘဲကို မနေနိုင်တာ”

သင်တန်းသူသင်တန်းသားတို့၏အကြည့်က သူမထံသို့ ရောက်လာတော့၏။ မုန့်ကို မမြည်းစမ်းခင် ချီးမွမ်းစကားပြောတာတော့ လွန်သည်ဟု ထင်ကြမည်သာ။ သူမက အလုပ်မှာ ဤသို့ကြိုတင်လုပ်ဆောင်နေကျမို့ ပုံမှန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း လုပ်လိုက်တာပါပဲ။ သူများတကာထက် ထူးကဲခြားနားလိုသောဆန္ဒ အလှည့်မရှိပါချေ။ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်လိုသောစိတ်ကလွဲ၍ပေါ့။

သင်တန်းမှူးက သူမ ကမ်းပေးလိုက်သည့်ပန်းကန်ပြားလေးကို ယူကာ မြည်းလေ၏။ အရင်းဆုံး အနံ့ကို မှတ်သားရှုရှိုက်လိုက်ပြီး မုန့်ကို လက်ညှိုးဖြင့် အသာဖိလိုက်လေသည်။ ပြီးမှ စားဖြင့် အနေတော်လေး လှီးကာ ခက်ရင်းလေးဖြင့် မုန့်တုံးလေးကို ထိုးယူလျက် စားလိုက်လေ၏။ အရသာခံနေပုံဖြင့် မျက်လုံးတို့ကိုမှိတ်ထားတာမို့ သူမရင်တွင်းမှ မသိမသာ လှိုက်ခနဲလာပါသည်။ အဆင်မပြေပါမလား။

“Good!... မုန့်သားနယ်တာရော၊ အစပ်အဟပ်ထည့်တာပါ ပြောစရာမရှိဘူး။ အပူရှိန်ကို လိုအပ်သလောက်ပဲ ပေးထားတာမို့ မုန့်ပွတာလည်း OK တယ်။ လက်နဲ့ပုံဖော်တဲ့ Style ကလည်း အမြင်တင့်တယ် ပြီး Snack စားသုံးသူတစ်ဦးစာအတွက် လုံလောက်တဲ့အနေအထားမျိုးပါပဲ။ အားလုံးထဲမှာ Best... ပါ ပန်ပန်”

သင်တန်းမှူးကစပြီး လက်ခုပ်တီးလိုက်တာမို့ လက်ထောက်သင်တန်းမှူးတွေပါမက သင်တန်းသားတွေပါ လိုက်တီးကြလေ၏။ တကယ်ပဲ

စံချိန်မီပြီလား။ ဘယ်သင်တန်းမျိုးကိုပဲ တက်တက်၊ ထိုသင်တန်းမှာ ပန်သစ္စာဆိုသည့်အမည်မျိုး ထင်ကျန်ခဲ့အောင် အားသွန်ခွန်စိုက် သူမ ကြိုးစားခဲ့တာပါ။

အောင်မြင်မှုရလိုသူတိုင်း၏ အတားအဆီး အခက်အခဲမျိုးစုံကို ရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်နိုင်မှသာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အောင်မြင်ခြင်းရလဒ်ကို ဆွတ်ခူးနိုင်မှာလေ။ ပင်ပန်းခြင်းရဲ့ပြယုဂ်က ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်နာရီပေါင်းများစွာကို ကျေနပ်စွာ ဖြေသိမ့်ပေးစွမ်းနိုင်တဲ့ အပြုံးလက်ဆောင်မွန်ပင် မဟုတ်ပါလား။

“ကျေးဇူးပါ မမ”

“အံ့မယ်... ကျေးဇူးတင် မစောပါနဲ့ဦး၊ ဒီနေ့ သင်တန်းဆင်းပေးတာ မုန့်ပေမယ့် ရှေ့တစ်ပတ်ထဲမှာ Test ရှိတယ်”

“ဟယ်!”

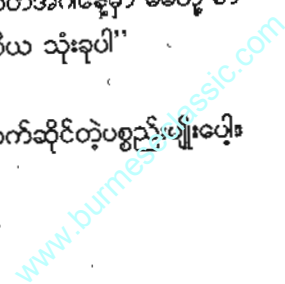
“ဟာ!”

အားလုံး အံ့ဩသွားရပါ၏။ မုန့်ပါသည်။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ရတိုင်း အောင်လက်မှတ်ရချင်ရင် စာမေးပွဲဆိုတဲ့ အတားအဆီးတံတိုင်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ရမှာ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်အရာကိုမဆို လွယ်လင့်တကူ ရရှိနိုင်တာမျိုး မရှိနိုင်ပါလေ။ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ရင်ဆိုင်ရဦးမှာပါပဲ။

“အားလုံးပဲ နားထောင်ကြပါ။ ရှေ့တစ်ပတ်အင်္ဂါနေ့မှာ မမတို့ စာမေးပွဲစစ်ပါမယ်။ ဆုက ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ သုံးခုပါ”

“ဘာဆုတွေလဲဟင်”

‘သိချင်လို့လား၊ မမတို့သင်တန်းနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမျိုးပေါ့’

Bakery အသေးရယ်၊ မုန့်လုပ်တဲ့ပုံစံ Mould တွေရယ်၊ နောက်ပြီး မုန့်လုပ်နည်းမျိုးစုံပါဝင်တဲ့ မှတ်စုစာအုပ်ရယ်ပါ။”

“ဟေး...”

လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်း ထွက်လာပြန်လေ၏။ အားလုံး၏ မျက်ဝန်းတို့က အရောင်တဖျတ်ဖျတ် လင်းလက်နေသည့်နယ်ပါ။ လိုချင် ဖွယ်ရာပစ္စည်းတွေပဲကိုး။ သူမက တတိယဆုဖြစ်မယ့် Note Book ကို ပို၍လိုချင်ပါ၏။ Internet သုံးပြီးရှာလျှင်လည်း ရနိုင်သည်လေ။

“နေဦး... မပြီးသေးဘူး။ အထူးဆု ရှိပါသေးတယ်”

အသံတိတ်သွားကြပါ၏။ အထူးဆု... တဲ့။ ဒီသုံးမျိုးထက် ပိုပြီး တန်ဖိုးကြီးတဲ့အရာ ရှိနေသေးလို့လား။ သင်တန်းမှူး၊ မျက်နှာက ခါတိုင်း ထက်ပို၍ လေးနက်နေသလိုနယ်ပါ။ စကားကို ဆက်မပြောဘဲ သင်တန်း သွားတွေ၏မျက်နှာကို ဝေ့ကြည့်လိုက်လေ၏။ ရှေ့ဆုံးတန်းအလယ်မှာ ရှိ နေသည့် သူမထံမှာ အကြည့်က ဆုံးသွားပါသည်။

“အဲဒါကတော့ မမတို့သင်တန်းမှာ အကျွမ်းကျင်ဆုံး သင်တန်းသား တစ်ဦးတည်းကိုပဲ နာမည်ကြီးတဲ့ ဘယ် Hotel မှာမဆို Baker ဝင်လုပ် လို့ရမယ့် ထူးချွန်လက်မှတ် တရားဝင်ချီးမြှင့်မယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ဒါဖြင့် ပထမဆုသမားပဲ ရမှာပေါ့ မမရဲ့”

“No!...no!... Choice ရှိပါတယ်။ First Prize ရတဲ့လူက ဒီ ဆုသုံးခုထဲက ကြိုက်ရာကို ရွေးချယ်ယူခွင့်ရှိတာပါ။ ပြီးတော့ ခုနပြောတဲ့ လက်မှတ်အပါအဝင်ပေါ့။ ဒီတော့ နားရက်မှာ ပိုပြီးကြိုးစားဖို့ မှာချင်မိ တယ်။ ဒီနေ့ ကိုယ်လုပ်ထားတဲ့မုန့်တွေကို အိမ်သယ်ခွင့်ပြုပါတယ်။ သင် တန်းဆင်းလို့ ရပါပြီ”

ကံ! အဘယ်မျှ ကောင်းလိုက်တဲ့သင်တန်းပါလဲ။ သူမ၏ဆန္ဒအလုံး စုံကို ပြည့်စုံစေမယ့်အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါလား။ ခါတိုင်းနေ့ ပေးမယူ သည့်မုန့်ကို ဒီနေ့မှ ယူခွင့်ရှိတာမို့ ပျော်လိုက်တာနော်။ အနိတိမေနင့် ညီကိုပါမက ဆိုင်ကအလုပ်သမားလေးတွေကိုပါ ကျွေးချင်နေတာလေ။

စက္ကူအိတ်ထဲသို့ မုန့်တွေကို ပုံမပျက်စေရန် သတိထားထည့်ပြီး ခိုယိတာဝန်ယူထားသည့် မုန့်လုပ်စားပွဲကို Cleaning တစ်ခါတည်းလုပ် ဆိုက်ပါသည်။ သူများတွေက မုန့်ထည့်ပြီးသည်နှင့် ဝမ်းသာအားရ အလှူ ချီးမြှင့်သွားကြပေမယ့် သူမက သင်တန်းတက်သည့်နေ့တိုင်း ကိုယ်နေရာ နဲ့ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကာ ပစ်စရာရှိသည့်အမှိုက်တို့ကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ သွားထည့်ပြီးမှသာ ပြန်တတ်ပါ၏။

အခုလည်း ထုံးစံအတိုင်း တံမြက်စည်း၊ ဂေါ်ပြားတို့ဖြင့် အလုပ် ခွန်နေစဉ် အနီးသို့ လူတစ်စု လာရပ်သဖြင့် အံ့ဩလျက် မော့ကြည့်လိုက် ပါ၏။ သင်တန်းမှူးနှင့်အတူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး တို့ပါ ယှဉ်တွဲရပ်နေတာကို မြင်လိုက်ရပါသည်။

“မမ”

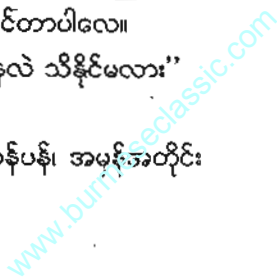
“ကျွန်မပြောပြောနေတဲ့ ပန်သစ္စာဆိုတာပါ”

ဘေးရှိပုဂ္ဂိုလ်တို့နှင့် မိတ်ဆက်ပေးနေပြီမို့ လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆီတာ ဦးညွတ်အရိုအသေပြုလိုက်မိပါ၏။ ဝတ်စားထားပုံကိုကြည့်ရုံမျှ သာမန်ရာထူးနှင့်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဟုတ်မှန်း သိနိုင်တာပါလေ။

“မပန်သစ္စာ လက်ရှိ ဘယ်မှာအလုပ်ဝင်နေလဲ သိနိုင်မလား”

“ရှင်”

“Hotel တွေရဲ့ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေပါ ပန်ပန်၊ အမှန်အတိုင်း

ဖြေလိုက်ပါ။ ပန်ပန်လုပ်ကိုင်ပုံနဲ့ စနစ်ကျပုံကိုကြည့်ပြီး သာမန်အလုပ် သမားမျိုးမဖြစ်နိုင်လို့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ ဆုံပေးတာပါ”

“အော်”

အလို... အတော်ထိတ်လန့်စရာကြီးပါလား။ ဘယ်အချိန်ကတည်းကများ သူမကိုစောင့်ကြည့်နေတာပါလိမ့်။ ကိုယ်ကဖြင့် သင်တန်းကိုဖြစ် ပြောက် အောင်မြင်မှုရအောင် ကြိုးပမ်းနေတာမို့ သတိပင် မထားမိခဲ့တာ လေ။ Hotel တွေရဲ့ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေတဲ့လား။ သူမနဲ့ ဘာများပတ် သက်စရာရှိလို့များပါလိမ့်။

“တခြားလူတွေရှေ့မှာ တွေ့ပေးရင် အထင်လွဲစရာဖြစ်မှာမို့ ခုလို စီစဉ်ပေးလိုက်ရတာပါ ပန်ပန်”

“ဟတ်ကဲ့”

“မမတို့ သိခွင့်ရှိမလား”

“ဟိုလေ... ကျွန်မ အခုလို မုန့်ဖုတ်သင်တန်းကို ဒီမှာ ဦးဆုံး တက်ဖူးတာပါ”

စကားကို ခဏရပ်ထားပေမယ့် ဘာမှထင်မပြောဘဲ သူမ ဘာဆက် ပြောမည်ဆိုတာကို စောင့်နေပုံပါ။ ဘုရားရေ! ဒီသင်တန်းက သင်တန်း ဆင်းတာနဲ့ ပြီးရောမဟုတ်ဘူးလား။ တခြားမှာ အလုပ်လုပ်လို့ မရနိုင် အောင် ခြေချုပ်မိသလို စည်းကမ်းမျိုးများ ရှိနေတာမျိုးလား။ ရင်ထဲ ဒီတခနဲ စိုးထိတ်သွားရလေ၏။ သူမထင်သလိုတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး နော်။

“လက်ရှိလုပ်နေတာက Cook... ပါ”

“ဘယ်လို”

သင်တန်းမှူးရော ထိုလူနှစ်ဦးပါ ပါးစပ်ဟာလျက် အံ့သြသွားကြလေ ၏။ ဘာလဲ... စားဖိုမှူးက မုန့်ဖုတ်သင်လို့ မရဘူးလား။ ဒီနှစ်ခုက ဆက်စပ်မှုရှိနေမှန်း သိထားသင့်တာပါလေ။ အမယ်လေးနော်၊ လေးလေး တော့ မျက်ခုံးလှုပ်နေမလားဘဲ။ လေးလေးကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သင်ကြား ပေးပြီးမှ ဆိုင်မှာ အလုပ်ပေးခဲ့တာမို့ သူမကိုရော ဆိုင်ကိုပါ ပြဿနာ ရှာရင် အကြီးအကျယ်ဒုက္ခဖြစ်တော့မှာကိုး။

“ဆိုင်သေးသေးလေးတစ်ခုမှာ အချိန်ပိုင်းဝင်လုပ်နေပါတယ်”

“အချိန်ပိုင်း”

“ဟတ်ကဲ့”

“ဆိုင်နာမည် ပြောပြနိုင်မလား”

ဘုရား! ထင်သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာတာပါလား။ သူမ နှုတ်ဆိတ်သွား ရပါ၏။ ဇနီးဖြစ်သူ မမာမကျန်းဖြစ်နေတာမို့ ပူပန်မှုဖြစ်နေရသည့် လေး လေးကို နောက်ထပ်အပူ မရှိစေချင်ပါ။ ဆိုင်ကို မျက်စိကျနေသလို ဒီ နေရာကို အပိုင်သိမ်းချင်နေသည့်လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတွေက အများကြီးမဟုတ် ခါလား။ အလုပ်ရှင်နှင့်အလုပ်သမားဆိုတာထက် သူမတို့အားလုံးက မိသား ဇနီးမှ စည်းလုံးကာ သစ္စာရှိကြတာပါလေ။

“ပြောလို့မဖြစ်လို့လား ပန်ပန်”

“ဟတ်”

“ပန်ပန်ကို အခုလိုအချိန်ပိုင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ နေရာတစ်ခု ရာထူး ဆိုင်ခန့် အတည်တကျအလုပ်မျိုးပေးချင်လို့ အခုလိုလာတွေ့တာပါ။ အလည် ဆွဲပါနဲ့”

“တရားဝင်ဖွင့်ထားတဲ့သင်တန်းကို လာတက်တဲ့သင်တန်းသားကို

ဒီမေးခွန်းမျိုး မမေးသင့်မှန်း ကျွန်တော်တို့သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်တန်း ဖွင့်တဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ထူးချွန်တဲ့သင်တန်းသားကို ရွေးထုတ်ပြီး Hotel မှာ အလုပ်လုပ်စေချင်တဲ့အတွက်ကြောင့်ပါ”

Hotel. . . တဲ့။ လေးလေးလည်း မကြာခဏပြောဖူးပါရဲ့။ သို့သော် သူမကိုယ်သူမ အဲဒီလိုနေရာကြီးမျိုးမှာ ဝင်ဆံ့ဖို့အတွက် အရည်အချင်း မပြည့်စီသေးသူဟုသာ ယူဆသတ်မှတ်ထားတာ မဟုတ်ပါလား။ အထူး သဖြင့် ကျေးဇူးတရားအများကြီးရှိနေသည့် လေးလေးအပေါ် ကျောပေး မိတဲ့လုပ်ရပ်မျိုး မဖြစ်စေလိုပါချေ။

“ကျွန်မ အဲဒီလောက် အရည်အချင်းမပြည့်သေးပါဘူး”

သုံးဦးသား၏အပြုံးက သူမကို နေရကျပ်စေပါ၏။ ဘာလဲ. . . မယုံ တာလား။ အတော်ကြောက်စရာကောင်းသည့် အခြေအနေမျိုးပါလေ။ ကိုယ် လည်း ပြစ်မှုမကျူးလွန်ထားပါဘဲ ခေါ်စစ်ခံရသည့်လူတစ်ယောက်၏ စိုး ရွံထိတ်လန့်မှုက သူမတစ်ကိုယ်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားလေ၏။

မဖြစ်ဘူး ပန်သစွာ။ စကားဆိုတာကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင် ပေမယ့် ပြောသင့်ပြောထိုက်တဲ့စကားကိုတော့ မဖြစ်မနေပြောရမှာပါ။ လူဆိုတာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို စောင့်ကြည့်သိနိုင်ရမှာ မဟုတ် ပါလား။

“ညီမမှာ အရည်အချင်းမပြည့်သေးရင် ကျွမ်းကျင်အောင် သင် တန်းထားပေးမှာပါ”

“ရှင်”

ထူးဆန်းလေစွ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူကို နှုတ်မှပြောမထွက် ထွက် ဖြစ်အောင်ကို ဖန်တီးနေကြပါလိမ့်နော်။ သူတို့ပုံစံက ကျောင်းတက်ဖို့

လန့်နေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကို အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီးပို့မယ့် အစ်ကို အစ်မတွေနယ် ဖြစ်နေတာလေ။

ညီ. . . ငါ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေပုံကို မြင်ပါရဲ့လား။ ငါတော့ ပြဿနာအတုံးအခဲကြီးနဲ့ တိုးနေပြီ ညီရေ။

“ကျွန်မ. . . Dawn မှာ လက်ရှိလုပ်နေပါတယ်”

အားလုံး၏အပြုံးက တောက်ပသွားလေ၏။ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တိုင် ပင်ထားသည့်နယ် ကြည့်လိုက်ပုံက တစ်ပြိုင်တည်းပါလေ။ ဘာမှမပြောတာ မို့ ရင်တွင်းမှ စိုးထိတ်မှုက အနည်းငယ်မျှ လျော့ပါးသွားပါ၏။ သူမ ထင်သလို မဟုတ်ပါစေနဲ့။

“ညီမ အလုပ်လုပ်ချင်ရင် အချိန်မရွေးလာခဲ့ဖို့ ပြောပါရစေ။ ဒါ လေး လက်ခံပေးပါ”

ကမ်းပေးလာသည့် Visiting Card လေးကို တစိုတသေ ယူလိုက် ရပါ၏။ အညိုရင့်ရောင်ကတ်ပြားထက်မှာ ဖောင်းကြွရွှေအိုရောင် စာလုံး လေးကို စိတ်ထဲမှ ဖတ်လိုက်မိပါသည်။

'Victoria Hotel'.... တဲ့လား။

အခန်း (၅)

ရင်ထဲမှာ တအံ့အနွေးနွေးဖြစ်နေသည့် ခံစားမှုက ညရောက်ချိန်ထိ မပျောက်နိုင်ခဲ့။ တစ်ကိုယ်တည်း မျိုသိပ်ခံစားတတ်တဲ့အကျင့်က ရှိသော်ငြား ဒီကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ထားဖို့ မသင့်ပါလေ။ ညီနဲ့တော့ တိုင်ပင်မှပါပဲ။ ကိုးနာရီကျော်နေပြီမို့ ဆိုင်ပိတ်ရန် အားလုံးပြင်ဆင်နေကြပါသည်။ သူမ အလုပ်က နောက်ဆုံးဖို့ ညီက လာဝိုင်းကူပေးလေ၏။

“ပန်”

“အင်း”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟင့်အင်း”

“ဒီနေ့ သင်တန်းကပြန်လာကတည်းက သတိထားမိတာ။ မျက်နှာ မကောင်းလို့ မေးတာပါ ပန်ရဲ့”

တွေ့လား... သူမ ဘယ်လိုပဲ ဟန်ဆောင်ထားပါစေ၊ ညီကိုတော့ ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ပါလေ။ သူမမျက်နှာကို မှန်လိုကြည့်ပြီး အလိုလိုသိနေ

တော့ ခက်သားလား။ Dining Room မှာ လေးလေး ရှိနေတာကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိပါ၏။

“နောက်မှပြောမယ်”

“ဟောကြည့်”

“ရှူး!...”

သူမ အမူအရာလုပ်ပြလိုက်တာမို့ ညီ အသာငြိမ်သွားပါ၏။ အိမ်ပြန်အိပ်ကြမယ့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို လေးလေးက အရင်ဆုံးလုပ်ခ ရှင်းပေးနေလေသည်။ ဟတ်သားပဲ... ဒီနေ့ လကုန်ရက်ကို။ ကောင်လေးတွေမျက်နှာက ပြုံးပျော်နေတာပါလေ။

“ညီမင်းရော”

“ကျွန်တော် ဒီမှာပါ လေးလေး”

“ဪ... အေး... ဒီမှာ ညီမင်းနဲ့ ပန်ပန်ဖို့ လစာ”

“ကျေးဇူးပါ လေးလေး”

“ရှေးတစ်ပတ်ထဲ လေးလေး မလာနိုင်ဘူးနော်”

“ဗျာ! ဘာဖြစ်လို့လဲ လေးလေး”

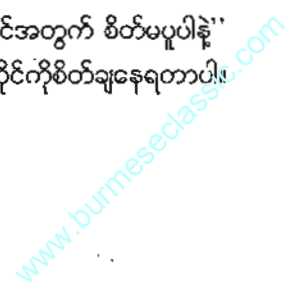
“အေး... မင်းတို့အန်တီကို စင်ကာပူပို့ရမယ်တဲ့။ ဒီမှာ ကုပေးပေမယ့် ဟိုမှာ သူ့အမျိုးတွေရှိလို့ ဟိုမှာပဲကုဖို့ ခေါ်နေကြတယ်။ အဲဒါ ညီပဲဦးစီးပြီး ဆိုင်ကိုကြည့်ထားပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ် လေးလေး။ ဆိုင်အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့”

“အေးပါကွာ... ညီနဲ့ပန်ပန် ရှိနေလို့ ဆိုင်ကိုစိတ်ချနေရတာပါ။

လေးလေး ပြန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

လေးလေးမျက်နှာက အတော်နွမ်းနေလေ၏။ စီးပွားရေးအဆင်ပြေတော့လည်း ကျန်းမာရေးက အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတာပါလား။ လေးလေး ကားလေးထွက်သွားမှ ဆိုင်သိမ်းခြင်းကို လက်စသပ်ရပါ၏။ တစ်မနက်စာ တစ်ညစာ ချက်ပြုတ်သည့် အသားငါး၊ အသီးအရွက်နှင့် Sauce (အချဉ်ရည်)က နောက်ရက်မကူးဘဲ နေ့စဉ်ကုန်လေ့ရှိပါသည်။

ပြီးတော့ သူမက အသားများ၊ အကြော်အလှော်တို့နှင့် တွဲစားသည့် Sauce အချို၊ အချဉ်၊ အစပ်တို့ကို Ready made မသုံးဘဲ ကိုယ်တိုင်လုပ်တာမို့ တခြားဆိုင်များနှင့်မတူ ဥပါဒ်မဖြစ်ဘဲ စားမြိန်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပါလေ။ ဒါကိုက စားဖို့ဖူးတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ပိုင်အစွမ်းအစ အရည်အချင်းမျိုး မဟုတ်ပါလား။

“ပြန်ကြည့်... ပန်”

“အင်း”

“မီးတွေ သေချာစစ်ပြီး ပိတ်ပြီးမှ အိပ်ကြနော်။ ယံပိုင်နဲ့ မိုးသန့် မမေ့နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

မှာနေကုန်အတိုင်း ညီက မမေ့မလျော့ မှာပြန်၏။ ဖိနပ်ကြိုးချဉ်နေစဉ် ညီက သူမ၏ကျောပိုးအိတ်လေးကို ယူလာပေးပါသည်။ နှစ်ဦးသာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကြ၏။ ရင်လေးစရာပါပဲ။ ဆိုင်ရဲ့အခက်အခဲကို ငြိမ်းပေးနိုင်ဖို့အတွက် သူမတို့မှာ အင်အားမှမရှိတာလေ။ လေးလေးနဲ့ ဇနီးသာ မပြောကောင်းမဆိုကောင်း တစ်စုံတစ်ခုဖြစ်သွားတာနဲ့ ဆိုင်ပိတ်လိုက်ဖို့က (80%) သေချာတော့မှာပါ။

ဝါသနာအရ လေးလေးလုပ်သည့်လုပ်ငန်းကို အန်တီနှင့် ဆွေနှစ်

တွေက ဖျက်နေကြတာမဟုတ်ပါလား။ အလုပ်သမားတွေ သစ္စာရှိတာရော ဝင်ငွေအများကြီးရနေတာကြောင့်သာ ငြိမ်ပေးနေကြတာပါ။ ရှေ့ရေးကို မြင်နေရတာကိုက ရင်မောစရာ အပြည့်ပါပဲ။

“ပန်”

“ဟင်”

“ဘာစဉ်းစားနေပြန်တာလဲ၊ ငါခေါ်နေတာ ကြာပြီ”

“ရှေ့ရေးကို မြင်နေလို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အကယ်၍များ... အကယ်၍ပေါ့လေ”

ညည်းသလိုပြောရင်း စကားကို ရှေ့မဆက်မိ။ ညလေက မအေးဘဲ ခပ်နွေးနွေးသာ တိုက်ခတ်နေပါသည်။ ဆယ်နာရီဝန်းကျင်မို့ လမ်းပေါ်မှာ ကားတွေ သွားလာနေတုန်းပါပဲ။ ကားမီးရောင်တို့က မကြာခဏ မျက်နှာကို ရောက်လာတာမို့ Platform မှာ ခလုတ်မတိုက်မိအောင် အတော် သတိထား လျှောက်နေရပါ၏။

“ဆက်ပြောလေ”

သက်ပြင်းကို ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။ ညီက အားပေးသည့်နှယ် သူမပန်းထက် အသာထွေးဖက်ထားပါလေ၏။ သူငယ်ချင်းတွေမို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်သလို ရှက်ရွံ့တာမျိုး သူမ ဖြစ်မသွားပါချေ။ ညီဆိုတာ သူမအကြောင်း အူမချေးခါး သိထားတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းပေကိုး။

“ဆိုင်သာပိတ်သွားမယ်ဆိုရင် နင် ဘာလုပ်မလဲလို့ပါ”

“ဒါများ ပန်ရယ်... ပူနေရန်ကော၊ ငါ့ဘော်ဒါတစ်ယောက်နဲ့အတူ Canteen ဖွင့်ဖို့ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ရုတ်တရက် အခြေပျက်သွားစရာ

မရှိတော့ပါဘူး”

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့”

“နေပါဦး... ဒီကိစ္စကို နင်ဘယ်လိုကြုံမြင်ရတာလဲ”

ကျောပိုးအိတ်ဘေးစစ်ကိုဖွင့်ကာ လက်နှိုက်လိုက်၏။ သူမ ကမ်းပေးလိုက်သည့်ကတ်ကို ညီက ဧဝဝဝဖြင့် လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ လမ်းမီးရောင်အောက်မှာ ကတ်ပေါ်မှစာလုံးတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်လေ၏။ ညီက ကတ်ကိုဖတ်ရင်း တအံ့တဩဖြစ်သွားပါသည်။

“ဒါက... ဒါက ဘာလဲ... ပန်”

“ဒီနေ့ ငါတို့သင်တန်းပြီးတဲ့နေ့လေ”

“အဲဒီတော့”

“ရှေ့တစ်ပတ်မှာ Test ရှိတယ်ဆိုပြီး သင်တန်းဆင်းတဲ့အခိုက် ငါ့အိတ်ကို လှူနှစ်ယောက် ရောက်လာတယ်”

“ဘာရယ်”

“ငါဘယ်မှာ ဘာလုပ်သလဲဆိုတာကို မေးလေရဲ့”

“ဟာ! သင်တန်းသူကို ဒါမျိုးမေးစရာမှ မလိုအပ်တာ”

“အေး... အဲဒါကို သူတို့သိတယ်၊ ငါတို့သင်တန်းမှူးက ဦးဆောင်ပြီး မေးတာမို့ ငါမဖြေလို့မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် နင် Dawn မှာလုပ်တယ်ဆိုတာ သိသွားကြတယ်ပေါ့”

“အင်း”

စကားပြတ်သွားပါ၏။ တချို့ဆိုင်တွေ ပိတ်တောင်ပိတ်နေလေပြီ။ လမ်းမတန်းရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တို့မှ သီချင်းသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်နေတာမို့ သူမ စကားဆက်မပြောခြင်းပါပဲ။ လေကုန်ခံပြီး အော်ပြော

တာမျိုး သူမ မလုပ်ပါ။ စကားပြောတိုင်း ကိုယ့်ဘေးနားမှာရှိတဲ့လူကြားခွဲ ခပ်တိုးတိုးနှင့် တိုတိုပြတ်ပြတ်ပြောကျင့်သာ ရှိတာကိုး။

“ဒါနဲ့ပဲ နင့်ကို ဒီကတ်ပေးပြီး အလုပ်လာလျှောက်ဖို့ ခေါ်တယ် ဆိုလေ”

“အင်း... အမှန်တော့ ငါ့ကို baker ခန့်ချင်လို့ လာ View ကြပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့”

ကားလမ်းကူးရန် မျဉ်းကျားအနီးမှာ ရပ်လိုက်ကြ၏။ သူမက ကားရှင်းမှသာ လမ်းကူးတတ်တာမို့ မီးနီကို အမြဲစောင့်ရပါသည်။ သို့သော် အခုလို သူမဘေးမှာ ညီပါနေရတော့ ညီလက်မောင်းကိုကိုင်လျက် ကားနည်းနည်းရှင်းရုံနှင့် လမ်းဖြတ်ကူးရဲပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ညီပါနေတာကို ဘာ သူမကိုယ်သူမ လုံခြုံစိတ်ချရသည်ဟု စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုခံစားမိတာပဲလေ။

“နင်သွားချင်လို့လား... ပန်”

ခေါင်းကိုခါလိုက်ပြီး ညီလက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ကားဆည်းရှင်းပြီမို့ ကားလမ်းနှစ်ကြောကို ခပ်သွက်သွက်ဖြတ်ကူးလိုက်ကြပါသည်။ ရှေ့နားဆို သူမတို့နေသည့် လမ်းကြားကို ရောက်တော့မှာ မဟုတ်ပါလား။ အလုပ်ကိစ္စတိုင်ပင်လျှင် အန်တီမေမိ စိတ်ညစ်မှာစိုးတာကြောင့် အမ်းပေါ်မှာပင် ပြောလေ့ရှိသလို Platform ထက်ရောက်သည်နှင့် တိုင်ခင်မထားဘဲ နှစ်ဦးသား ခြေလှမ်းအလိုလိုနေသွားရပါသည်။

“ဒါဖြင့် နင့်ကို သူတို့သိနေတယ်ပေါ့လေ”

“ထင်တာပဲ”

“ဟူး... မလွယ်ပါလား။ နေရာကို ငှားဖွင့်တာမို့ ပိုင်ရှင်က ရောင်း

၅၂ ❀ မသေခါမောင်

ချင်ချင်ဖြစ်နေရတဲ့ကြားထဲ၊ လူကိုပါ လာဆွယ်ရတယ်လို့”

“လေးလေးသိရင် ပိုစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးတယ်”

“လေးလေးလည်း ရှေ့ဆက်မလွယ်ဘူးလို့ ငါ့ကို ရိပ်ဖမ်းသံခံရတော့ ပြောပါတယ်။ အတိအကျသာ မပြောသေးတာ။ သူမဟုတ်တော့တောင် နင့်ကို ဒီဆိုင်မှာပဲ ဆက်ရှိစေချင်တာမှန်း ငါသိတယ်။ Dan ဆိုတာ Cook ပန်သစ္စာနဲ့အတူ တွဲမြင်ရတဲ့ အိပ်မက်တဲ့လေ”

အိပ်မက်တဲ့လား လေးလေးရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်... ဒီထက်ပိုပြီးစီးစီးဆောင်မှုပြုနိုင်တဲ့ စားဖိုမှူးချိုး ဖြစ်ချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ လေးလေးရယ်၊ အိပ်မက်ဆိုတာ အချိန်တန်ရင် လန့်နိုးသွားရတာနဲ့ ချက်ချင်းပျောက်သွားရတာမျိုး မဟုတ်ပါလား။ အိပ်မက်အကြီးကြီးမက်နိုင်မှ ရည်မှန်းချက်ပြည့်ရပါတယ်ဆိုတာက လက်တွေ့မှာ မဖြစ်နိုင်တာလေ။

“ဒါဆိုရင်တော့ တို့ဆိုင်ကို သူတို့တွေ အနှေးနဲ့အပြန် ရောက်ကြမှာပဲ။ နေရာလိုချင်တဲ့သူနဲ့ နင့်ကိုအကဲခတ်ဖို့ မလာမဖြစ်ကို လာမှာ”

“အင်း”

“ငါက... ငါက... နင့်ကို ငါနဲ့အတူတူ မခွဲဘဲ ရှိစေချင်တာပန်ရ”

ညီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ ညီက သူမကိုမကြည့်ဘဲ လမ်းမကိုထဲ ငဲ့ကြည့်နေပါသည်။ ညီ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း အလိုလိုသိနေပါ၏။ ညီရယ်၊ ပန်တိုကြားမှာ အဖြူရောင်ပန်းခင်းကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေပါလျက် ခူးဖို့ မခွင့်ချင်ပါနဲ့လား။ တို့တွေ တစ်သက်လုံး သူငယ်ချင်းလိုပဲ ချစ်ကြရအောင် နော်။

“ငါကရော မလိုက်ဘူးလို့ ငြင်းနေလို့လား”

“ဘာရယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ အခု သင်တန်းကိုတက်နေတာပဲလေ”

ညီ မဲပြုံးပြုံးလိုက်လေ၏။ သူမ လှလှပပလေး ရှောင်ထွက်သွားတာ ရိပ်မိတာကိုး။ လမ်းထဲချိုးလာပြီမို့ နှစ်ဦးသား စကားဆက်မပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်သွားရပါ၏။ ခြံတံခါးဂလန့်ကို လက်နှိုက်ဖွင့်လိုက်စဉ် အိမ်ထဲထဲသွားကုန်တာ အန်တီမေ ထွက်ကြိုလေသည်။

“ဒီမောင်နှမတွေ နာရီဝက်တောင်မှ နောက်ကျတယ်”

“ဆိုင်သန့်ရှင်းရေး ကူလုပ်ပေးနေရလို့ပါ မေမေ”

“ရေရိုးချိုကြလေ၊ မေမေ ဟင်းရည်အိုး နွေးလိုက်မယ်”

“ဘာဟင်းချက်လို့လဲ အန်တီမေ”

“သမီးအကြိုက် ငါးကလေးအိုးကပ်ရယ်။ ဂေါ်ဖိပန်းပွင့်ကြော်ရယ်၊ ခတ်စာနဲ့ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ဟင်းချိုရယ်လေ။ ငါးရိုးစူးမှာကြောက်တဲ့ မေမေအဖို့က ကြက်သားပြုတ်ကြော် လုပ်ထားတယ်”

“ဟာ... ရှယ်ပဲဟေ့”

“ခဏနားပြီးမှ ချိုးဦး”

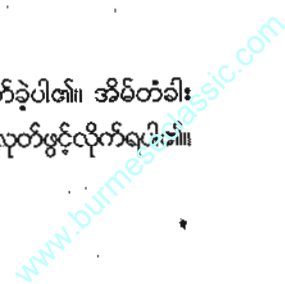
“ညီ အရင်ချိုးနင်း၊ အန်တီမေဖို့ ယူသွားပေး... ညီ”

“ဘာလဲ သမီး”

“ပန်... ဒီနေ့ဖုတ်လာတဲ့မုန့်”

“ဟုတ်လား”

အိမ်ခဲဘေးလှေကားပုပင် ထပ်ခိုးရိုရာဆီ တက်ခဲ့ပါ၏။ အိမ်တံခါး Cook ကို (ညီယူပေးလိုက်တာမို့) ယူပြီးဖွင့်ကာ မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်ရပါ၏။

ခဏတဖြုတ် အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းမှစကာ နာရီဝက်ခန့် Yoga လေ့ကျင့်လိုက်၏။ မနက်စောစော အချိန်မရတာမို့ ညဘက် ကောင်းကောင်း အိပ်ပျော်စေရန် နာရီဝက်တော့ အချိန်ပေးရပါသည်။

လေ့ကျင့်ခန်းပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြည့်လျော့ကာ အနားယူပါ၏။ ချွေးလည်းတိတ်၊ ညီလည်း ရေချိုးပြီးချိန်လောက်မှ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ဆင်းခဲ့ပါသည်။ လခထုတ်ပြီမို့ ဘဏ်ကိုသွားရဦးမှပါပဲ။ အန်တီမေ့ကို အိမ်လခသဘောမျိုး သူမ ငွေပေးပေမယ့် အန်တီမေ့က လက်မခံပါ။ ဒါကြောင့် ဘဏ်မှာ ညီနာမည်နှင့်တစ်အုပ် သူမအမည်နှင့်တစ်အုပ် ငွေစုထားပြီး တစ်လသုံးလောက်သည်ငွေကိုသာ ဖယ်ထားလေ့ရှိပါ၏။

အဝတ်အစားဝတ်ပြီး ဆင်းလာတော့ အတွင်းလျှောက်ကို သုံးဖြစ်ပါသည်။ မီးဖိုခန်း ထမင်းစားပွဲဆီမှ ထမင်းပူနွံသင်းသင်းလေးနှင့် ဟင်းချိုမွှေးရနံ့က ဝမ်းတွင်းမှ ဆာလောင်မှုကို ပို၍တိုးလာစေပါ၏။ သူမ ဝင်လာသည်နှင့် ညီက သူမထိုင်မည့်ထိုင်ခုံကို စားပွဲအောက် ထည့်ထားရာမှ ဆွဲထုတ်ပေးပါသည်။

“ကဲ... စားကြစို့”

အန်တီမေ့က နေရာအရင်ယူ၍ ထိုင်လိုက်ပေမယ့် ထမင်းစားတိုင်း ရေသောက်ကျင့်ရှိသည့် သူမဖို့ ညီက ရေဖန်ခွက်ကို အလိုက်တသိ ထည့်ပေးပါ၏။ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ညီက သူမသူငယ်ချင်းပါလို့။

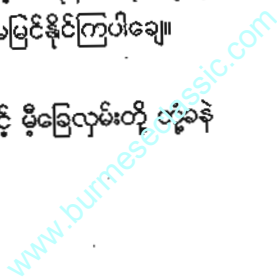
အခန်း (၆)

အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသော်ငြား ဒက်ဒီနှင့် မာမီအရိပ်သော်မျှ မြင်ရပါချေ။ အိပ်များ အိပ်ကုန်ပြီလား။ အိပ်ပေါ်သို့မတက်မီ စာကြည့်ခန်းကို အရင်ဆုံး တံခါးသွားဖွင့်ကြည့်တာမို့ ဒက်ဒီ အပေါ်သို့ရောက်ပြီနန်း မိ သိနေပါ၏။ မိ သိတတ်စအရွယ်မှာ သိနေတာက ဒက်ဒီရောမာမီပါ အိပ်ခန်းတစ်ခုတည်း အစုမနေကြပါဘဲ သီးသန့်ခွဲအိပ်ကြခြင်းပါလေ။

ဒါဖြင့် ကွာရှင်းကြသလား မမေးပါနှင့်။ လုံးဝမဟုတ်ပါ။ အများအပြင်မှာ ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်း၏အလယ်မှာ ဦးခင်ဇော်နှင့် ဒေါ်ခင်သီတာတို့က အပြုံးမပျက် ဟန်မပျက် အတူတူ ပွဲတက်နေမြဲ မဟုတ်ပါလား။ သို့သော် အပြုံး၏နောက်ကွယ်မှ အေးစက်ခြင်းနှင့် အမုန်းတရားတို့ကို ခြင်္သေ့မိသားစုဝင်ဖြစ်တဲ့ မိမိလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မသိမမြင်နိုင်ကြပါချေ။

“ဆက်မပြောနဲ့”

ဟိန်းခနဲထွက်လာသည့် ဒက်ဒီအသံကြောင့် မှီခြေလှမ်းတို့ ယုံ့ခနဲ

ရပ်သွားရသလို လူပင် တုန်ယင်သွားရပါသည်။ ဘာများဖြစ်ကြပြန်ပါလိမ့်။
ဧည့်ခန်းမှာမဟုတ်တာမို့ အိပ်ခန်းဆီမှ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဒက်ဒီအခန်းဘက်
မှ ထွက်လာသည့်အသံမို့ မာမီ ဘာများ ပြဿနာသွားရှာပြန်ပါလိမ့်နော်။

“တရားဝင်ဇနီးမယားတစ်ယောက်အနေနဲ့ သီတာ ဒီလောက်တော့
ပြောပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ကိုကို”

“အေး... ငါကလည်း လင်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘာတာဝန်
များ ပျက်ခဲ့တာရှိလို့လဲ။ ပြောပြစမ်းပါဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုကိုကို ဝတ္တရားပျက်ကွက်နေတယ်လို့လည်း
သီတာ မစွပ်စွဲရပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မို့ရှေ့ရေးအတွက်ကိုတော့ အဖေတစ်ဦး
အနေနဲ့ ကူစဉ်းစားပေးသင့်ပါတယ်”

“ဟာ အဲဒါ မင်းစတဲ့ဇာတ်လမ်းလေး၊ မင်းတို့မိန်းမတွေ အငြိမ်မနေ
ဘဲ လုပ်တဲ့ကိစ္စ၊ ငါ့ကို ယေးမရှုပ်စေနဲ့ပေါ့”

“ဘာများရှုပ်မိလို့လဲ ကိုကို၊ ဦးစွဲခန့်ကျော်ဆိုတာ ကိုကိုနဲ့ ရင်းနှီး
ပြီးသားလူမို့ ဒီလောက်လေးတောင်မှ ကိုကိုအနေနဲ့ မကူညီနိုင်ဘူးလား။
ဘာများ အပန်းကြီးလို့လဲ”

“ကြီးတာပေါ့ကွ၊ ဦးစွဲခန့်ဆိုတာ ငါ့ရဲ့အတိုင်ပင်ခံရှေ့နေကြီး၊ ငါ
လေးစားရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်၊ လုပ်ငန်းကိစ္စကလွဲပြီး တခြား ဘာမှရှုပ်ရှုပ်ယုတ်
ယုတ် မပတ်သက်ချင်ဘူးလို့ ငါပြောနေတာကို... မင်းကွာ”

“မို့ကိစ္စကို ကိုကို ဒီလောက်လေးတောင်မှ အလေးအနက် မထား
ချင်ဘူးလားဟင်”

ဘုရားရေး၊ မို့ကိစ္စနဲ့ ပြဿနာတက်နေကြတာလား။ ဘာများလဲ၊
မို့ကိုဖြင့် ဘာမှမတိုင်ပင်ပါဘဲ မာမီ ဘာတွေများ လုပ်နေတာပါလိမ့်နော်။

ဦးစွဲခန့်ကျော်တဲ့၊ ဘယ်သူပါလိမ့်။ ဘာများပတ်သက်မှုရှိနေလို့ အခုလို
အကြီးအကျယ်စကားများနေတာပါလိမ့်နော်။ စိတ်များလည်း ညစ်ရပါ။

ဒက်ဒီကို ဘာများ အပူကပ်နေရပါသလဲ။ မိနဲ့ပတ်သက်ရင် ဒက်ဒီ
ဆီက ဘယ်နှခါများ အကျိုးထူးရလဒ်မျိုး ရခဲ့တာ ဘယ်နှခါများ ရှိခဲ့လို့
လဲ။ ဝမ်းသာစရာရှိလည်း ဒီအတိုင်း ဝမ်းနည်းစရာရှိပြန်တော့လည်း တုံ
ထိုဘာဝနဲ့ အေးစက်စက်တုံပြန်မှုမျိုးသာ ရခဲ့တာပါလေ။

“အဲဒါ မင်းသမီးလေ၊ မင်းသမီးကိစ္စကို မင်းဘာသာ စိတ်ကြိုက်
ရှင်းစမ်းပါ”

“ကိုကို”

“အဲဒီကလေးနဲ့ မဖြစ်ဘူးလို့ ငါဘယ်နှခါပြောရမလဲ”

“အင်းလေ... ဘာကြောင့် မဖြစ်သလဲဆိုတာ သီတာကို ရှင်းရှင်း
ပြောမှပေါ့”

“တောက်၊ ရောက်ပြန်ပြီ ဒီဘူတာ၊ မင်းကိုပြောရတာ မုန့်လုံး
စက္ကူကပ်နဲ့ ဂျာအေးသူ့အမေရိတ်သလို ဖြစ်နေပြီ။ မဖြစ်ဘူးဆို လုံးဝ
မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွ”

“ဒါဖြင့် မိက မောင်ကျော်နန္ဒနဲ့ မတန်ဘူးလို့ ကိုကို ယူဆထား
လို့လား”

“ထင်ချင်သလိုထင်တော့ကွာ၊ စိတ်ရှုပ်လာပြီ”

“စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ ကိုကို”

“ကောင်းကောင်းပြောနေတာပဲကွ၊ မင်းကမှ နားမလည်တာ။ ငါ
ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။ ဒီမှာ ဒေါ်ခင်သီတာ... ငါ့ကို လူတစ်ယောက်လုံး
အပိုင်ရရုံနဲ့ ကျေနပ်စမ်းပါ။ ငါ့စိတ်ကိုပါ အပိုင်သိမ်းပြီး မချုပ်ချယ်ချင်

စမ်းပါနဲ့။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

အမယ်ငေး! ကြက်သီးထစရာ စကားလုံးကြီးပါပဲလား။ လူ့အပိုင် ရရှိခဲ့ ကျေနပ်ပါတဲ့။ စိတ်ကိုတော့ မပိုင်ချင်ပါနဲ့တဲ့လား။ ဘာအဓိပ္ပာယ် ကြီးပါလိမ့်။ ကြားရတဲ့လူ့ရဲ့ရင်ထဲကို စူးစိုက်ဝင်စေတဲ့မြားတစ်စင်းနယ် အဆိပ်ပြင်းလွန်းသည့်စကားလုံးတွေပါလား။

ဘုရားရေ! ဒါဖြင့် မိက... မိက... ဒက်ဒီသမီးအရင်း မဟုတ် သလိုလဲလားလေ။

“ဟဲ့...”

“မာ... မာမိ”

တုန်လှုပ်စွာ ခေါ်လိုက်မိပေမယ့် မာမိမျက်နှာက အံ့ဩရုံထက် ဘာမှမပိုပါချေ။ ဘာများလဲ မာမိ... မိ မသိအောင် မာမိဆီမှာ ဘာလျှို့ ဝှက်ချက်တွေများ ရှိနေပါသလဲ။ မိဘနှစ်ပါး စကားများကြတိုင်း တခြား ကိစ္စဟုသာ ယူဆခဲ့မိပေမယ့် အခုမှ နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားခွင့်ရခဲ့တာ လေ။ မိက... မိက... မာမိနဲ့ဒက်ဒီကြားမှာ ပြဿနာဖန်တီးပေးနေတဲ့ တရားခံတဲ့လား။

“ဘာလို့ လူကြီးတွေပြောတာကို ခိုးနားထောင်နေရတာလဲ မိ။ လူမှုရေးအသိနဲ့ နားလည်မှုမရှိသလိုပါပဲလား”

“မဟုတ်... မဟုတ်ရပါဘူး မာမိ၊ မိ အခုလေးပဲ ရောက်တာပါ”

မိကသာ အမူအရာပျက်ချင်နေသော်ငြား မာမိကဖြင့် အံ့ဩသွား တာထက် ဘာအမူအရာမှ မရှိသလို မျက်နှာမပြောင်းသွားပါချေ။ ဘယ် လိုလဲ... မိထင်သလို မဟုတ်လို့ပဲလား။ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ အမျိုး သမီးလိုမျိုး မာမိပါ ကျွမ်းကျင်တတ်မြောက်နေလို့ပဲလား။ မိ မသိတော့

ပါလေ။

“ဒက်ဒီနဲ့ ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ မာမိ”

“မသိချင်ပါနဲ့ မိရယ်”

“ဘာမှန်းမသိပေမယ့် မိကြောင့်ဖြစ်တာမှန်း မိ ရိပ်မိပါတယ် မာမိ”

အပေါ်ထပ်ညှို့ခန်းဆီသို့ မာမိ သွားနေတာမို့ နောက်မှလိုက်လာ မိလေ၏။ မိက သိချင်တာရှိနေရင် မမျှိုသိပ်နိုင်ဘဲ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရ တဲ့လူမဟုတ်ပါလား။ မိတို့မိသားစုမှာ ဘယ်သူမှ မသိနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် အကြီးကြီး မရှိပါစေနဲ့လား လောကကြီးရယ်။

“ဒီနေ့အိမ်က ကောင်မလေးတွေကို မှီအခန်းရှင်းခိုင်းတယ်”

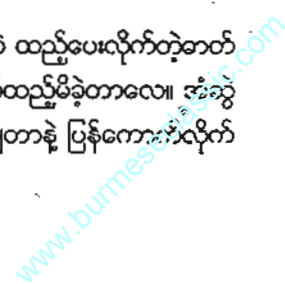
ထိုင်ခုံမှာ မာမိထိုင်လိုက်ပြီမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ မိပါ ဝင်ထိုင် ခိုက်ပါ၏။ အခန်းရှင်းပေးတဲ့ကိစ္စက မှီအတွက် အထူးအဆန်းမှ မဟုတ် ထာလေ။ တစ်နေ့ကို မိချွတ်လဲတဲ့ဝတ်စုံက လေးငါးစုံမှ မက။ အိပ်ခန်းထဲ မှာ ဟိုပစ္စည်း ဒီပစ္စည်းမှန်သမျှ နေသားတကျ မထားတတ်သလို အလှ ဖြင်ပြီးတိုင်း ဘီးအစ မှန်တင်ခုံပေါ်အဆုံး ပွလန်ကျလေ့ရှိတာ မှီအကျင့် ပါလေ။

“အဲဒါ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ထားထားတဲ့ဓာတ်ပုံကိုမြင်တာနဲ့ မာမိ လက်ထဲကို မိစိ လာထည့်ပေးလေရဲ့”

“ဓာတ်ပုံ”

“ဟုတ်တယ်”

ဓာတ်ပုံ... တဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က မိလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ဓာတ် ပုံ သုံးလေးပုံကို မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲ ဒီအတိုင်း ပစ်ထည့်မိခဲ့တာလေ။ အံ့ဆွဲ ရဲ့ဘောင်နဲ့ တိုက်မိပြီး တစ်ပုံလားမသိ၊ ပြုတ်ကျတာနဲ့ ပြန်ကောင်းလိုက်

တာ အံ့ဆွဲထဲလာ။ မှန်တင်ခုံပေါ်လားပင်မသိ၊ မိတင်ခဲ့တာကို မမှတ်မိ တဲ့အထိပါ။ မိနဲ့စေ့စပ်ပေးချင်တဲ့ သတို့သားလောင်းတွေကို အလေးအနက် မထားသလိုများ ဖြစ်နေမလား။

“အဲဒီတစ်ယောက်ကို မိ သဘောကျတယ်ပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား ဌ”

“ဘယ်တစ်ယောက်လဲ”

“ကျော်နန္ဒလေ”

“ဘယ်လို”

“လက်ရှိ Victoria Hotel မှာ GM လုပ်နေတယ်ဆိုတဲ့ တစ် ယောက်ကို မိရွေးလိုက်လို့ မာမီလည်း အံ့သြသွားရတာ”

ဘုရား... မိကဖြင့် ဓာတ်ပုံထဲကလူတွေကို ဖြူလား မည်းလား၊ ရုပ်ဆိုးလား ချောလား၊ ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိရဲ့လား ဆိုတာကိုတောင် တစ် ချက်မှ သတိထားပြီး မကြည့်မိတာလေ။ အခုတော့ ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး အဲဒီဓာတ်ပုံက မှီခေါင်းအုံးဘေးကို ရောက်နေရတာလိမ့်။

သူ ဘယ်လိုလူမှန်းလည်းမသိ၊ ဘယ်လိုပုံစံမှန်းပင် မမြင်ဖူးပါဘဲ မိက... မိက... အဲဒီလူကို မှီဘဝ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရွေးထားတဲ့လူ တဲ့လေ။ ကံကြမ္မာက ကျိုးစားနေပြီလား။ မိဘရင်ခွင်ထဲက မထွက်ချင်သေး တဲ့မိကိုမှ အဲဒီဓာတ်ပုံပိုင်ရှင်က ဆွဲထုတ်ခေါ်နေပြီလား။ မိက မိနှစ်သက် တဲ့လူထက် မိကို အချစ်တွေပုံပေးပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပိုက်ပွေ့ဖက်တဲ့လူ ကိုသာ ပိုပြီးရွေးချင်တဲ့စိတ်က ရှိချင်တာပါလေ။

“အဲဒါ မှီဒက်ဒီရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ရှေ့နေကြီးရဲ့သားပဲ။ မှီဒက်ဒီပြော ပေးရင် တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ ပြေလည်သွားမယ့်ကိစ္စပါ”

မာမီက မိစ် လာတင်ပေးသွားသည့် သံပုရာရည်ခွက်ကို ယူသောက် လိုက်ပါ၏။ ဒါဖြင့် မှီကိစ္စကို ဒက်ဒီ အလေးအနက်မထားတာ သေချာနေ တာပေါ့လေ။ တကယ်ဆို သမီးဖြစ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို မိဘဖြစ် တဲ့ မာမီရော ဒက်ဒီပါ ဦးဆောင်လမ်းညွှန်ပြရမှာ မဟုတ်လား။

အခုတော့ မာမီကသာ အားတက်သရော မဟုတ်ပေမယ့် မှီအတွက် လုပ်ပေးနေပြီး ဒက်ဒီကဖြင့် ကျောပေးထားတာပါလေ။ မှီကို တစ်ရက် မမြင်ရရင် ဘာဖြစ်နေလဲ၊ နေကောင်းရဲ့လားလို့ တစ်ခွန်းလေးတောင် မမေးတာ အံ့သြပါရဲ့။ မှီရဲ့မိဘတွေက မှီကို သူတို့ရှာနေကြတဲ့ ငွေစက္ကူ တွေလောက်တောင်မှ အလေးမထားကြသည့်နှယ်ပါ။

“ဒက်ဒီက ဘာပြောလို့လဲဟင်”

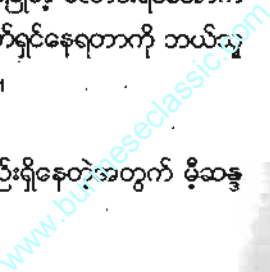
သိပေမယ့် ကြားယောင်ဆောင်ကာ မေးလိုက်မိ၏။ မာမီက အအေး ခွက်ကို ပန်းကန်ပြားလေးပေါ် ပြန်ချရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ပါသည်။ မှီကို အဲဒီလူနဲ့သဘောမတူရခြင်းအချက်ကို မိ သိမှဖြစ်မှာလေ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့”

ရင်တွင်းမှ ထပ်မံအောင့်သွားရပြန်ပါ၏။ နည်းနည်းပါးပါး စကား လှအောင် မာမီ မပြောတတ်ပုံပါပဲလား။ မိက ဘာချို့ယွင်းချက် ဘာအား နည်းချက်များ ရှိနေလို့ပါလဲ။ မိန်းကလေးတွေရဲ့ စံချိန်မီနေရာကိုမှ မမိ လို့ပေပဲလား။ အလုပ်လုပ်ချင်သော်ငြား လုပ်ခွင့်မပြုတဲ့ လောင်းရိပ်အောက် မှာ ရှင်သန်နေရတဲ့ သစ်ပင်တစ်ပင်နှယ် အသက်ရှင်နေရတာကို ဘယ်သူ မှ မသိကြတဲ့ ‘ခင်မိမိခေ’ရဲ့ဘဝတစ်ခုပါလေ။

“ဘာကြောင့်လဲ မာမီ”

“မပူပါနဲ့ မိ၊ မာမိဘဝမှာ မိတစ်ဦးတည်းရှိနေတဲ့အတွက် မှီဆန္ဒ

ကိုပဲ မာမိဖြည့်ဆည်းပေးမှာပါ။ မှီဘဝ လက်တွဲဖော်ဟာ အဲဒီကျော်နန္ဒာ ပဲ ဖြစ်စေရမယ် မိ။ ဟုတ်ပြီလား”

မာမိ့မျက်ဝန်းတို့က တလက်လက် တောက်ပနေသလိုနယ်ပါလေ။ အလို၊ မိက တကယ်ပဲ မာမိနဲ့တူလွန်းတဲ့သမီး ဖြစ်နေပါရောလား။ လိုချင် တဲ့ဆန္ဒက ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့ မျက်ဝန်းမှာ ပေါ်လာတတ်တာမျိုး လေ။ ဟုတ်တယ်. . . ဘာကိုပဲ လိုချင်ချင်၊ မရရအောင် ယူတတ်တဲ့စိတ် ဓာတ်က မှီမာမိနဲ့ လုံးဝကို ချွတ်စွပ် တူနေတာပါပဲ။

“မိက ဘာများမပြည့်စုံနေလို့ အဲဒီလူနဲ့သဘောမတူဘူးလို့ ဒက်ဒီ ပြောရတာလဲ”

“ဒါတော့ မာမိလည်း ဘယ်သိပါ့မလဲ မိ။ မှီဒက်ဒီက နဂိုကတည်း က မပွင့်မလင်း မြဲစိစိဆိုတာ မိလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

“မိ သွားနားတော့မယ်”

ဟုတ်တယ်. . . မိက ဘယ်တော့မဆို ရင်ထဲသိမ်းဆည်းမထား တတ်တာမို့ ထုတ်ပြောလေ့ရှိတာ မာမိနဲ့အတူတူပါ။ သို့သော် ဒက်ဒီကဖြင့် ဘာဆိုတာမှဖွင့်မပြောဘဲ ရေငုံနွတ်ဆိတ်နေတတ်တာလေ။ ပြောမယ့်ပြော ချတော့လည်း နည်းနည်းပါးပါး နားဝင်ချိုအောင် စကားလုံးစီပြီး ပြော မယ်မရှိ။ ပိဿာလေး ဘေးပစ်သည့်နှယ် ဒုံးတီကြီး ပြောချလိုက်တာလေ။

လူပဲ ပိုင်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ပါတဲ့။ အဲဒီစကားကို မိ ထပ်ခါထပ်ခါ ကြား ပယောင်နေမိတော့မှာပါပဲ။ ဒက်ဒီပြောသလို တကယ်ပဲ မာမိက ဒက်ဒီကို ယူခဲ့တာများလား။ လူနှစ်ယောက် လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ စိတ်တူ ကိုယ် တူ ကြည့်ဖြူလို့ လက်ကမ်းပေးခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူးလားဟင်။ ဒီလိုအေး စက်စက် အိမ်ထောင်မျိုးကို မှီလက်ထက်မှာရော ဖြစ်လာရင် ဘယ်နှယ်

လုပ်မလဲ။

ဒုတိယ ဦးခင်ဇော်ဘဝနဲ့လူ၊ ဒုတိယ ဒေါ်ခင်သီတာဘဝနဲ့ ခင်မီ မိဇော်ကို ထပ်ရှင်သန်စေချင်ရတယ်လို့။

အခန်းထဲကိုရောက်တော့ ကုတင်ထက် ပစ်လှဲရန်ပြင်လိုက်စဉ် အံ့ သြသွားရပါ၏။ မှန်တင်ခုံထက် မှန်ဘောင်သွင်းထည့်ထားပါသည်။ အမျိုး သားတစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံကြောင့်ပါပဲ။ ဒီပုံကို မှီခေါင်းအုံးဘေးမှာမြင်လို့ မိ ရွေးတဲ့လူလို့ ထင်သတဲ့လေ။ ကံကြမ္မာကဖြင့် မှီအပေါ် ပျက်ရယ်ပြုချေ ပြီ။

ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်ကို လှမ်းယူကာ ကြည့်မိ၏။ တည်ငြိမ်စွာ ပြန် ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ရင်ထိတ်ကာ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ ‘ကျော်နန္ဒာ’ . . . တဲ့။ နာမည်က မာသလိုထင်ရပေမယ့် တည်တံ့မဲ့ရသည့် မျက်နှာနှင့် အင်မတန် လိုက်ဖက်သည့်နှယ်ပါလေ။

ရှင် ဘယ်လိုလှလဲဟင်။ ဒီလို အေးတိအေးစက်ပုံစံမျိုးနဲ့တော့ မှီ ကို မဆက်ဆံပါနဲ့။ မှီအပေါ် ချိုသာတဲ့အပြုံး၊ ပျူငှာတဲ့စကားတွေနဲ့ နွေး ထွေးစွာ ဆက်ဆံပေးပါ။ ရင်တွင်းတစ်ဆုံးတိုင် သူ့ချစ်ခြင်းတွေနဲ့ နွေးထွေး မှုကို တစ်သက်တာ ရလိုက်ချင်ပါရဲ့ ရှင်ရယ်. . .

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၇)

လုပ်လက်စအလုပ်ကိုရပ်ကာ လက်မှနာရီကို သူ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ နေ့လယ် တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပါရောလား။ ဒါကြောင့် သူ ဗိုက်ဆာနေတာကိုး။ သေစမ်း! ဟိုဆိုင်ကို သွားလေ့လာမလို့ပါဆို နေ့ခင်းဘက် ဘာမှမရောင်းမှဘဲ သတိရရတယ်လို့ ကျော်နန္ဒရယ်။

“တောက်!”

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်တိုစွာ တက်ခေါက်မိစဉ် တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။ သူခွင့်ပြုလိုက်စဉ် ဝင်လာသည်က သူအုပ်ချုပ်နေသည့် Hotel စီမံရေးမန်နေဂျာဖြစ်နေလေသည်။ ဘာပြသနာဖြစ်နေပြီလဲ။ ဒီလူက သူထံကို တော်ရုံကိစ္စ သေးသေးမွှားမွှားမျိုးရှိရုံနဲ့ လာတတ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ပြောစရာရှိလို့ပါ GM ”

“အင်း... ပြောလေ”

“GM လိုချင်မယ့်လူ ရှာတွေ့ပါပြီ”

“ဘာဗျ”

စကားကို ဘယ်လိုပြောလိုက်သည်မသိ။ ပြောတာက တခြား။ သူ သင်တာ တလွဲဖြစ်ကုန်တာမို့ ရယ်ချင်မိသွားရပါ၏။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီ နက်ပိုင်းအတွင်း သူ့စိတ်တွေ ကမောက်ကမ ဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်နော်။ သူ့တစ်ပြက်လေးသာ မြင်ခွင့်ရတဲ့ယောက်ျားဆန်တဲ့ မိန်းကလေးကို မကြာခင် သတိတရဖြစ်နေတာလေ။

အတော်ရှူးတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ စီးပွားရေးကို ဦးဆောင်လှုပ်ရှားနိုင်ဖို့ ကြိုးပမ်းနေတဲ့လူကိုမှ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ဝင်လာရတယ်လို့။ အဲဒီစိတ်ဖြစ်လာရင် အာအလုပ်မှ ဆက်လုပ်လို့မရတော့ဘဲ လူက ငူငူငိုငိုဖြစ်ကာ ခပ်ဝါး ခပ်ရိပ်လေးကို အာရုံမှာ တဝဲဝဲမြင်ယောင်နေမိတာပါ။ သူတော့ ဒုက္ခဇာတ်ပြီထင်ပါရဲ့။

“GM...”

“ဗျာ”

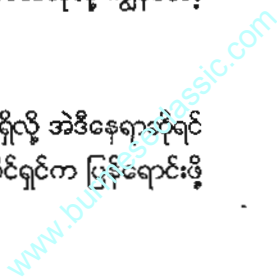
“ဘယ်လိုသဘောရပါသလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ဟောဗျာ! GM ပဲ အဲဒီမြေကို ရအောင်ဝယ်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော့် မနည်းလိုက်ထားရတာလေ”

“မြေ...”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ Hotel ထပ်ခွဲဖို့ စီမံကိန်းရှိလို့ အဲဒီနေရာမှာရင် ပြန်ပြီးတော့ ဒီဘက်မှာရှိတဲ့ Restaurant ပိုင်ရှင်က ပြန်ရောင်းဖို့

လည်းရှိတယ်။ သူ့အမျိုးသမီးက အတော်အသည်းအသန်ဖြစ်နေလို့ စစ်တောင် သွားကုရတာ”

“ဘယ် Restaurant... လဲ”

“Dawn... လေ”

“ဘာ”

သူအံ့ဩသွားရပါ၏။ ရန်ဘက် ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပေမယ့် သူ့ Hotel တွေကို ယှဉ်ပြီးရောင်းချနေတာမို့ စိတ်ထဲ မျက်မိတာ အမှန် သူတစ်ပါးစီးပွားရေးကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ချင်သော်ငြား တစ်တည်းသွားတာ တူနေရင်တော့ ကိုယ့်ရှေ့ပိတ်ထားတဲ့ ခလုတ်ကန်သင်္ဘော ဖယ်ရှားရမှာပါလေ။ တရားသောနည်းလမ်းမျိုးနဲ့ပါပဲ။

“ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်က Cook ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ဆုံးဖြတ် ပါပြီ”

“ဘယ်လို”

သူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားရပါ၏။ အဲဒီဆိုင်က စားဖိုမှူးက ဘယ်စားသောက်ဆိုင်မျိုးမှာမဆို ထိုကဲ့သို့သော Cook က လူရွေ့သူမှာ ထွက်ပြန်ထုံးစံ မရှိတာလေ။ သူက အစားအသောက်မြည်းဖို့ ငြားတုန်းရှိသေး။ ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့များ ဒီမန်နေဂျာကြီးက အဲဒီလူကို ခွင့်ရခဲ့ပါလိမ့်။

“ဘယ်တုန်းက သွားလိုက်တာလဲ”

“ဗျာ”

“ဆိုင်ကို ဘယ်တုန်းက ရောက်သွားလို့ သူ့နဲ့ဆုံခွင့်ရခဲ့တာလဲ မေးတာလေ”

“ဪ... ကျွန်တော်တို့က သူ့နဲ့ဆိုင်မှာဆုံခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အလို... ဒါဖြင့် ဘယ်မှာလဲ”

“Bakery... သင်တန်းမှာပါ”

“Bakery...? ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“သူလို Cook က Bakery နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“Dawn က သီးသန့်စားသောက်ဆိုင်နဲ့ Cafe တွဲဖွင့်ထားတာပါ

GM ”

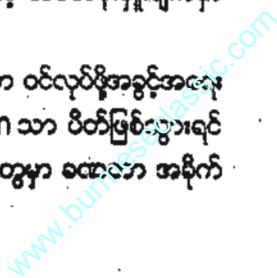
“ဟုတ်သားပဲ”

ကြည့်စမ်း၊ ဒါကို သူ ဘာလို့မတွေ့ထားမိပါလိမ့်။ ဟုတ်တာပေါ့။ လစစားလုပ်နေတဲ့ဝန်ထမ်းက လုပ်ငန်းကျွမ်းကျင်သွားရင် ကိုယ်ပိုင်ဆိုင် ခန်းဖွင့်ပြီး စီးပွားရေးကိုဦးဆောင်နိုင်တာလေ။ ဘယ်လောက် ဉာဏ်ပြေး လိုက်တဲ့ စားဖိုမှူးပါလဲ။ ဟင်းချက်ကျွမ်းကျင်ရုံနဲ့ မတင်းတိမ်ဘဲ တခြား သင်တန်းတွေကိုပါ ဆက်လက်ဆည်းပူးရတယ်လို့။ အမျှအမြင်ကြီးတဲ့ လူငယ်လေးပါပဲလား။

“စကားပြောဖြစ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... Hotel Address Card ပါ ပေးရင်း မိတ်ဆက်ခဲ့ တာပါ။ ပထမတော့ မပြောချင်သလိုမျိုးဖြစ်ပေမယ့် သင်တန်းမှူးမျက်နှာ ကြောင့် သိခွင့်ရခဲ့တာပါ GM ”

မဆိုးပါဘူး။ ဒီလိုနာမည်ကြီး Hotel တွေမှာ ဝင်လုပ်ဖို့အခွင့်အရေး က လူတိုင်းမရနိုင်တာပါလေ။ အကယ်၍ Dawn သာ ပိတ်ဖြစ်သွားရင် လက်တလော ဆိုင်မဖွင့်နိုင်တာမို့ သူတို့ Hotel တွေမှာ ဝင်လုပ် အစိုက်

အတန်း ဝင်လုပ်ခွင့်ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

“သူ ဘာပြောသေးလဲ”

“ဘာမှတော့ မပြောပါဘူး။ ကတ်ကိုတော့ ယူသွားပါတယ်”

“သင်တန်းက ပြီးသွားပြီလား”

“ပြီးပါပြီ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်ဆို Test ဖြေပြီး ဆုပေးပွဲအခမ်းအနား လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်လား... ဒါနဲ့ အဲဒီချာတိတ်ရဲ့နာမည် မေးလာတယ်ဆို”

“ကောင်လေး မဟုတ်ပါဘူး GM. ကောင်မလေးပါ”

“ကောင်မလေး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နာမည်က ပန်သစ္စာပါ”

‘ပန်သစ္စာ’ တဲ့။ အဘယ်မျှ အဓိပ္ပာယ်ရှိလိုက်တဲ့အမည်လေးပါလဲ။ လူကိုမမြင်ရသေးတာတောင်မှ နာမည်လေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတာပါလေ။ အလို! ဘယ်လိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။ Dawn နှင့် ပတ်သက်မှုရှိသည့်သတင်း တို့ ကြားလိုက်ရတိုင်း ရင်ထဲမှာ ထုတ်ဖော်မပြနိုင်သည့်ခံစားမှုတို့ ဖြစ်တည် လာရတာပါ။ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

အစကတော့ စိတ်ထဲ မျက်ခွဲပေမယ့် အခုတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ ရင်ဘတ်ထဲ လှိုက်ဖိုရတဲ့ ခံစားချက်မျိုး ပြောင်းသွားရတာပါလိမ့်။ ထူးဆန်း လေစွ။ သူ့ကို အမျိုးမျိုးအထွေထွေ စိတ်မျိုးဖြစ်အောင် ပြောင်းလဲနိုင်သည့် အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိနေတာများလား။ ဘယ်လိုများ ထူးခြားဆန်းကြယ် ရှိနေတာပါလဲ Dawn က ‘ပန်သစ္စာ’ ရယ်။

“ကိုညက္က”

“ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ယူမယ်”

“ဗျာ... ဘာကိုလဲ”

“ခင်ဗျားပဲ ခုနက ပြောတယ်လေ။ အဲဒီခြံနှစ်ကွက်စလုံး ရနိုင်တယ်

ဆို”

“အဲ... ”

ရော်! သူ့စကားကို မည်သို့သဘောပေါက်သွားသည်မသိ။ အတွေး အနည်းငယ်ချော်သွားပုံရသည့် မန်နေဂျာကြောင့် သူပင် ပြုံးမိသွားရပါ သည်။ ထားပါတော့၊ သူ့ကလည်း သူပဲကိုး။ စိတ်ထဲတွေးချင်တာတွေပြီး နောက်က ပြောတော့ တခြားဖြစ်သွားရတာပါလေ။

“ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆိုင်ပိုင်ရှင်နဲ့ညှိဖို့ပဲ လိုအပ်ပါတယ်။ ဒီဘက်ခြံက နာမင်းဖို့ အသေအချာပါပဲ”

“OK!... အမြန်ဆုံးနဲ့ အထိရောက်ဆုံး ကြိုးစားပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ GM ”

မန်နေဂျာ ထွက်သွားစဉ် Phone သံ မြည်လာတာမို့ ရုံး Phone ကို သူ့ကိုင်လိုက်ပါ၏။ ဘဏ်မှငွေလွှဲပေးနေပြီမို့ ကိုယ်တိုင်သွားထုတ်ရမှာ လေ။ မြေဝယ်ရန်အတွက်မို့ ကိုယ်စားလှယ်ကို လွှဲလို့မရပါ။ ငွေ Amount များတာကိုး။ သူတော့ Lunch လွတ်မှန်းမသိ လွတ်ပေပြီ။

စားပွဲထက် သပ်ရပ်စေရန် အနည်းငယ်ရှင်းကာ ထရပ်လိုက်ပါ၏။ သူ့ဘက်စာရွက်စာတမ်းတို့ကို အံ့ဆွဲထဲသို့ထည့်ကာ သော့ခတ်လိုက်ရလေ သည်။ ဒါက မေ့လို့မဖြစ်ပါလေ။ သူသုံးနေကျ Computer ကို သူ့ Secret Password ရိုက်ထည့်မှသာ ဖွင့်လို့ရတာမို့ တော်ရုံလူ ဖွင့်ကြည့်

ရန် မလွယ်ကူဘဲ စိတ်ချရလေ၏။

Lift ထဲဝင်လျက် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ကားပါကင်မှ ကားကိုထုတ်ကာ လမ်းကြားထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါသည်။ ဟိုနေ့က မိန်းကလေးကို ဒီလိုအချိန်လေးမှာ တွေ့ခွင့်ရခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ကျောပိုးအိတ်ကလေးလွယ်ကာ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်သွားတာမို့ ဒီနားတစ်ဝိုက်က သင်တန်းတစ်ခုခုမှာ လာတက်နေတာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏။ ဘေးဘီဝဲယာကို သတိမထားဘဲ ကိုယ်သွားလိုရာခရီးကိုသာ အာရုံစိုက်ပြီး ဦးတည်လျှောက်သွားဟန်ကို ယခုတိုင် မြင်ယောင်နေမိလေသည်။

အတွေးဖြင့် သူ့ပြုံးလိုက်မိသလို ခေါင်းကိုပါ ခါလိုက်မိလေ၏။ သွားပြီ 'ကျော်နန္ဒ'၊ ဘာမှ ရေရေရာရာမသိသေးပါဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အာရုံထဲ တစ်လည်လည် မြင်ယောင်နေအောင် ဖမ်းစားခံနေရပါရောလား။ ဘာလဲရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ကာ အထဲဝင်ခဲ့ပါ၏။ ငွေလွှဲတာကို လက်ခံပြီးတာနဲ့ သူ့ဘဏ်စာအုပ်ထဲပြောင်းရဖို့ အချိန်ပေးရမှာလေ။

ကြားရက်တောင်မှ ဘဏ်မှာ လူစည်ကားနေတာပါပဲလား။ သူပြောင်းလွှဲရမည့်ငွေက သိန်းရာကျော်မို့ ပြောလိုက်သည်နှင့် ဘဏ်ဝန်ထမ်းတို့က ဦးစားပေးပြီး ကူညီပေးပါသည်။ စောစောပြီးမှပါပဲ။ ဆာနေသည့် ဗိုက်ပင် အသံတိတ်သွားပါရောလား။

“ဦးကျော်နန္ဒ... ဒီဘက်ကိုကြွပါခင်ဗျာ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“လက်မှတ်ထိုးစရာ များလို့ပါ”

စာရွက်စာတမ်းတွေဖြည့်ကာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပြီး စာအုပ်ပြန်ယူရန် စောင့်နေမိစဉ် ဘဏ်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လာသည့်လူထံ သူ

ကြည့်တို့ ရောက်သွားပါ၏။ အလို! သူ့အမြင်တွေများ မှားနေပြီလား။ မယ်လိုဖြစ်ပြီး ထိုမိန်းကလေးကို မျက်စိထဲမှာပဲ မြင်ယောင်နေမိတာပါ။

ငွေသွင်းဌာနမှာ သွားရပ်နေတာမို့ ငွေစုတာဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ လုပ်ထုပ်စဉ်အတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လုပ်သွားပုံက သေသပ်နေလေ၏။ အဲဒီအတိုင်း ဘေးဘီကို ဂရုမပြုပုံပါပဲ။ အခုတစ်ကြိမ်မှာ သူမကို ခပ်အလှမ်းအနေအထားမျိုး မြင်ခွင့်ရတာမို့ သူ့အတော်ကျေနပ်မိလေ၏။

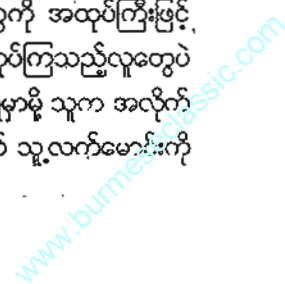
အသားအရေက ဖြူဝင်းပြီး စိုလက်နေပါ၏။ ဆံပင်ကို ယောက်ျားအသန်စွာ ခပ်တိုတိုညှပ်ထားတာမို့ လည်တိုင်ဖွေးဖွေးလေးကို ခပ်ရှင်းရှင်းမြင်နေရလေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစားက ယနေ့ခေတ် Model လူလို ခပ်ပါးပါးနှင့် အရပ်အမောင်းက မိန်းကလေးတွေထက် ပိုမြင့်နေသူခန့်မှန်းမိသလောက် ငါးပေ ရှစ်လက်မထက် နည်းမည်မထင်ပေ။

“ပြည့်စုံပါပြီ၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ရပါတယ်”

ဘဏ်စာအုပ်လေးကိုယူ၍ သူလှည့်ထွက်လိုက်ပါ၏။ စောစောက စာလေးကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်သော်ငြား မမြင်ရတော့ပါလေ။ ပြန်ထွက်လာပြီထင်ပါရဲ့။ ရှားပါး ကျော်နန္ဒရယ်... ဘဏ်ကို ခဏလေး လာတဲ့လူအသံလိုလုပ်ပြီး အကြာကြီးတွေ့ခွင့်ရပါမလဲ။

အပေါက်ဝရှိရာဘက် လျှောက်ခဲ့စဉ် ငွေတွေကို အထုပ်ကြီးဖြင့် အထုတ်ကြသည့် လူစုနှင့် တိုးမိလေ၏။ လုပ်ငန်းလုပ်ကြသည့်လူတွေပဲ ဖြစ်ပါရဲ့။ အလေးအပင်နှင့်လာသူတွေကို ဦးစားပေးရမှာမို့ သူက အလိုက်မသင့်ဖြင့် ဘေးဖယ်ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ ရုတ်တရက် သူ့လက်မောင်းကို

တစ်စုံတစ်ယောက် လာတိုက်မိလေသည်။

“အမေ!”

မသိမ်းရသေးပါဘဲ ကိုင်ထားသည့်စာအုပ်က လက်ထဲမှ သမံတလင်းထက် ပြုတ်ကျသွားသလို အထုပ်သယ်လာသူတို့၏ ခြေထောက်ကြောင့် ကန်မိပြီး လျော့ခနဲလွင့်သွားတော့၏။ နေဦး... စာအုပ်က သူ့တစ်အုပ်တည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်အုပ်တောင်မှပါပဲလား။

“ကျစ်... ပြဿနာပဲ”

သူ နှုတ်မှရွတ်လိုက်စဉ် စာအုပ်ကိုကောက်ယူလိုက်သည့်လက်နှင့် ဆုံသွားရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! ဘယ်လောက်လှတဲ့ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်လေးပါလိမ့်။ တကယ်ပင် ငေးခနဲဖြစ်သွားတာမို့ စာအုပ်ကောက်ကိုင်လျက် သူ့ရပ်ကြည့်နေမိတာပါလေ။ ရင်ထဲမှ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သံက ပိုကျယ်လာသလိုပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူမကို အနီးကပ်မြင်ခွင့်ရလိုက်ပါလိမ့်နော်။

မိန်းကလေးက နှုတ်လှမ်းလှမ်းမှ စာအုပ်ကို သွားကောက်ယူကာ ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဇင်ယော်တောင်မျှက်ခုံးတန်းက တွန့်ချိုးသွားလေသည်။ ဘာကိုများ အလိုမကျဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ အနားမှာ ရှိနေဖြစ်တာမို့ သူမထံမှ အမည်ဖော်မပြနိုင်သည့် ကိုယ်နဲ့သင်းသင်းလေးကို ရလိုက်မိတာပါလေ။

“စာအုပ်မှားနေလို့”

“ဟင်”

အသံက ခပ်တိုးတိုးပါပဲ။ သူ့ထံရောက်လာသည့် အကြည့်စူးစူးကြောင့် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်ပြည့်သွားရတာ အမှန်ပါ။ ဒီနှုတ်ခမ်းဖူးလေးက လေသံကို ခြေတာပြောကျင့်ရှိနေတာပါလား။ မရယ်မပြုံးနှင့် ခပ်တည်

တည်မျက်နှာလေးကိုက တစ်မျိုးလေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသည့်နယ်ပါ။

လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို သူ့ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေ! ပန်သစ္စာတဲ့။ သူ့အတွက် ဒီနေ့က တကယ့်ကို Shock ရသလို အထိတ်တလန့်တွေနှင့်ပဲ ကြုံနေရတာပါ။ သူ့တွေဝေသလိုဖြစ်နေစဉ် သူ့လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဆွဲယူခံလိုက်ရသလို သူ့စာအုပ်က လက်ထဲသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

မကြည်သလိုအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး ကျောပေးထွက်သွားသည့်သူမကို ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ကိုယ်တို့ ဆုံကြပါစို့ ‘ပန်သစ္စာ’...

လူဆိုတာ အလွယ်တကူ ရလေ့ရှိတဲ့အရာမှန်သမျှ
ကို အကုန်လိုချင်ကြတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့... "မိ"က
တော့ "မိ" အတွက် ခက်ခဲတဲ့အရာကိုမှ ပိုပြီးလိုချင်
ပါတယ်။

ဒါကို လောဘလို့ ဆိုချင်ဆိုပါစေ၊ "မိ"က လိုချင်
တာကို မရရအောင် ယှဉ်ပြုရမှ ကျေနပ်တဲ့သူပါ။ "မိ" ဆို
က ဘာတစ်ခုကိုမှ မရစေရဘူး "ပန်သဇာ" ...

ခင်မိမိဇော်

ကိုယ်မှာ မင်းထက်အရင် စိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့သူ
ရှိပြီးသားပို့ပါ "ခင်မိမိဇော်" ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးက ပြတ်
သားပို့ လိုအပ်မယ်လို့ ကိုယ်ယူဆပါတယ်။
မင်းနဲ့ကိုယ် အယ်လိုမှ မပြန်နိုင်လို့ ငြင်းပါရစေ...

ကျော်နုနု

အခန်း (၈)

ကားကို Platform ဘေးမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လမ်းဆင်းလျှောက်ခဲ့ပါ၏။ Dawn ရှိရာဆီ လျှောက်လာစဉ် နှလုံးသားက သိသိသာသာကြီး လှိုက်ဖိုလာမှန်း သူသိနေပါသည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ လက်ရာကို ဒီလိုလာမြည်းစမ်းခွင့်ရတာလောက် ရင်ခုန်စရာကောင်းတာမျိုး ဘယ်ရှိပါတော့မလဲ။

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် Aircon က အနေတော် ပေးထားမှန်း သိလိုက်ပါ၏။ မနက် ရှစ်နာရီကျော်နေတာတောင်မှ ဆိုင်ထဲမှာ လူအပြည့်ရှိနေတုန်းပါပဲလား။ စားပွဲတွေကို စနစ်တကျ ထားထားတာမို့ သူ့အုပ်စု သူ့အတွဲဖြင့် ထိုင်နေကြလေသည်။ တခြားစားသောက်ဆိုင်တွေမှာလို လူသံ ဆူညံသံမျိုး ရှိမနေဘဲ Easy Listening Song ခပ်တိုးတိုး ငြိမ်ငြိမ်လေးဖွင့်သံသာ ပျံ့နေတာပါ။

နှစ်ယောက်စာ စားပွဲသာ လွတ်နေတာမို့ သူဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် အနားသို့ Waiter လေး ရောက်လာလေ၏။ Shirt အဖြူ Style pants

အနက်နှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဝတ်ထားပုံက တကယ့် Hotel တွေက ဝန်ထမ်းတွေနှင့် မခြားပါလေ။ ဒီလိုဆိုင်ပီစီလေးက ဝန်ဆောင်မှုအပြည့်နှင့် Customer တွေရဲ့စိတ်ကို ဖမ်းစားနိုင်တာတဲ့လား။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ Breakfast... အချိန်မို့ ဘာများသုံးဆောင်မှာပါလဲခင်ဗျာ”

“ထမင်းကြော်ရသေးလား”
“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဘာအသားနဲ့များ မှာလဲသိပါရစေ။ အသားရှောင်တာမျိုး ရှိပါသလားခင်ဗျာ”

“ကြက်သားနဲ့ပဲ ပေးပါ”
“ဟုတ်ကဲ့... Tea or Coffee... ဘာများသုံးဆောင်မှာပါလဲခင်ဗျာ”

“ရေခွေးပူပူလေးပဲ ပေးပါလား”
“ဟုတ်ကဲ့... ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် စောင့်ပေးပါခင်ဗျာ”
စောင့်ရမှာပေါ့။ တမင်အချိန်ပေးပြီး ရောက်လာတာပဲကိုး။ ယဉ်

ကျေးပျူငှာသည် စားပွဲထိုးလေးတွေပါပဲ။ တကယ့်ကို Hotel တွေမှာ ဝန်ဆောင်မှုပေးသည့် Breakfast ရောင်းသည့်ဆိုင်မျိုးပါပဲ။ တအောင့်အကြာမှာ သူ့ရှေ့သို့ လင်ဗန်းတစ်ချပ်ဖြင့် Waiter လေး ပြန်ရောက်လာလေ၏။ ဇွန်းခက်ရင်း ပြင်ပေးထားတာကို သူ Tissue ဖြင့် သုတ်နေမိစဉ် ပူပူခွေးခွေးထမင်းကြော်ပန်းကန်က မျက်စိရှေ့ ရောက်လာချေပြီ။

Half-fried ကြော်ထားသည့် ကြက်ဥအနှစ်က မကျက်တက့က်လေးဖြင့် ထမင်းပုံထက်မှာ ရှိနေ၏။ ကြက်ဥကို ဘေးဖယ်လိုက်စဉ် အသီးအရွက်အရောင်စုံဖြင့် ကြော်ထားပါသည့် ထမင်းကြော်ရနံ့က လှိုင်ခနဲ

မွှေးလာလေသည်။ ကြက်သွန်နီကို ပါးပါးမလှီးထားဘဲ လက်သည်းခွံတစ်
ဝက်ခန့် အစိတ်လေးတွေ လှီးထားပြီး မျှစ်ဝါပါးပါး။ ဂေါ်ဖီထုပ်မထူမထိ
ခရမ်းချဉ်သီးအကွင်း၊ ပဲတောင့်ရှည် ခပ်စွေစွေတစောင်း လှီးထားတဲ့နို့
အတူ ကြက်အူချောင်းကို ပါးပါးလှီးကာ ရောပြီးကြော်ထားတာပင်။

မည်းမည်းလုံးလုံးလေးတွေ ပါလာတာမို့ ငရုတ်ကောင်းစေ့မှန်း သိ
သိလိုက်ပါ၏။

ကော်ရည်တိုဖြင့် ပျစ်ခွဲခဲ့ကြော်ထားတာမျိုး မဟုတ်ပါဘဲ ဆီပါး
ရုံမျှ ခပ်ခြောက်ခြောက်လေး ကြော်ထားပုံက ပညာသားပါလှလေသည်။
အသီးအရွက်တို့က ထမင်းကိုဖုံးအုပ်ထားတာမျိုး မဖြစ်စေဘဲ အပျိုးစုံ
အောင် အနည်းငယ်စီ ထည့်ထားရုံပါ။ အအိပြေစေရန်အတွက် အဆီ
အနုဖြင့် ကြက်သွန်နီအကွင်းလေးနှင့် သခွားသီးချောင်းမျှင်မျှင်၊ ငရုတ်
သီးစိမ်းပါးပါးလှီးထားတာကို သံပုရာသီးညှစ်ထည့်ထားတာ တွဲစားလို့
စေရန် ပန်းကန်ပြားလေးဖြင့် ထည့်ပေးထားလေ၏။

ဟင်းချိုက ကြက်သားပြုတ်ရည်ဖြစ်ပြီး ညှိနဲ့မထွက်ပါချေ။ ဂုင်
(ချင်း)နှင့် ကြက်သွန်ဖြူတို့ဖြင့် အနံ့ကိုမွှေးစေကာ ကြက်သွန်ခြိတ် ခိုင်
ရိတ်လို့တာ ဖြူးပေးထားပါ၏။ လက်ဖက်ခြောက်နပ်ထားပါသည်။ ရေအ
ခွက်က အဖုံးအုပ်လျက်သား။ လိမ္မော်ရည် Juice နှင့်အတူ ဖရဲသီးစိတ်
သီးမွှေးငှက်ပျောသီးနှင့် ပန်းသီးစိတ်အခွံခွာထားပြီးသား ပန်းကန်ပါ ရော
လာတာမို့ တကယ့် Breakfast ဝိုင်းအဖြစ် ပြည့်စုံသွားပါသည်။

“လိုအပ်တာရှိရင် ပြောနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျ”
သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ ဇွန်းဖြင့် စားစဉ်ကတည်းက လှူ
ပေါ်မှာ စွဲငြိသွားရသည့်အရသာပါပဲ။ အချိုမှုန့်တွေ၊ ကြက်သားမှုန့်တွေ

နှင့် ဖန်တီးထားတာမျိုးမဟုတ်ပါဘဲ ဒီအသီးအရွက်တို့ကြောင့်ပင် စား
ကောင်းစေတာ မဟုတ်ပါလား။ အသီးအရွက်တို့ကို အရမ်းကြီး နူးမြည့်
မနေဘဲ အရမ်းလည်း စိမ်းမနေစေဘဲ အနေတော်ဖြစ်အောင် ကြော်ထား
တာမို့ ဝါးရလွယ်ပြီး အဆင်ပြေလေ၏။

Soup လည်း ထိုအတူပါ။ Juice ကိုလည်း Original Tin ဘူး
တွေလို အချိုကဲတာမျိုးမဖြစ်စေဘဲ ချိုရုံအေးအေးလေး ဖျော်ထားသည့်
လက်ရာပါပဲ။ မနက်စောစော ထမင်းစားလေ့မရှိသည့်သူပင် ထမင်းကြော်
တစ်ပန်းကန်ကို ပြိုက်ခနဲကုန်အောင် စားနိုင်လေ၏။ သစ်သီးတွေက ရေခဲ
သေတ္တာထဲမှာ အကြာကြီးသိမ်းထားသလို မည်းမနေပါဘဲ နဂိုနုလအရောင်
အတိုင်း ခပ်အေးအေးလေးမို့ စားကောင်းစေပြန်တာလေ။

ဘယ်လောက်များ စိတ်တိုင်းကျရပါသလဲ။ ဒါကြောင့်လည်း Ho-
tel guest တွေ တမင်ပင် ဒီကိုလာပြီး Breakfast ဖြေရှင်းတတ်ကြတာ
ကို။ တော်ပါပေတယ် 'ပန်သစ္စာ'၊ အစားအသောက်မှာ စေတနာတွေ
အဘယ်မျှ ပါနေသလဲဆိုတာကို မြင်ရုံနှင့်ပင် သိသာစေနိုင်တာပါလေ။
ဒီလိုမျိုး နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြင်ကျွေးတာကို စားချင်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို
လောဘအတော်ကြီးတယ်လို့များ စွပ်စွဲလေမလား။

ဆိုင်မှပြန်ထွက်သွားကြသည့် လူတိုင်း၏မျက်နှာမှာလည်း ကျေနပ်
ရိပ်တွေ သန်းနေတာပါ။ စီးပွားရေးလုပ်တယ်ဆိုတာ စားကျက်လှရသလို
အတူတူပါပဲ။ ဒီနေရာကို ဝိုင်းလှဝယ်ကြတာထက် သူက ဒီဆိုင်က Cook
ကို သူ့ Hotel မှာ အလုပ်ခန့်လိုက်ချင်တာက ပိုလေ၏။ အပြစ်မြင်ကြ
လေမလား။

“ရှင်းမယ်”

“လာပါပြီခင်ဗျ”

Waiter ကို လက်ပြုလှမ်းခေါ်လိုက်သည်နှင့် လင်ဗန်းထဲမှာ ပါလာသည့် Bill စာရွက်က သူ့ရှေ့မှာ ရောက်လာလေ၏။ အဘယ်မျှ စနစ်ကျလိုက်တာပါလိမ့်။ ဘာကို ဘယ်မျှ ကျသလဲဆိုတာ စောင့်ပြီးတွက်တာမျိုး မလုပ်ရပါဘဲ သူ့ Table နံပါတ်နှင့် တစ်ခုချင်းရေးချကာ ပစ္စည်းအမည်ကို ကျသင့်ငွေကလည်း မများလှ၊ သင့်တင့်ရုံပင်။ လက်ရေးရှည်ရှည်မျောမျောလေးတွေက အတော့်ကို သေသပ်လှလေ၏။ မိန်းကလေးလက်ရေးမှန်း သိသာလှပါသည်။

“ဒီ bill ယူသွားလို့ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျာ! ဪ... ရပါတယ်ခင်ဗျာ။ နောက်လည်း လာအားပေးစေလိုပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

စိတ်ချ ချာတိတ်ရေ။ နေ့တိုင်းလိုလို ရောက်ကိုရောက်လာဦးမှာ မို့ပါပဲ။ ထိုင်ခုံမှ ထရပ်စဉ် ဆိုင်ထဲကို ဝှေ့ဝဲကြည့်လိုက်မိ၏။ မျက်စိရွှပ်စရာတို့ ရှိမနေဘဲ ရှင်းလင်းနေပါသည်။ စားပွဲတွေထက် စားပွဲခင်းအရောင်တူရှိနေကာ ပန်းအိုး ပန်းခြင်းတို့ သင့်လျော်သလို တင်ထားလေ၏။

နေဦး... ပန်းက အစစ်များလား။ သံသယစိတ်ဖြင့် ပန်းကိုကိုင်ကြည့်ရာ နှင်းဆီက တကယ့်အစစ်ဖြစ်နေတာမို့ အံ့ဩသွားရပါသည်။

“အစ်ကို... အစ်ကို အဲဒါတော့ ယူသွားလို့မဖြစ်ဘူးခင်ဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အစ်မ အလှထိုးပေးထားတာမို့ ဆူလိမ့်မယ်ဗျ”

သူ့ပြုံးလိုက်မိ၏။ လှရှင်းသလောက်ဖြစ်နေသည့်ဆိုင်ထဲမှာမို့ သူမကို တွေ့ချင်တာ အမှန်ပါပဲ။ bill စာရွက်ကို လူတိုင်း မယူတတ်ကြပေမယ့်

သူတစ်ဦးသာ ယူမိတာမဟုတ်လား။ အခုတစ်ခါ အလှထိုးထားပါသည့် နန်းအိုးထဲမှ နှင်းဆီပွင့်ကိုကိုင်မိကာမှ စိုးရိမ်တကြီး အတားခံရတယ်လို့။

“တစ်ပွင့်လောက်လိုချင်လို့ ယူလို့မရဘူးလား”

“မရဘူးခင်ဗျ”

“တစ်ပွင့်တည်းပဲလေ”

“ခဏလေး... အစ်ကို မေးပေးပါ့မယ်”

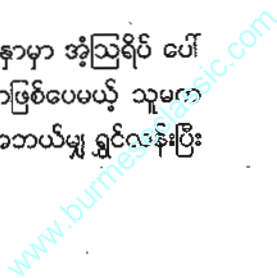
ဒီလိုပဲဖြစ်ရမှာပေါ့။ ပန်းပွင့်ယူချင်တာထက် သူမမျက်နှာလေးကို ခဏမြင်ချင်မိတာကမှ သူ့ဆန္ဒပါပဲ။ မထင်မှတ်ဘဲ ပြည့်ရတဲ့ဆန္ဒပါပဲလေ။ အမှန်က ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ဒီလို နှင်းဆီပန်းတောင်းတဲ့ကိစ္စက ခပ်ကြောင်ကြောင်မဟုတ်လား။ ချစ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက် ဆက်နွယ်လာရင် အရှက်ကိုတော့ နည်းနည်းလေး လျှော့ထားရမှာလေ။

တအောင့်အကြာမှာ Dining room ထဲသို့ Waiter လေးနှင့်အတူ သူမ ဝင်လာလေ၏။ မန်နေဂျာရှိမနေတာမို့ မန်နေဂျာနေရာမှာ သူမ တာဝန်ယူထားလေသလား။ Cook ဝတ်စုံဖြင့်အတူ ခေါင်းဆောင်းဦးထုပ်ပါ တွဲဝတ်ထားတာမို့ အမြင်တစ်မျိုးလေး ဆန်းစေပါ၏။ မင်းကို သယ်လိုအနေအထားမျိုးနဲ့ပဲမြင်မြင် ကိုယ့်စိတ်ထဲ ကျေနပ်နေမိတာ ခက်ဦးပဲ ပန်သစွာ။

“ဘာများ အဆင်မပြေလို့ပါလဲရှင်”

“မရှိပါဘူး... အားလုံး OK! ပါတယ်”

သူ့ပုံစံက အေးအေးလူလူပုံစံပဲမို့ သူမမျက်နှာမှာ အံ့ဩရိပ် ပေါ်ထွင်နေပါ၏။ စားဖိုဆောင်ထဲမှာ ချက်ပြုတ်နေတာဖြစ်ပေမယ့် သူမက ချွေးဖိုပြီး ပင်ပန်းသလို နွမ်းနယ်နေပုံမရှိပါလား။ အဘယ်မျှ ရွှင်လန်းပြီး

တက်ကြွပုံ ရှိလိုက်ပါသလဲ။

“စိတ်မရှိပါနဲ့နော်၊ ဆိုင်ဝန်ထမ်းက လူကြီးမင်းကိုရှိန်ပြီး သတင်း လာဖို့လို့ မေးလိုက်မိတာပါ”

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“နှင်းဆီပန်းတောင်းတာက”

“ကျွန်တော်လိုချင်လို့ပါ၊ ဘာကိုမှ မရည်ရွယ်ပါဘူး”

သူမ ခဏမျှစဉ်းစားလိုက်လေ၏။ အဘယ်ထိများ သူ့ကို တွေးလိုက် ကြတာပါလိမ့်။ ပြဿနာတစ်ခုခုဖြစ်မှာ စိုးရိမ်ပုံက သူမမျက်နှာထက် သိသိသာသာပေါ်နေတာပါ။ တာဝန်ယူစိတ်ကြီးပုံက လေးစားစရာပါပဲ။ ပြီးနောက် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။

“နှင်းဆီပန်းဖြစ်ရင် ရပြီမဟုတ်လား၊ ဒီပန်းအိုးထဲက ယူလိုက်ရင် ပြင်ထားတာ ပျက်သွားမှာစိုးလို့ပါရှင်၊ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်၊ အမှတ်တရ ယူချင်ရုံပါပဲ”

“ဒီမှာပါ”

သူမက လက်ကိုနောက်ပစ်ထားရာမှ သူ့ရှေ့သို့ ပြလိုက်လေ၏။ အဟုတ်ကို လှပ လန်းဆန်းနေပါသည့် အနီရောင် နှင်းဆီခုံအာအာလေး ပါပဲ။ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးမတွေ့ရပါဘဲ ပုံမှန်မျက်နှာတည်လေးနဲ့ပဲ လေ။ သူလိုချင်တာကို ချက်ချင်းပြည့်စေတဲ့ဆိုင်လေးပါပဲလား။

“Thanks... ဟိ၊ ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

“ဒါနဲ့ dinner ကို ဘယ်အချိန်မှာ စားလို့ရမှာလဲ”

“ရှင်၊ ဪ... ခဏလေး စောင့်ပါနော်”

သူမက သူ့ရှေ့မှထွက်သွားကာ မန်နေဂျာကောင်တာထက်ရှိ ခွက် ထဲမှ Menu စာရွက်လေးကိုယူကာ သူ့ထံ တစ်စုံတစ်ခု ပေးလေသည်။ 'Daily List' အပြောင်းအလဲရှိနိုင်ပါသည်' ဟူသည့်စာရွက် အောက်ဆုံး မှာ ရေးသားထားလေ၏။ စနစ်တကျပါပဲလား။

“ပန်သစ္စာပါနော်”

“ရှင်”

သူမမျက်လုံးအစုံ ကျယ်သွားလေ၏။ ဘာဖော်မှာ ဆုံးခဲ့တာကို မမှတ် မိပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မလေ့လာတတ်လို့လား။ သို့တည်းမဟုတ် လူတွေ ခွဲမျက်နှာကို အလွတ်မှတ်လေ့မရှိသည့်အကျင့် ရှိတာကြောင့်ပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူကဖြင့် သူမကို ဒီတစ်ကြိမ်အပါအဝင်ဆို ဆုံရမည်ရတာ သုံးကြိမ်သုံးခါ နှိပ်နှိပ် မှတ်မှတ်ရရ ရှိနေတာပင်။

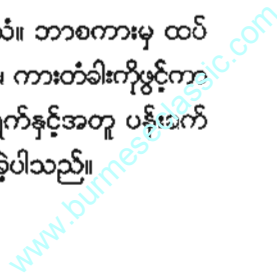
“ကိုယ်တို့ ဆုံဖူးပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ပန်”

အနီးသို့ ခပ်ငယ်ငယ်လူတစ်ဦး ရောက်လာပြန်လေ၏။ ‘ပန်’တဲ့။ ဘရင်းတန်းခေါ်လိုက်ပုံက သူ့စိတ်ကို ဆူးဖြင့်ထိုးလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ချာ တိတ်ပုံစံက သူ့ကို မကြည်သလို ရှုတည်တည်ဖြင့် ကြည့်လိုက်တာမို့ ပြန်ချိန်တန်ပြီမှန်း သူသိလိုက်ပါ၏။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး... ညီ”

‘ညီ’... တဲ့။ လာပြန်ပြီ အဖျားဆွတ်ခေါ်သံ။ ဘာစကားမှ ထပ် မပြောတော့ဘဲ သူမတို့ဆိုင်ထဲမှ သူထွက်လာခဲ့ပါ၏။ ကားတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး Dashboard ထက်မှာ list စာရွက်နှင့်အတူ ပန်းခွက် တို့တင်လိုက်ပြီး ကားစက်နှိုးကာ မောင်းထွက်လာခဲ့ပါသည်။

လူရည်သန့်လေးပါပဲ။ သူမလို ပုံစံတူဝတ်စုံဝတ်ထားတာမို့ အတူ ချက်ပြုတ်ပေးတဲ့ Cook ပေပဲလား။ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့။ နေ့လယ်ဘက်မှာ သူမ သင်တန်းလာတက်စဉ် ထိုကောင်လေးက ကိုယ်စားဝင်ပေးနိုင်တာ လေး။ ကြည့်စမ်း၊ စားဖို့ဆောင်မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ပြီး နှစ်ယောက်အတူ ချက်ပြုတ်ခွင့်ရမှာ ဘယ်လောက်မနာလိုစရာကောင်း လိုက်တဲ့အဖြစ်ပါလဲ။

“တောက်!”

မကျေမနပ်ဖြင့် တက်ခေါက်မိလေ၏။ ရော်! သူ့အဖြစ်က အတော် ကလေးကလားနိုင်တာပါပဲလား။ ကိုယ်ဖြင့် မပိုင်ဆိုင်ရသေးပါဘဲ ဝန်တို စိတ်တွေ ဖြစ်ရတယ်လို့။ ရယ်စရာပါပဲလား ကျော်နန္ဒာ။ လူကြီးလူကောင်း ဖြစ်ပြီး Gentleman စိတ်ဓာတ်မျိုး မမွေးချင်ရတယ်လို့။

‘ညီ’တဲ့လား။ ဟိုကလည်း ‘ပန်’တဲ့။ ဤမျှအထိ တရင်းတနီးခေါ် နေမှဖြင့် သူမတို့နှစ်ဦးကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ပတ်သက်ဆက်နွယ်မှု မှီ ကိုရှိနေမှာလေ။ ရင်ပူလိုက်တာနော်။ ဤမျှတွေ့မိရုံဖြင့်ပင် သူ့ရင်ကို ဒီ လောက်ပူစေသတဲ့။

‘အချစ်သည် မီးစ’ဆိုတဲ့စကား မှန်ရိုးဖြစ်ရင် သူတော့ အဲဒီမီးစ ကို ကိုင်မိချေပြီပဲ။ တည်ငြိမ်အေးဆေးပါသည့် သူ့ဘဝထဲကို ထိုပူလောင် ခြင်းက စတင်ချဉ်းနင်းဝင်ရောက်လာရပါသလား။ ဘယ်လိုလဲ ပန်သစ္စာ၊ ‘ညီ’ဆိုတဲ့တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်မှုအတိုင်းအတာက အဘယ်မျှ ကြာ ရှည်နေပြီလဲ။

ဖြေပေးလှည့်ပါ ပန်သစ္စာ... .

အခန်း (၉)

အားလုံးအတူတူပင် ဆိုင်သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် ဆိုင် Phone မြည်လာတာမို့ ညီက ကောင်တာရှိရာဆီသို့သွားကာ ကိုင်လိုက်ပါသည်။ သူမက အခုထိ Kitchen ထဲမှာ ရှိတုန်းပါပဲ။ ဒီနေ့မြင်လိုက်ရသည့်လူ ကို သေချာကြည့်လိုက်မိလို့များလား။ စိတ်ထဲမှာ စနိုးစနောင့်ဖြစ်နေတာ အမှန်ပါ။

သက်ပြင်းကို ရှိုက်ထုတ်လိုက်မိလေ၏။ ပစ်စရာအမှိုက်တို့ကို Plas-tic အိတ်ကြီးဖြင့်ထုပ်ကာ သေချာစည်းလျက် ချည်လိုက်ပါသည်။ ခုတလော ဆိုင်မှာ လူအတော်ကျတာမို့ ပင်ပန်းလိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ Break-fast အချိန်မှာ သူမက ချက်ပြုတ်ရတာမို့ ညီက မန်နေဂျာရာထူးကို ယူရလေ၏။ နေ့လယ်ဘက်မှာ လူသိပ်မရှိပေမယ့် သူမက ကောင်တာထိုင် ပေးရတာပါပဲ။

ညနေဘက်မှာတော့ ညီရော သူမပါ ကိုယ့်တာဝန်ပါမက b!! ကိစ္စ ကိုပါ ပူးတွဲတာဝန်ယူကြပြန်ပါသည်။ လေးလေး ပြန်မလာနိုင်တာနဲ့

www.burmeseclassic.com

တစ်ဆိုင်လုံးရှိဝန်ထမ်းတွေအားလုံး ပါးပါးလေးသာ ရှိတော့တာပါလေ။ အမှိုက်ထုပ်ကို ဆိုင်အပြင်ဘေးရှိအမှိုက်ပုံးထဲသို့ထည့်ကာ အဖုံးပြန်ပိတ်လိုက်စဉ် သူမအနီးသို့ ညီ ရောက်လာပါ၏။

“ပန်”

“အင်း”

“လေးလေး ဆက်တာ”

ညီက ဆိုင်ထဲကိုအကဲခတ်ပြီးမှ သူမကို စကားဆက်ပြောရန် ရွယ်လေ၏။ ဘာလဲ... အတော်များ အရေးကြီးနေသလား။ ချာတိတ်လေးတွေ မသိစေချင်ရင် Hand phone ကိုမဆက်ဘဲ ဘယ်နှယ် ဆိုင်က Phone ကို လေးလေး ဆက်ရပါသလဲ။

“အန်တီအခြေအနေ အတော်ဆိုးနေပြီတဲ့”

“ဘယ်လို”

“အဲဒါ တို့ဆိုင်ကိုရောင်းဖို့ ဆိုင်ထားပြီဆိုပြီး အသိပေးတာ”

“ဘာ!”

“ပန်... ရှား!”

သူမတောင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရင် Waiter ဖြစ်တဲ့ ကလေးတွေဆို အဘယ်မျှစိုးရိမ်သွားကြလေမလဲ။ သူမက ညီနှင့်အတူ Coffee ဆိုင်လေးဖွင့်နိုင်ရင် ထားပါတော့။ ဒီကလေး လေးယောက်စလုံးကို လက်ရှိလစာထက် လျော့ပေးပြီး မခေါ်နိုင်တာအမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် နယ်က တက်လာတဲ့ကောင်လေးတွေ နေရစားရ ကျပ်တည်းသွားတာက ပိုဆိုးမှာမဟုတ်လား။

“အားလုံးကို Bonus ကောင်းကောင်းပေးပို့မယ်တဲ့ ကြံပြောလေ

ရဲ့။ အထူးသဖြင့် နင့်အတွက်ပြောတာ”

“ငါက အကြောင်းလား၊ ဝေယံတို့က ဒုက္ခဖြစ်မှာကို”

“အေး... အဲဒါ ငါလည်းသိပါတယ်”

“ညီက မပြောလိုက်ဘူးလား”

“ဘာကိုလဲ”

“သူငယ်ချင်းနဲ့ Cafe ဖွင့်ရင် ပန်ကိုခေါ်မယ်လို့လေ”

“မပြောဘဲနေမလား၊ လေးလေးက နင့်ကိုသင်ထားပေးတဲ့ပညာတွေကို အသုံးဝင်တဲ့နေရာမှာပဲ လုပ်စေချင်တာတဲ့”

“ဘယ်လို”

“အေး... နင့်ကို Hotel တစ်ခုမှာရဖို့ ပြောပေးမယ်တဲ့။ သူ့အရင်လုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ Hotel တွေနဲ့ မိတ်ဆွေတွေ အများကြီးရှိတာပဲ”

“Hotel တော့ မလုပ်ချင်ပါဘူး”

“ငါကလည်း နင့်ကိုမလွှတ်ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိတ်မချလို့”

စိတ်ညစ်နေရသည့်ကြားမှ ပြုံးလိုက်မိ၏။ ယုံပါတယ် ညီ၊ အတူတူ အလုပ်လုပ်နေရပြီး မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံအောင် အရိပ်တကြည့်ကြည့် စောင့်ကြည့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်းလေးကို မသိဘဲ နေပါ့မလား။ တစ်အိမ်တည်းနေခွင့်ရတာတောင်မှ လူချင်းမဆုံရရင်တောင် အသံပြုပေးမှသာ အိပ်လို့ပျော်သည်တဲ့လေ။ ဒီလိုကောင်လေးက ပန်ကို မမြင်ကွယ်ရာမှာ အလုပ်ပေးလုပ်နိုင်မှာပါမလား။

“ပြီးရင် ပြန်ကြမယ်လေ”

“ပြန်တာတော့ ပြန်မယ်၊ ပြောတာက မပြီးသေးဘူး”

“ရော်! ဘာများရှိသေးလို့လဲ”

“ဒီနေ့လာသွားတဲ့နေ့ကြီးကိစ္စ ရှိသေးတယ်လေ”

“ဟယ်... Customer ကို”

“No!... လာစားနေကျ Customer မျိုးမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲပါ... ဝေယံတို့ကိုပြောပြီး ထွက်လာခဲ့၊ ပန် ဒီကပဲစောင့်မယ် ညီ ဆိုင်ထဲဝင်သွားတော့ Kitchen ဘေဇင်မှာ လက်ကိုသေချာ ဆေးကာ အဝတ်သန့်သန့်ဖြင့် သုတ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် အဝတ်အစား လဲကာ ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်လိုက်ပြီး အပြင်သို့ထွက်ကာ နောက်ဘက် တံခါးကို သော့ခတ်ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ဆက်ရန်ရှိသေးသည်တဲ့။ ထိုလူ၏ အကြည့်နွေးနွေးကို သူမ မှတ်မှတ်ရရရှိနေတုန်းပါလေ။

“သွားစို့”

ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ယောက်အတူ အိမ်သို့ လမ်းလျှောက်ပြန်ခဲ့ကြ ပါ၏။ ညီက ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်မှာ လက်မထည့်ချိတ်ကာ လျှောက်နေ ရင်း Platform ထက်ရှိခဲ့လုံးကို ကန်လိုက်လေသည်။ ရော်! ဒေါသဖြင့် နေတာများလား။ နေရင်းထိုင်ရင်း အပြစ်မရှိသည့်ခဲလုံးကိုမှ ပြဿနာဖြင့် ပြီး ကန်ရတယ်လို့ ညီရယ်။ ခက်ပါရဲ့နော်။

“ပန်”

“ဟင်”

“ငါ့ကိုအမှန်အတိုင်းပြောနော်၊ ကွယ်ဝှက်ထားမယ်မကြာနဲ့”

“ရော်... ညီကို ဘယ်နှခါများ လိမ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ။ ပြောစမ်းပါဦး ဘာကိုပြောနေတာလဲ”

“အဲဒီလူနဲ့ နင် ဘယ်နှခါဆုံခဲ့ဖူးလဲ”

“ဒီနေ့မှပါ ညီရယ်”

“မယုံဘူး၊ သူ့မျက်လုံးတွေက နင့်ကိုရင်းနှီးနေသလိုကြီး မြင်နေရ တာ... ကျစ်”

‘ဒါကတော့ ညီတို့က ယောက်ျားချင်းကိုး’ ဟူသည့်စကားကို မပြော ဖြစ်ဘဲ မျိုချလိုက်ရပါ၏။ ဒီအရိပ်မှာ သူမ၏ဘဝ အဘယ်မျှ နွေးထွေး လုံခြုံမှုရှိသလဲဆိုတာကို သူမကိုယ်တိုင်သာ သိနိုင်တာပါလေ။ ဝန်တိုမှု ဆိုတာ သံယောဇဉ်ရဲ့နောက်ဆက်တွဲဆိုပေမယ့် ပန်တို့နှစ်ဦးက အဖြူရောင် ကြိုးတွေနဲ့ ရစ်ပတ်ချည်နှောင်ထားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ ညီရယ်။

“ပြောလေ”

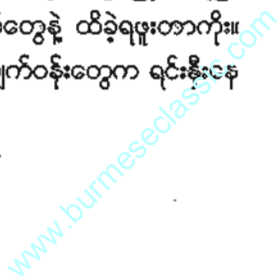
“ဘာကိုပြောရမှာလဲ၊ ပြောစရာမှမရှိတာ”

“တကယ်မသိတာလား”

“တကယ်ကြီးကို... အဲ”

သူမနှုတ်မှ အာမေဇိုင်တံသံ ထွက်သွားရပါ၏။ ပန်းခက်ပေးစဉ်က လှမ်းယူလိုက်သည့်လက်ကို သူမ ရင်းနှီးနေသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရတာ မဟုတ်လား။ နေပါဦး... ဘယ်မှာမြင်ဖူးတာပါလိမ့်။ အလို! ဘာမှမကြာ သေးခင် တွေ့ဖူးခဲ့တာလဲ။ မေ့မှမေ့တတ်ရတယ်လို့။ ဘဏ်မှာ... ဟုတ် တယ်။ ဘဏ်သွားတဲ့နေ့က သံမံတလင်းပေါ် စာအုပ်တွေ ပြုတ်ကျပြီး မှားကောက်ခဲ့မိဖူးတာလေ။ ဒါကြောင့် ဒီလက်တွေနဲ့ ထိခဲ့ရဖူးတာကိုး။ အဲဒီတုန်းကလည်း သူမကိုကြည့်နေသည့် သူ့မျက်ဝန်းတွေက ရင်းနှီးနေ သည့်နှယ်လေ။

“ပန်”

“ဘာလဲ”

“ဆက်မပြောဘဲ ဘာလို့ရင်လိုက်တာလဲ”

“အထွေအထူးပြောစရာမှ မရှိတာ”

“မယုံဘူး၊ နင် တစ်ခုခုကို ဖုံးကွယ်ထားပြီ... ပန်”

ညာလို့မရပါလား။ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးသာ ပြောမိရင် စိတ်ပူတာတွေ စိတ်မချတာတွေ ဝန်တိုတာတွေ အကုန်ရောနှောပြီး ပါလာတော့မှာလေ။ ရင်ထဲမှာ မျိုသိပ်တတ်တဲ့အကျင့်က သူမဆီမှာပဲ ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်တော့မှမဆို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောတတ် လုပ်တတ်တဲ့ ညီကို နာကျင်မှုတွေ တစ်ခုမှမပေးချင်တဲ့ စေတနာက သူမရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတာ ပါလေ။

“ပန်”

“မရမက မမေးချင်ပါနဲ့ ညီ”

“ဘာလို့လဲ”

“စကားဆိုတာ ပြောတိုင်း ကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

“ဘယ်သူမဆို ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို တစ်ဖက်သားရဲ့ရင်ကို အေးမြစေတဲ့ ရေစက်ကလေးတွေသာ ဖြစ်စေချင်ကြတာပါ ညီ။ အက်ဆစ်နဲ့ အပက်ခံရတဲ့ ငရဲမီးလိုတော့ မဖြစ်စေချင်တာ ညီ နားလည်မှာပါ”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ... ပန်”

သူမ နှုတ်ဆိတ်လိုက်တော့ပါ၏။ ဒီလောက် အရိပ်ပြနေတာကို ညီ သိသင့်ပါတယ်လေ။ ကားလမ်းကူးတော့မှာမို့ ညီမျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။ လူကို နားမလည်ဟန်အကြည့်တို့ဖြင့် ကြည့်နေသည့်ကောင်

လေးပါပဲလား။

“ပန်”

သူမ ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားပြီး ညီလက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိစဉ် ညီမျက်နှာတို့ မြင့်တက်သွားလေ၏။ လမ်းကူးရမှာကို သတိမထားဘဲ အတွေးတွေ ဘေးချော်နေပြန်ပါပြီ ညီမင်းညီရယ်။

“ပန်... နင်”

“မလိုက်ဘူးလား”

“ဘာ!”

“တိ! တိ! . . .”

ကားဟွန်းသံကြားလိုက်ရတော့မှ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ ညီ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေတော့၏။ ရှက်ရယ်ထင်ပါရဲ့။ ဟိုဘက်လမ်း Platform ပေါ်ရောက်တော့ ညီက သူမ၏လက်ဖဝါးလေးကို မလွှတ်ဘဲ တိုင်ထားပေမယ့် သူမ မရှုန်းမိပါလေ။ ဒီလောက်လေးတော့ ညီကိုခွင့်ပြုသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။

“စောသားပဲ”

ခြံတံခါးကိုတွန်းလိုက်စဉ် အန်တီမေက အိမ်ဝမှ ထွက်ကြိုနေပါ၏။ အခုတလော ကိုးနာရီကျော်ရုံနဲ့ ဆိုင်စောစောပိတ်ဖြစ်တာ မဟုတ်လား။ ဖိုင်ရှင်က ဇနီးသည် ကျန်းမာရေးကြောင့် စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေမှတော့ ဝန်ထမ်းတွေရဲ့အနာဂတ်က ခပ်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေပြီလေ။ ကြီးတွေးမိရင် ရင်မောစရာကြီးပါပဲ။

“ရေချိုးပြီးရင် သားနဲ့သမီးကို မေမေပြောစရာရှိတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီမေ”

ဘာပြောမှာလဲဟု မစဉ်းစားဘဲ အခန်းရှိရာဆီ ခပ်သွက်သွက်တက်ခဲ့ပါ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်က သွေးမတော်သားမစပ် သူမနှင့်ညွှန်ကို တစ်မိုးတည်း အောက်မှာ အတူနေတာသိရင် မည်သို့ထင်မြင်ကြမည်နည်း။ သူမ က မစိုက်ပါလေ။ ကိုယ်မှန်ရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ရှိန်စရာမလိုပါ။ ပန်သစ္စာဆိုတာ မျက်နှာရောလူပါ တည်လွန်းသည့် ခပ်မာမာမိန်းကလေး မဟုတ်ပါလား။

ညီဆိုတာ သူမနှင့်အတူ ပခုံးဖက်ပြီးတော့ ကစားခဲ့ရတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းလေးပါပဲ။ ကျောင်းအတူတူတက်ပြီး ကြီးပြင်းခဲ့ကြတာ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကျော် ကြာခဲ့တာလေ။ အခုချိန်ထိ သူမအပေါ် အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိစေအောင် ကာကွယ်ပေးနေခဲ့တာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီလိုသူငယ်ချင်းမျိုးနဲ့ ဒီဘဝမှာ တစ်သက်လုံး ဖြူစင်စွာနဲ့ အတူရှင်သန်ချင်တဲ့ဆန္ဒက ဒီဘဝမှာ ပြည့်နိုင်ပါ့မလားလေ။

“သမီး... ပန်”

“ရှင်... အန်တီမေ”

အောက်ထပ်မှ အသံပေးနေပြီမို့ အမြန်ပြင်ဆင်လိုက်ရပါ၏။ ခေါင်းထက်မှ T-shirt ကို စွပ်ချကာ ခါးနေရာမှ ဆွဲဆန်လိုက်ပါသည်။ Quate pants က အပျော့သားမို့ အသားကပ်မည်စိုး၍ အပွလေးကိုသာ ချွတ်လိုက်မိသည်။ အတွင်းတံခါးစေ့ထားတာကို တွန်းဖွင့်၍ လှေကားဆင်းခဲ့စဉ် ညီနှင့်အန်တီမေက မီးဖိုခန်းမှာ တီးတိုးစကားများနေသည့် နှယ်ပါ။ ဘာများ မကျေညက်နေတာပါလိမ့်နော်။

“မပြောပါနဲ့ မေမေရာ”

“ဟဲ့! ဒီလိုမြုစိစိလုပ်နေရုံနဲ့ ပြီးမလား၊ သားမှမစရင် ဒီဇာတ်လမ်း

ဘာ ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“တောင်းပန်ပါတယ် မေမေရာ၊ မျက်နှာပျက်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ။ ပန်ကို မျက်နှာပူစရာကြီး”

“ဒါဖြင့် သားပြောမှာလား”

သူမမြေလှမ်းတို့ တံခွန်ရပ်သွားရပါ၏။ ဘာကိုဆွေးနွေးနေတာပါလဲ။ ညီက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ငြိမ်ပြီးရပ်နေတာမို့ ရင်ထိတ်သွားရပါသည်။ ဘာလဲ... အိမ်တွင်းစီးပွားရေးအခက်အခဲကြောင့်များလား။ နေထိုင်ရော စားစရိတ်ကိုပါ သူမထံမှ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ မယူတာမို့ အားစိတ်က အကြီးကြီးပါပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ညီတို့သားအမိ မသိရလေအောင် ညီနာမည်နဲ့ ဘဏ်စာအုပ်တစ်အုပ်ထားပြီး Account ဖွင့်ထားတာလေ။

“ဘာပြဿနာရှိလို့များလဲ အန်တီမေ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ထိုင်လေ... ပန်”

“အန်တီမေ ပြောစရာရှိလို့ဆို”

“အရေးမကြီးပါဘူး ပန်ရာ၊ နောက်မှပြောလည်းရတယ်”
ထိုင်ခုံဆွဲထုတ်ပေးကာ သူမပခုံးကိုဖိလျက် ထိုင်ခိုင်းနေပြီမို့ သက်တန်းကို ကိုက်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ဘာလျှို့ဝှက်ချက်များလဲ။ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုတိစ္ဆာပုံရှိရှိ အသေးအဖွဲလေးကအစ သူမပါ သိခွင့်ရှိခဲ့ရတာ မဟုတ်ပါလား။ ညီက သူမနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံမှာ ထိုင်လိုက်ပေမယ့် မျက်လုံးနှစ်ဆုံအောင် မကြည့်ပါလေ။ ညီမျက်နှာ အနည်းငယ်ပျက်နေတာကို သူမစိတ်ထဲမှ အလိုလိုသိနေရပါရောလား။ ဘာများလဲ ညီရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၀)

Taxi ပေါ်မှ အသာဆင်းကာ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီဆီသို့ ခြေလှမ်းလိုက် ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ ကထိတ်ထိတ်ပါပဲ။ ဒီနေ့ ဒက်ဒီတို့ Meeting ရှိနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဒါဖြင့် ဒီကို သူ မဖြစ်မနေ ရောက်လာမှာ အသေအချာ ပါပဲ။ သူဆိုတာ မိကို အိမ်မှာ ပဋိပက္ခတွေ ဖန်တီးစေခဲ့တဲ့ 'ကျော်နန္ဒ' ဝိ လေ။

'သဘောမတူတူး' တဲ့ ဘာကြောင့်လဲ... မိက ဘာများဖြစ်နေလို့ သူလိုလူနဲ့ ဒက်ဒီက သဘောမတူရတာပါလိမ့်။ အရင့်အရင် လူတွေနဲ့ ဆုံပေးစဉ်က ဒက်ဒီနတ်မှ ဘာသံမှမထွက်ခဲ့ပါလေ။ အခုမှ ဘယ်လိုပြော ပြီး အော်သံထွက်ရတာပါလိမ့်။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့စိတ်က မိရင်ထဲမှာ အ အချိန်ထိ မရှိတာဖြစ်ပေမယ့် ဒီကိစ္စဖြစ်သွားတာမို့ သူ့ကို မိရဲ့မသိစိတ် က စိတ်ဝင်တစားဖြစ်ခဲ့ရတာလေ။

“ခဏ”

Lift တံခါးပိတ်ကာနီးမို့ လှမ်းအော်ကာ အပြေးတစ်ပိုင်း လှမ်းလိုက် ရပါ၏။ တံခါးစေ့သွားတာကို အတွင်းမှလူက ခလုတ်နှိပ်ကာ ပြန်ဖွင့်

လိုက်လေသည်။ အရေးတကြီးမဟုတ်သော်ငြား စောင့်ရမည့်အလုပ်ကို မိ မနှစ်သက်ပါချေ။

“ကျေးဇူး”

Lift ထဲဝင်ကာ ကျေးဇူးစကားကို ခပ်တိုတိုပြောလိုက်မိပါ၏။ အထဲ မှာ မိနှင့်ထိုလူသာ ရှိနေတာမို့ အနည်းငယ်မျှ ရှိန်သွားရပါသည်။ ဒီ Lift က VIP တွေသာ သုံးလေ့ရှိတာမို့ ရာထူးကြီးသည့်ပုဂ္ဂိုလ်သာ ဖြစ် နေမှာလေ။ နှာခေါင်းထဲ ရှူရှိုက်လိုက်မိတဲ့ရနံ့က မိရင်ထဲမှာ အေးမြပြီး ချက်နှာထက် အပြုံးတစ်ပွင့် ပေါ်လာရတာပါလား။

“ဟင်!”

ဤကြည့်မိသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် မိရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဆောင့်ခနဲတော့ ဘာပါလေ။ အလို... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူ့ကို အနီးကပ် မြင်ခွင့်ရတာပါလိမ့်။ Lift တံခါးပြန်ပိတ်သွားပြီး တက်မည့်အထိ ခလုတ်ကို နှစ်ဦးစလုံး မနှိပ်ဖြစ်တာမို့ သူ့အကြည့်က မှီထံ ဖျတ်ခနဲရောက် ဘာလေ၏။ ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားမှာ ဘာအရိပ်အရောင်မှ မရှိသော် ငြား မိရင်ထဲမှာဖြင့် မုန်တိုင်းထန်နေလေပြီ။

သူ့ကိုပြုံးပြလျက် ကြည့်နေသည့်မိန်းကလေးကြောင့် အံ့အားသင့် သွားမိပေမယ့် meeting နောက်ကျလို့မဖြစ်တာမို့ ခလုတ်ကို သူ အမြန် မိလိုက်ပါသည်။ သူ့စိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်ကိုကြည့်ပုံက ရဲတင်းနေ သလိုပါလား။ အာရုံက သူမထံ ဖျတ်ခနဲရောက်သွားရလေ၏။

အဘယ်မျှ ဣန္ဒြေရှိလိုက်ပါသလဲ။ လူတွေကို အထူးသဖြင့် အမျိုး သားတွေကို ကြည့်သည့်မျက်ဝန်းတို့က အေးဆေးတည်ငြိမ်မှုတို့ အပြည့် နေတာလေ။ မလိုအပ်ပါဘဲ မျက်နှာထက်မှာ အပြုံးတစ်စက်မှ မရှိပေ

မယ့် ဝန်ဆောင်မှုက စေတနာအပြည့်နဲ့လုပ်ပေးတာ လက်တွေ့ပဲ မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်မျှ ကုမ္ပဏီသိက္ခာရှိလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးပါလဲ။

“တင်း! . . . တောင်!”

Lift ရပ်သွားပြီမို့ သူထွက်လိုက်စဉ် ဘေးမှမိန်းကလေးပါ လိုက်လာလေ၏။ ဘယ်သူ့သမီးပါလိမ့်။ အန်ကယ်လ် ဦးခင်ဇော်က စည်းကမ်းတင်းကျပ်သည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးမို့ ကုမ္ပဏီထဲကို တာဝန်ရှိသူမှလွဲ၍ ဝင်ခွင့်မပေးတာလေ။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းရှိရာရောက်စဉ် အပေါက်ဝမှ PA ဖြစ်သူက သူ့ကို ဦးညွတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“ဖေဖေ ရောက်နေပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

သူတံခါးတွန်း၍ ဝင်လိုက်စဉ် ဖေဖေနှင့် အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်က နှစ်ဦးသား တီးတိုးကျိတ်တိုင်ပင်နေသလိုမျိုး မြင်တွေ့လိုက်ရပါ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေတာမို့ ကြေကွဲရိပ်တွေနှင့် မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ဝဲနေသည့် အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်ကြောင့် သူ အံ့သြသွားရပါသည်။ ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်။ Meeting ရှိတဲ့နေ့မှာမှ MD ကြီးက ဝမ်းနည်းရိပ်တွေ ဖြစ်နေရတယ်လို့။

“တံခါးကို Lock ချလိုက်ပါ သား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

ဖေဖေ လှည့်ပြောလိုက်တာမို့ အရေးကြီးကိစ္စမှန်း သူခန့်မှန်းလိုက်မိ၏။ Door Lock ကို ခလုတ်ပိတ်လိုက်ပြီး ဖေဖေဘေးရှိခုံမှာ သူအသာထိုင်ထိုင်လိုက်ချိန်ထိ လူကြီးနှစ်ဦးက စကားဆက်မပြောဘဲ အသံတိတ်ဆိတ်နေလေသည်။ ဘာလဲ. . . သူ့ကိုမသိစေချင်တဲ့ကိစ္စများ ဖြစ်

နေလို့လား။

ဖေဖေက ကုမ္ပဏီမှာ အကြံပြုရှေ့နေကြီးမို့ နှုတ်လုံသူဖြစ်ပြီး အစအရာရာ စိတ်ချရလေ၏။ သူက ဖေဖေသားဖြစ်နေတာမို့ သိသင့်သိထင်သည့်ကိစ္စ မျိုးကိုတော့ ဖေဖေထံမှ သူသိခွင့်ရပါသည်။ အထူးသဖြင့် ဦးညွတ်ဦးရေး လျှို့ဝှက်ချက်ကိုဖြင့် အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်ထံမှ တစ်ကြိမ်မျှ ကြားရပါချေ။

“နာမည်က ပန်းချစ်သူနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမိနာမည်ကို ပန်ပန်လို့ပဲ ခေါ်တာပါ ကိုဖွဲ့ခန့်”

“ကလေးက ဘယ်သူနဲ့ တူသလဲ”

“ငယ်ငယ်ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ပိုတူပါတယ်”

ဘာတွေလဲ၊ ‘ပန်းချစ်သူ’ဆိုပါလား။ ဘယ်သူ့ကိုများ ရှာနေတာလိမ့်။ ‘ကျွန်တော်နဲ့ပဲ ပိုတူပါတယ်’တဲ့။ ထိုစကားက သူ့ရင်ကို တစ်မျိုး ခြေဖြစ်သွားစေပါသည်။ အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်၏မျက်နှာကို အသေအချာ ခြောက်ကြည့်မိသည့်အထိပါပဲ။ ဒီမျက်ခုံး၊ ဒီနဖူး၊ ဒီနာတံနဲ့ ဒီပိရီသေသပ်အူတစ်ခမ်းမျိုးကို သူ ကောင်းကောင်းကြီးသိနေသလိုပါလေ။

“အရေးကြီးလို့ပါ ကိုဖွဲ့ခန့်၊ ကလေးအသက် (၂၅)နှစ်မပြည့်ခင် ကွေ့မှဖြစ်မှာမို့ပါ။ နို့မို့ မလိုလားအပ်တဲ့ပြဿနာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ် ကိုခင်ဇော်၊ စိတ်ချပါ. . . ဖြစ်စေအံ့တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်ဗျာ”

လူကြီးနှစ်ဦး၏ သက်ပြင်းရှိက်သံကြောင့် သူပါ ရင်မောရသလိုပါပဲ။ သူ့ရားရေ၊ ပျောက်ဆုံးနေသည့်ကလေးကို ရှာနေတာများလား။ ဘယ်ဖြစ်ပြီးများ ဒီအဖြစ်အပျက်မျိုး ဦးခင်ဇော်ထံမှာ ရှိနေရတာပါလိမ့်။

Intercon မှ အသံမြည်သွားတာမို့ သတိဝင်သွားပုံပါပဲ။ သူ့ရိုက်တာကိုတောင် ဒီအကြောင်းဆက်ဆွေးနွေးဖြစ်တာမို့ သူ့သံလို့ရတဲ့ကိစ္စဖြစ်မှာပါလေ။ ဦးခင်ဇော်က ခလုတ်နှိပ်ကာ မေးလိုက်လေ၏။

“ပြော...”

“MD ရဲ့သမီးလို့ ပြောပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရမလား”

“ကျစ်! ရှုပ်လိုက်တာ။ Meeting... ရှိတယ်၊ မအားဘူးပြောလိုက်မှပေါ့”

“ပြောပါတယ် MD. ခဏပဲတွေ့ချင်လို့ပါတဲ့”

“တောက်! မောင်နန္ဒ”

“ဗျာ”

“Lock . . . ဖွင့်ပေးပါ၊ Please!”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

သူ တံခါးပေါက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ သမီးဖြစ်သူတဲ့။ ဘာလဲ. . . အခုပဲ ပျောက်နေလို့ဆိုပြီး ရှာခိုင်းနေတာမဟုတ်လား။ သူ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်ပါလေ။ ဦးခင်ဇော်ရဲ့အိမ်တွင်းရေးက အတော်များ ရှုပ်နေသလား။ တံခါး Lock ကို လှည့်ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် စောစောက သူနှင့် Lift ထဲမှာ ဆုံခဲ့သည့်ကောင်မလေးက အပြုံးဖြင့် ရုံးခန်းထဲဝင်လာလေသည်။

“ဒက်ဒီ”

“ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဒီနေရာကို အပျော်တမ်း ဝင်ထွက်လို့ရတဲ့ ကစားကွင်းများ မှတ်နေလား ခင်မိမိဇော်”

အလို! ခင်မိမိဇော်. . . တဲ့။ အေးစက်စက် လေသံခပ်ပြတ်ပြတ်နှင့်

အခုရဲကြည့်သည့်အကြည့်စိမ်းတို့ကြောင့် ကာယကံရှင်ပင် မပြောပါနှင့်။ ကြားထဲမှ သူပင် အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်ကို လန့်သွားရတာပါလေ။ သမီးဖြစ်သူတို့ပြောသည့်လေသံမှာ မေတ္တာဓာတ်တစ်စက်မှ ပါမနေသလိုပါပဲလား။

“မာ. . . မာမိလွတ်လိုက်လို့ မိ လာရတာပါ ဒက်ဒီ”

“ကျစ်! ဘာကိစ္စရှိပြန်ပြီလဲ၊ အိမ်မှာပြောလို့ရတာကို ဘာဖြစ်လို့ ဟွေဇီအထိ လိုက်ရှုပ်ရတာလဲ”

ကောင်မလေး၏မျက်နှာက မဲ့မဲ့လေးဖြစ်သွားရလေ၏။ သူ့စိမ်းတွေ မှာတောင် သတိမထားဘဲ သမီးဖြစ်သူကို ငေါက်ငမ်းရတယ်လို့၊ အိမ်မှာ မကြေလည်တဲ့အစိုင်အခဲကို သူတို့သားအဖရှေ့မှာ ပေါက်ကွဲပြတာများလား။ Phone သံမြည်လာပြန်တာမို့ အတော်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားပုံပါလေ။

“ဟဲလို! အေး. . . အဲဒါ အိမ်မှာ ငါရှိကတည်းက ပြောပါလား။

ဘုတ်. . . မေ့စရာမဟုတ်တာ၊ အလုပ်ကို အလေးအနက်ထားမှပေါ့။ ပြီးချော. . . နောက်ကို ငါ့ကုမ္ပဏီကို လာမရှုပ်နဲ့၊ မကြိုက်ဘူး”

“တောက်!”

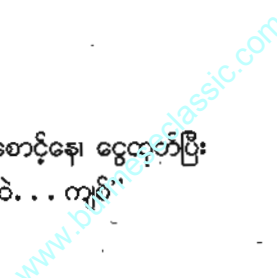
“မောင်သန့်ဇင်. . . ခင်မိမိဇော်ကို Bank မှာ ငွေလိုက်ထုတ်ပေးတစ်ယောက်လောက်လွှတ်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ MD ”

“ဘဏ်သွားဖူးတဲ့လူပဲ လွှတ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ MD ”

“မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ညဉ့်ဆောင်မှာပဲ သွားစောင့်နေ၊ ငွေထုတ်ပြီး တစ်ခါတည်းယူသွားချေ။ အလုပ်ရှုပ်ရတဲ့ကြားထဲ. . . ကျစ်”

Phone ကို လက်ထဲမှမချခင် Intercon ခလုတ်နှိပ်ကာ ပြောပြီး၊ စိတ်မြန်မြန်ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ချက်က ပြောင်းသွားပြန်လေ၏။ ပြီးနောက် အံ့ဆွဲထဲမှ Cheque Voucher ထဲမှ တစ်ရွက်ပေါ် ငွေဖြည့်စာ ရေးချပြီး လက်မှတ်ထိုး၍ ဘောက်ချာဖြင့်လိုက်စဉ် ကုမ္ပဏီစာရေးလေးက ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

“ကျွန်တော်ရောက်ပါပြီ MD”

“ဒီနားက ဘာလဲမှာ ငွေထုတ်ပြီး ဒီကိုပြန်လာ မောင်မျိုးဇော်၊ မြန်မြန်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”

“နောက်နာရီဝက်မှာ ငွေရလိမ့်မယ် ခင်မိမိဇော်။ ညှဉ်ဆောင်မှာ သွားစောင့်ချေ”

“ဒက်ဒီ”

“ငါပြောတာကြားတယ် မဟုတ်လား၊ လေကုန်မခံနိုင်ဘူး ခင်မိမိဇော်”

မိ မျက်နှာမပျက်မိအောင် အတော်ကြိုးစားရပါ၏။ ရုံးခန်းဝမှာ ကတည်းက ဒက်ဒီ PA ကိုယ်တိုင် အထဲဝင်ခွင့်မပေးဘဲ မှီကိုတားမြစ်ထားတာပါလေ။ ဒက်ဒီသမီးဖြစ်တာတောင်မှ ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ထွက်ခွင့်လေးနည်းနည်းမှမရှိပါလား။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ သူစိမ်းတွေရှေ့ (အထူးသဖြင့်) ကိုကျော်နန္ဒရှေ့မှာမှ မှီအပေါ် နွေးထွေးစွာ မကြိုဆိုတဲ့ ဒက်ဒီရဲ့ အေးစက်စက်ဆက်ဆံရေးက မှီရဲ့သမီးဆိုသည့်သိက္ခာတရားကို ထိခိုက်ခဲ့ပြီမဟုတ်ပါလား။

အတွင်းရေးကိစ္စဆိုတာ အပြင်ကို မပေါက်ကြားရအောင် ဖုံးကွယ်

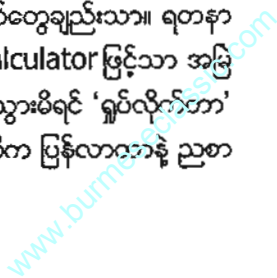
သိုလှက်ထားသင့်တာပါ။ အခုတော့ဖြင့် သူစိမ်းတွေရှေ့မှာတင် မှီကို ဒက်ဒီသမီးအရင်းမဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ကြော်ငြာပြလိုက်တာနဲ့ တူနေလေပြီ။ မှီအပေါ် မနွေးထွေးတဲ့ ဒက်ဒီရဲ့မေတ္တာ၊ ပြီးတော့ ချစ်ပေမယ့် မျက်နှာသာပေးတာမျိုးမရှိဘဲ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကိုသာ ပုံစံခွက်ထဲ ထည့်တတ်သည့် မာမိရဲ့ ချစ်ခြင်းတွေ၊ ဒီမိဘနှစ်ပါးရဲ့ရင်ငွေ့က နွေးထွေးခြင်းမရှိတဲ့ ရေခဲပြင်သက်သက်ချည်းနဲ့သာ တူနေတာပါလေ။

“မမလေး... Coffee ပါ”

ဝန်ထမ်းမိန်းကလေးတစ်ဦးက မိထိုင်နေသည့် ညှဉ်ဆောင်ခန်းမရှိ စားပွဲထက်မှာ ကော်ဖီခွက်ကို တရိုတသေ လာပို့ပေးပါ၏။ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မိက ညှဉ်သည်မှမဟုတ်တာ။ အိမ်မှာလည်း မှီကို ဂရုစိုက်မရှိတဲ့နေရာ၊ အခုဒီမှာလည်း မိက ညှဉ်သူစိမ်းနယ် သီးသန့်ကြီး ထိုင်နေရတာလေ။

ဒက်ဒီရုံးခန်းထဲမှာ ဘာတွေများ ပြောနေကြပါသလဲ။ စီးပွားရေးပဲလား... သို့တည်းမဟုတ် အတွင်းရေးတွေများလား။ မိ သိချင်ပါရဲ့။ တခြားမိသားစုတွေလို ညပိုင်းမှာ ကော်ဖီအတူသောက်ကြရင်း ဒီနေ့ တစ်နေ့တော့ ဖြစ်ပျက်သမျှကို ဝေမျှပြောဆို ရင်ဖွင့်ကြတာမျိုး၊ ရယ်မောစရာတွေ တိုင်ပင်သင့်တာတွေ၊ ဝေဖန်သင့်တာတွေ၊ ညှိနှိုင်းသင့်တာတွေ အားလုံးကို စိတ်တူကိုယ်တူ ပြောပြ နားထောင်ကြည့်ချင်ပါရဲ့။

လက်တွေ့ မိရနေသမျှက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေချည်းသာ။ ရတနာ ဗစ္စည်းတွေနှင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေသည့်မာမိ၊ Calculator ဖြင့်သာ အမြဲအစဉ် ငွေကြေးရေတွက်နေတိုင်း အနားရောက်သွားမိရင် ‘ရှုပ်လိုက်တာ’ ဆိုပြီး အနှင်ခံရတာ မိပင်မဟုတ်ပါလား။ ကုမ္ပဏီက ပြန်လာတာနဲ့ ညစာ

စားပြီးရင် စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ရှိနေတတ်သည့်ဒက်ဒီ၊ ပြောစရာရှိလို့ ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့ တံခါးသွားခေါက်မိတိုင်း မနစ်မြို့ဟန်ဖြင့် စိမ်းစိမ်းကြီးစိုက်ကြည့်သည့်ဒက်ကို မိ ရခဲ့တာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

တစ်ဦးတည်းသောသမီးဘဝမှာ လူတကာထက် ပျော်ရွှင်စရာဖြစ်ရမှာလေ။ ဒါကိုတောင်မှ မိက လိုတရဘဝမျိုးနဲ့ ဘယ်တုန်းကများ ပျော်ခဲ့ရဖူးပါသလဲ။ State ကျောင်းတက်စဉ်တုန်းကတည်းက Report card ကိုင်ပြီး ပြန်လာတိုင်း Possession one to ten ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတဲ့ ဇီကို 'တော်လိုက်တာ' ဆိုသည့် ချီးကျူးစကားသံကို ကြားချင်ပေမယ့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါလေးသော်မျှ ကြားခွင့်မရခဲ့ပါချေ။

ဤသို့မေတ္တာငတ်မွတ်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် 'ခင်မီမီဇော်' ဟူသည့် မှီအနေဖြင့် သူ့တစ်ပါးကို ကြင်နာမှု၊ နွေးထွေးမှု၊ ခင်မင်မှုတွေ မှန်သမျှ ဘယ်လိုပေးတတ်ပါ့မလဲ။ ကိုယ်မပေးတတ် မပေးနိုင်တဲ့အရာမှန်သမျှကို သူတစ်ပါးထံမှ လိုချင်မက်မောစိတ်ရှိတာကို 'လောဘ' ဟု သတ်မှတ်ချင်လည်း သတ်မှတ်ကြပါစေလေ။

မိကတော့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရမည်ဆိုလျှင် နည်းလမ်းမျိုးစုံပဲ သုံးရသုံးရ ပြုလုပ်မိမည်သာ။ သိတယ်မဟုတ်လား... စစ်ပွဲဆိုတာ တိုက်မှနိုင်တတ်တာလေ။ ဒီတော့ စစ်ပွဲတစ်ရာ တစ်ထောင်မကနဲ့ ညီမျှတယ်လို့ ပြောကြတဲ့ ဒီအချစ်ပွဲကြီးကိုလည်း မဖြစ်မနေ တိုက်ယူရမှာပေါ့။

'ကိုကို'... ဘယ်သူမှမသိအောင် ဇွဲရင်ထဲ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်နိုင်တဲ့အတွက် ရှဉ့်အချစ်၊ ရှဉ့်အကြင်နာ၊ ရှဉ့်အယုအယတွေအားလုံး မိသာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါရစေနော်။

ဘခန်း (၁၁)

လက်ခုပ်သံတဖြောင်းဖြောင်းကြောင့် ကြွေငြာသံကို မကြားမိပါလေ။ ဘေးနားမှ သင်တန်းသူတို့ဘက်က သူမလက်မောင်းကို အသာလှမ်းပုတ်လိုက်တာမို့ အလန့်တကြားဖြစ်ကာ လှည့်ကြည့်မိချိန်အထိ ဘာကိုမှ နားမလည်သေးတာ အမှန်ပါပဲ။ တတိယဆုနဲ့ ဒုတိယဆု ကြွေငြာသံကိုတောင်မှ သဲ့သဲ့လေးသာ ကြားမိတာ မဟုတ်လား။

“မပန်သစ္စာ”

“ဟင်... ဘာလဲ”

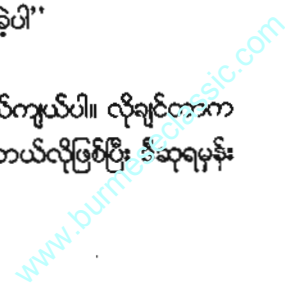
“ဆုတက်ယူတော့လေ၊ တီချယ် ခေါ်နေပြီ”

“ဘယ်လို”

“ပန်သစ္စာ... ပထမဆုယူဖို့ ရှေ့ကိုကြွခဲ့ပါ”

“ဟယ်!”

ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်မြည်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်ပါ။ လိုချင်တာက တတိယဆု၊ ရတာက ပထမဆုဖြစ်နေတာကိုး။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဆုရမှန်း

ပင် မသိလိုက်။ ဘေးမှ သတိပေးနေသည့် သက်သက်က အသာတွန်း လိုက်တာမို့ နောက်ဆုံးခုံတန်းမှ ထရပ်လိုက်ရတော့၏။

ဆုပေးစင်မြင့်ရှိရာ လှမ်းခဲ့စဉ် ခြေလှမ်းမမှားရလေအောင် ဂရုစိုက် နေရလေသည်။ သူမစိတ်လှုပ်ရှားလွန်းရင် ခြေလှမ်းတွေ ယိုင်လဲတတ်တာ မို့ပါပဲ။ လက်ဝါးထဲမှာလည်း ချွေးစေးတွေ စီးပိုင်သလိုဖြစ်နေတာမို့ အထီး ဖြင့် မသိမသာပွတ်သုတ်လိုက်ရလေ၏။ Stage လှေကားသုံးထစ်ကိုတစ် ထစ် မိစဉ် သူမ မျက်လုံးပြူးသွားရပါသည်။

ဘုရားရေ! ဆုပေးမယ့်လူက ဟိုတလောက သူမတို့ဆိုင်ကို လာ တဲ့ Customer ဖြစ်နေပါရောလား။ သူမ တအံ့တဩဖြစ်နေပြီး သင် မှတ်နေရာကို မရပ်မိတာမို့ သူက ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးကာ ဆုကိုပေးအပ်လေ ၏။ သင်တန်းဆင်း Card ကို မှန်ဘောင်သွင်းထားတာနှင့်အတူ စာအိမ် တစ်ခုနှင့် စက္ကူအိတ်အသေးလေးပါ တွဲပေးတာမို့ သူမလက်ထဲမှ ထိုစက္ကူ အိတ်လေးက ကြမ်းထက် လျှော့ကျသွားလေသည်။

“နေနေ... ကိုယ် ကောက်ပေးမယ်”

ရယ်သံတွေ တီးတိုးထွက်လာလေ၏။ ဓာတ်ပုံရိုက်ရန် ရွယ်ထား ခဲ့ မှ သူမနှင့်သူ ကုန်းတုန်းကွဲဖြစ်သွားပုံက ရယ်ချင်စရာပေကိုး။ ပြိုင် ငွေ လိုက်မိရာမှ နှုတ်ချင်းဆောင်သွားတာမို့ သူမ မျက်နှာပူသွားရလေသည် ရော်... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီနေ့မှ ကမောက်ကမတွေ ဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“Congratulation.... ပါ ပန်သစ္စာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

ကမ်းပေးလိုက်သည့် သူ့လက်ကို ပြန်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်ရပါသည် လက်ဖျားဆီမှ နွေးခနဲခံစားမှုက ရင်တွင်းထိတိုင် စီးမျောသွားသည့်နှု

ပါ။ အလို! ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ဖြစ်နေပါလား။ ညီနဲ့ဆို လက်ချင်းချိတ် တာမျိုး၊ လက်မောင်းကိုကိုင်မိတာမျိုး ရှိခဲ့ပေမယ့် ဒီလိုတစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူး တာလေ။ အံ့ဩစရာပါလား ပန်သစ္စာ။

“အားလုံးအတူတူ တန်းစီရပ်လိုက်ပါ”

Camera man က နေရာယူခိုင်းလိုက်တာမို့ ဆုရသူတွေနှင့်အတူ သင်တန်းမှူးပါမက ဆုချီးမြှင့်သည့်သူပါ ယှဉ်တွဲရပ်လိုက်ကြရပါ၏။ သူက သူမဘေးမှာပင် ရပ်လိုက်တာမို့ သတိထားမိလိုက်လေ၏။ မြင့်ပါသည်ဆို သည့် သူမအရပ်က သူ့ပခုံးကျော်လေးသာ ရှိတော့တာပါလေ။ အရပ်ကြီး က မြင့်လိုက်တာနော်။

“ဆိုင်ကိုပဲ တန်းပြန်မှာမဟုတ်လား”

“ရှင်! ဪ... ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုယ့်ကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့နော်၊ ဆိုင်သွားစရာရှိလို့ပါ”

“မဟုတ်တာ၊ နေပါစေရှင်”

“ဆုလည်း သယ်ရဦးမှာလေ”

“ရပါတယ်၊ Taxi နဲ့ပဲ”

“ဒီနေရာက Taxi ငှားရခက်တာ မသိဘူးလား။ စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုမှပေါ့”

သူမ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်ရပါ၏။ ပြန်ရန်ပြင်ကြပြီမို့ လူတွေတစ်ပြု ကြီး ဖြစ်နေကြပေမယ့် သူက သူမနှင့်အတူ စင်မြင့်ထက်မှာ စကားဆက် နေမိတာလေ။ လေသံထဲမှာ အမိန့်ပေးသံမျိုး ပါဝင်နေတာမို့ မနှစ်မြို့မိ ပေမယ့် သင်တန်းမှူးရဲ့မျက်နှာက ရှိနေသေးတာမို့ စိတ်ကိုလျှော့လီး ဘဲရ တာပါ။ ခက်ပါရဲ့ ပန်သစ္စာ။

“ပန်သစ္စာ”

“ရှင်... မမ”

“GM ရဲ့ကားနဲ့ လိုက်သွားနေတယ်၊ တီချယ်တို့ပစ္စည်းတွေကို သူ့ကားပေါ် တင်ပေးလိုက်မယ်။ အခုလိုကူညီတာ ကျေးဇူးပါ ကိုကျော်နန္ဒ”

“ကျွန်တော်ကသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ မကြည့်ပြာရယ်”

“လိုက်သွားလိုက်ပါ ပန်ပန်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

သူ့ရှင်ထဲ ဒီတစ်ခနဲမြည်သွားရပါ၏။ ‘ပန်ပန်’ တဲ့။ ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာပါလိမ့်။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ အန်ကယ်ဦးခင်ဇော်ရဲ့သမီးကို အိမ်နာမည် ‘ပန်ပန်’ လို့ခေါ်တာ သူ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားသိခဲ့ရတာလေ။ မဟုတ်သေးပါဘူး... သူမနာမည် ‘ပန်သစ္စာ’ မို့ ‘ပန်ပန်’ လို့ အဖျားဆွတ်ခေါ်နိုင်တာပဲ။

“ဦးမောင်မောင်လေး ပြန်ရောက်ပြီလား”

“ရှင်”

“ဒီလထဲ ပြန်ဖြစ်မယ်ကြားလို့ပါ”

“ဟို... အန်တီအခြေအနေ ဒီပိမ်ကောင်းအားလို့ပြောပါ့မယ်”

“ဪ... ဒါကြောင့် မပြန်နိုင်သေးတာကိုး”

သူ အစပြောတာမို့ သူမက ပြန်ပြောနေပုံပါပဲ။ အပိုစကားတစ်စွန်းမှမပြောတာမို့ စကားနည်းသည့်မိန်းကလေးမှန်း သူခန့်မှန်းမိလေ၏။ သင်တန်းတိုက်ခန်းမှထွက်ကာ ကားရပ်ထားရာဆီ သူဦးဆောင်ခေါ်လာတာမို့ သူမက သေးမှလိုက်လာလေ၏။ သူမ ဒီနေ့ဝတ်လာသည့် မိုးပြာရောင် T-shirt နှင့် Jeans နက်ပြာက သူဝတ်လာသည့် Sport-shirt အပြာ

နှင့် Style pants နက်ပြာကြောင့် နှစ်ဦးသား Match ဖြစ်နေသည် နှယ်ပါ။

“ကားနောက်ဖုံး ဖွင့်ပေးမှာလားခင်ဗျာ”

“ဪ... OK! OK!... ဖွင့်လိုက်ပြီ”

ကတ်ထူစက္ကနဲ့ပုံးကြီး ‘မ’ သယ်လာတာမို့ သူက ကားနောက်ဖုံးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ပစ္စည်းတင်ပြီးနောက် သူမထိုင်ရန် ရှေ့ခန်းတံခါးကို ငါ ဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ အားနာနေသည့်မျက်နှာဖြင့် သူမက ကားထဲ စင်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ယာဉ်လမ်းကြောယူရမှာမို့ မီးအချက်ပြကာ ကားစက်ကို သူနှိုးလိုက်ပါသည်။

“ဆံပင်အရှည်ထားတာ မကျိုက်လို့လား”

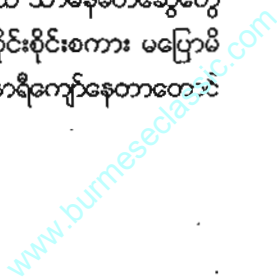
“အလုပ်ကြောင့် မထားဖြစ်တာပါ”

“အချိန်ပိုင်းပဲလုပ်ဖြစ်ရင်တော့ ထားဖြစ်မယ်ပေါ့လေ”

သူမ ပြန်မဖြေပါ။ သူ့ကိုသိပ်မရောချင်ပုံဖြင့် မျက်နှာခပ်လွှဲလွှဲလုပ်ကာ ပြတင်းမှ အပြင်ကိုလှည့်ကြည့်နေလေသည်။ ဆံပင်တို့ အုပ်မနေတာမို့ လည်တံသွယ်သွယ်ကို ခပ်ရှင်းရှင်းမြင်နေရပါ၏။ အလို! သူမလည်ပင်း ဘုတ်နားမှာ မှည့်အသီးလေး ချိနေတာပါလား။ ခေါင်းငုံ့လိုက်မှ ဆံပင်ရှင်းနေသည့်နေရာမှာမှ ရှိနေရတယ်လို့။

“အခုထိ Lunch မစားရသေးဘူး”

သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။ ခုချိန်ထိ သာမန်မိတ်ဆွေတွေလို စကားမျိုးသာ ပြောနေတာမို့ သူမ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းစကား မပြောမိအောင် နှုတ်ဆိတ်နေမိတာပါ။ အခုပဲ နေ့လယ်နှစ်နာရီကျော်နေတာတောင် နေ့လယ်စာ မစားရသေးပါတဲ့။

ဒုက္ခပါပဲ... ဆိုင်မှာများ စားချင်လို့လား။ သူမတို့ဆိုင်မှာ Lunch Food မရောင်းတာကို သူမသိလို့များလား။ ပြဿနာပါပဲ။

“Dawn... မှာ Breakfast နဲ့ Dinner ပဲ ရောင်းပါတယ်”
“ကိုယ်သိပါတယ်”

ဘာလဲ... သိရဲ့သားနဲ့ တမင်စားချင်လို့ ပြောနေတာများလား။ သက်ပြင်းချမိပြန်ပါ၏။ အဲဒါကြောင့်ပါပဲ။ သူတစ်ပါးဆီက အကူအညီယူမိရင် ကျေးဇူးတင်ရပြီး ကိုယ့်ဘက်က ပြန်ပေးရတာမျိုးမို့ သူမစိတ်ပျက်ရတာလေ။ အခုလည်း ဒီလိုဒီလိုတွေ ကူညီလာသည့်သူ့အတွက် တစ်ပြန်တစ်လှည့် တုံ့ပြန်မှုမျိုး ပြန်လုပ်ပေးရတော့မှာပါလား။

“ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဟင်းမျိုးတွေ ချက်လို့မိမှာ မဟုတ်ဘူး”
“ရပါတယ်၊ ကိုယ်က ဟင်းချေးများတဲ့သူမှ မဟုတ်တာ”

သူပြုံးလိုက်မိလေ၏။ အဘယ်မျှ ကျေနပ်စရာပါလဲ။ ဒီလိုပြောရုံနဲ့ သူ့ကို Lunch ပြင်ကျွေးဖို့ သူမ ရည်ရွယ်လိုက်ပြီမှန်း သိလိုက်တာလေ။

ကျေးဇူးပါ ကိုညကွား ခင်ဗျား သတင်းပေးတဲ့အတိုင်း ကြိုတင်စီစဉ်နိုင်လို့ အခုလိုမျိုး သူမနှင့်ရင်းနှီးခွင့်ရလိုက်တာလေ။ ဒီထက်မက မေးခွန်းတွေ မေးချင်ပေမယ့် သိပ်ကြီး စပ်စုရာရောက်မှာစိုးပြီး ဤမျှနဲ့ ရပ်လိုက်ရတာပင်။

ကိုယ့်ရင်တွေ တဒိတ်ဒိတ်အခုန်ပြန်နေတာ သိပါရဲ့လား ‘ပန်သစ္စာ’
“ဒီအချိန် ဆိုင်မှာ လူရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”
ဆိုင်ဝင်းရှေ့ Platform ဘေးမှာပင် ကားကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ ကား

တံခါးဖွင့်ပေးတာကိုပင် မစောင့်ဘဲ အရင်ဆင်းလိုက်သည့်သူမကြောင့် အဘယ်မျှစိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသည့် မိန်းကလေးမှန်း သူသိလိုက်ရပါသည်။ သားနောက်ဖုံးဖွင့်စဉ် သူမက စက္ကူဖုံးကြီးကို ကိုယ်တိုင်သယ်ရန် ပြင်လိုက်လေ၏။

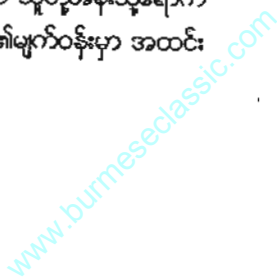
“ကိုယ် သယ်လာပေးပါ့မယ်”
“အို! မဟုတ်တာ”
“မနိုင်မနင်းနဲ့သယ်လို့ ဘယ်ကြည့်ကောင်းပါ့မလဲ ပန်သစ္စာရဲ့”
“အားနာလို့ပါရှင်”

သူက ကတ်ထူပုံးကို ကိုင်မလိုက်တာမို့ ကားဖုံးနှင့်ခေါင်း ဆောင်အားပေးပြီး သူမက လက်ကာလိုက်မိလေ၏။ သူကရိပ်မိကာ ပြုံးလိုက်တာနဲ့ သူမမျက်နှာ ခပ်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားရပါသည်။ တမင် အကဲပိုမိတာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ ညီကိုဆိုလည်း တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာစိုးပြီး ဒီလိုပဲပြုမူတတ်တာနဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာ မိခင်စိတ်အပြည့်ရှိတတ်တာပါလေ။

“ပိတ်လိုက်မယ်နော်”
“OK!...”

ဆိုင်ထဲကို သူမက တံခါးတွန်းဖွင့်ပေးကာ ဝင်လာတာမို့ ချာတိတ်တွေ အံ့ဩကုန်ကြလေ၏။ သူမနှုတ်မှ ကူသယ်ပေးဖို့ မပြောတာမို့ ဒီတိုင်း သားနောက်ကြတာပင်။ ကောင်တာမှာရှိနေသည့်လူငယ်က သူတို့အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။ မနှစ်မြို့သည့်မျက်ဝန်းတို့က ထိုလူငယ်၏မျက်ဝန်းမှာ အထင်းသား ပေါ်လွင်နေလေသည်။

“ဘာတွေလဲ... ပန်”
“First Prize ”

၁၁၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟာ! တကယ်လား”

“အင်း”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး”

“ကူသယ်ပေးလိုက်ပါလား ညီ၊ ဒီထောင့်ဆုံးစားပွဲမှာပဲ ထိုင်ပေးပါ ကိုကျော်နန္ဒ။ Coffee ဝိုင်းတွေနဲ့ နီးနေမှာစိုးလို့ပါ”

“OK!”

ညီက နားမလည်ဟန်ဖြင့် သူမကိုကြည့်လိုက်လေ၏။ လက်ထဲကိုင်လာသည့် သင်တန်းအောင်လက်မှတ်ရဲ့ မှန်ဘောင်နှင့်စာအိတ်တွေကို ညီလက်ထဲထည့်ပေးကာ Kitchen ထဲသို့ ဝင်လိုက်ပါသည်။ ဆာနေသည့် လူကို ဗိုက်ပြည့်အောင် ချက်ကျွေးဖို့က အရေးကြီးဆုံးမဟုတ်ပါလား။

ဝန်ထမ်းတွေ နေ့လယ်စာ စားကြတာမို့ ထမင်းချက်ထားပေမယ့် ပူပူနွေးနွေးသာ ကျွေးချင်၍ ဆန်နီဆီဘူးတစ်လုံးခွဲခန့် ပေါင်းအိုးဖြင့် အမြန် ချက်လိုက်ပါသည်။ လျှပ်စစ်မီးဖိုထက် ရေခဲနွေးတစ်အိုးတည်ကာ အသီးအရွက်တွေကို ကောထဲထည့်လျက် ရေဖြင့်ဆေးလိုက်ပါ၏။ ရေခဲနွေးဆူတော့ ရေဆေး လှီးဖြတ်ထားသည့် မြင်းခွာရွက်ကိုထည့်ကာ ကြက်သွန်ဖြူ ထုခတ်လိုက်ပါသည်။

ဟင်းချိုမှုန့်၊ ဆား၊ ငါးငံပြာရည်ချိုတို့ကို လိုသလောက်ထည့်ကာ ငရုတ်ကောင်းမှုန့်ဖြူး၍ အိုးကို မီးဖိုမှဖယ်လိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ဘဲဥတစ်လုံးဖြုတ်ကာ ဆားပေါ်သည့်ပုစွန်ခြောက် အကောင်ကြီးအနည်းငယ်ကို ငရုတ်ဆုံဖြင့် ခပ်ဖွဖွ ထုထောင်းလိုက်ပါသည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ခပ်လတ်လတ် ပုစွန်အစိမ်းကို ရေခဲထစ်ကာ အခွံချွတ်ခေါင်းနှင့်အပြီးပါ ဖြုတ်ထားလိုက်ပါသည်။

ခရမ်းချဉ်သီးအစိမ်း မမှည့်တမှည့် ခပ်မာမာသုံးလုံးခန့်၊ ဂေါ်ဖီထုပ်၊ နံနံပင်၊ ကြက်သွန်နီ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဘဲဥဖြုတ်ကို ပါးပါးလှီးလျက် ခြေပဲဆံထောင်းနှင့် ပုစွန်ခြောက်ရောကာ ဆား၊ ဆီ၊ ဝဲပြာရည်တို့ဖြင့် အရသာရှိအောင် သုတ်လိုက်ပါ၏။ ဇလုံဖြင့် ရောနယ်ထားတာကို ကြွေအုံးကန်ပြားထဲ ခပ်လှလှပုံထည့်လိုက်ပါသည်။ ပုစွန်အစိမ်းလုပ်ထားတာတို့ ကြက်သွန်နီ၊ ကြက်သွန်ဖြူ၊ ငရုတ်သီးစိမ်းပါးပါးလှီးကာ ဆီ၊ ဆား၊ ဟင်းချိုမှုန့်ဖြင့် ရောနယ်လိုက်၏။ ပုစွန်အနံ့ပျောက်စေရန် သံပုရာသီးကို ခြမ်းကာ ညှစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

ထမင်းလည်း ကျက်ပြီမို့ ဇွန်းခက်ရင်းပါ အဆင်သင့်ပြင်ကာ လင်အေးထဲ ပန်းကန်တို့ကို အစီအရီထည့်ပြင်လိုက်ပါ၏။ Dinner အတွက် ခြံပြင်ထားသည့် ကြက်သားကျွတ်ကျွတ်တစ်ပွဲကိုပါ မန်းထက်တင်လျက် Kitchen ထဲမှ ထွက်လိုက်ပါသည်။

“သုံးဆောင်ပါရှင်၊ လိုတာရှိရင် ပြောပါနော်”

သူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညှိတ်ပြလေ၏။ အစီအရီပြင်ပေးသည့် ထမင်းစားပွဲထက်မှာ အရံဟင်းအနေဖြင့် ငါးပိကြော်နှင့် ကြမဆိုင်ကြော် ခြံ ရှိနေပြီး ဟင်းခါးရနံ့သင်းသင်းကြောင့် ဆာနေသည့်ဝမ်းဗိုက်က အသံထဲ မြည်ချေပြီမဟုတ်ပါလား။ စားဖိုမှူးကိုယ်တိုင် ပြင်ကျွေးတာမို့ Customer ၏အပြုံးက ကျေနပ်မှုတို့အပြည့်နှင့်ပါလေ။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၂)

ပစ္စည်းသယ်ရမှာမို့ Taxi ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်ခဲ့ကြ၏။ အပြန်လမ်း တစ်လျှောက် စကားလုံးဝမပြောဘဲ ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေသည့်ညီကြောင့် သူမ နေရခက်နေပါသည်။ စိတ်ခုနေတာများလား။ ထုံးစံမဟုတ်သည့်ပုံစံဖြင့် Customer တစ်ဦးကို ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ် ဧည့်ခံလိုက်သည့်အတွက် အကြောင်းပြချက်က သူမထံမှာ ready ရှိပြီးသားပါ။ သို့သော် မေးမြန်းခြင်းဆိုသည့်စကားက ညီထံမှ ထွက်မလာဘဲကိုး။

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ၊ Taxi နဲ့ပြန်လာရတယ်လို့”

“ပစ္စည်းသယ်လာရလို့ပါ အန်တီမေ”

“ဪ... သမီး ဝယ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး အန်တီမေ၊ သင်တန်းမှာ ဆုရခဲ့တာပါ”

အန်တီမေ မေးတာကို သူမကပင် ခိုင်ခံ့ဖြေနေရပြီး၊ ညီက ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလေ၏။ ဘယ်လိုပါလဲ၊ ခါတိုင်းဆိုရင် ညီကသာ သူမကို စကား ခေါ်ပြောလေ့ရှိတာလေ။ အန်တီမေက နှစ်ယောက်သား ငြိမ်နေတာကို

သတိထားမိသွားလေသည်။ သူမနှင့်ညီ စကားမပြော စိတ်ကောက်တာ နှိုးက ရှားပါးလေ့ရှိတာ မဟုတ်ပါလား။

“အပေါ်မသယ်နဲ့ ညီ၊ ထားစရာနေရာမှ မရှိတာ။ ဒီမှာပဲထားမယ်”

“ဘာကြီးလဲ သမီး”

“မုန့်ဖုတ်စက်ပဲ ထင်တာပဲ အန်တီမေ၊ ဒီလောက်ကြီးလိမ့်မယ်လို့ နဲ့ ထင်မထားဘူး”

ဖဲကြိုးစည်းထားတာကို ဖြည့်ရန်ပြင်လိုက်စဉ် ညီက သူမပစ္စည်း ဆွဲကို စက္ကူလုံးထက် တင်လိုက်လေ၏။ ဘာလဲ... စစ်ကြောငြာတာလား။ ခင်ရှေ့မှာ ပန်ကိုရန်လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိနေလို့ တမင်တကာ လုပ်ပြနေ သလိုပါလေ။ အန်တီမေက မှန်ဘောင်သွင်းထားသည့် အောင်လက်မှတ် တို့ ယူကြည့်လိုက်လေ၏။

“ညီ”

“ကျွန်တော် ရေချိုးတော့မယ် မေမေ”

“ဟဲ့၊ နားဦးမှပေါ့”

တွေ့လား... တမင်သက်သက် သူမကို မသိယောင်ဆောင်ပြီးမှ အိမ်တံခါးဖွင့်ကာ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ထွက်သွားလေပြီ။ သက်ပြင်းကို ကျိတ် နှိတ်လိုက်မိပါ၏။ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေတာမို့ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ပန်က စိတ်ကောက်တတ်တဲ့အကျင့်က လုံးဝမရှိပါချေ။

ညီကသာ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး မခေါ်မပြောနဲ့ နှုတ်ဆိတ်နေတတ် နဲ့ အခန်းအောင်းတတ်တာလေ။ ပန်က ရှင်းရှင်းဘွင်းဘွင်းပြောတတ်ပြီး ဆူညံစရာကိစ္စဆို လုံးဝဖွင့်မပြောဘဲ နှုတ်လိုတတ်ကျင့်ရှိတာပါ။ ညီကဖြင့် နှုတ်တိုစိတ်ဆတ်ပြီး ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း လုပ်တတ်တာလေ။ အခုလည်း

ကိုကျော်နန္ဒာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပန်ကိုအမြင်စောင်းကာ ရန်စောင်းနေပြီမဟုတ်ပါလား။

“ဘာကို စိတ်ကောက်နေပြန်လဲ”

“ပန်ညော်သည်ကြောင့်ပါ”

“ညော်သည်”

“ဟုတ်... သိပ်အရင်းနှီးကြီးမျိုး မဟုတ်ရပါဘူး အန်တီမေ။ ပန်ကို အစစကူညီတာနဲ့ အားနာမှုဖြစ်ပြီး Lunch ပြင်ကျွေးလိုက်မိတာပဲ။ အဲဒါကို ညီ ကောက်နေတာ”

“သားကလည်းလေး ကလေးကျနေတာပဲ”

ပုံးဖွင့်ကြည့်မှာကို ထားခဲ့ပြီး စက္ကူပုံးထက်မှပစ္စည်းတို့ကိုယူ၍ ထပ်မံသို့ တက်ခဲ့ပါသည်။ အံ့ဆွဲဖွင့်ကာ မှန်ဘောင်သွင်းအောင်လက်မှတ်ထုတ်သိမ်းလိုက်၏။ စာအိတ်သေးသေးလေးကို ဖွင့်ကြည့်စဉ် အံ့သြသွားရပါသည်။ အလို! Victoria Hotel ကို လေ့လာခွင့်တဲ့။ ဘာကြီးထဲ Bakery နဲ့ပတ်သက်ပြီး သွားလေ့လာနိုင်တာမျိုး ထင်ပါရဲ့။

နောက်စာအိတ်အရှည်ကလေးကို ဖွင့်ကြည့်မှ မျက်လုံးအစုံ ကြောက်ရွံ့သွားရပါ၏။ ဘုရားရှေ့ ဆုငွေ သုံးသိန်းဆိုပါလား။ တခြားဆုရှင်တွေ အဘယ်မျှ ရမလဲ။ မခန့်မှန်းနိုင်ပေမယ့် သူမရသည့်ဆုက အသက်ရှူလာလောက်တာပါလေ။ ကိုယ်နဲ့ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်တဲ့အရာတွေကို အတုနဲ့ စုပြုံပြီး ရလိုက်သလိုပါပဲလား။ ဒါဖြင့် စက္ကူပုံးကြီးထဲမှာ ရှိတဲ့ပစ္စည်းတစ်ခုတည်းဟုတ်ပါမလား။ ရင်ထိတ်စွာဖြင့် အောက်ထပ်သို့ အပြေးဆစ်ခွဲပြန်လေ၏။

ဖဲကြီးပုံစံချည်ထားသည့် Plastic ကြိုးအပြာကို ဆွဲဖြတ်ကာ

တို့ဖွင့်လိုက်ပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ မှန်ဖုတ်စက်က အကြီးဖြစ်နေသလို ပုံစံခွက်တွေ တစ်ထုပ်ကြီးနှင့်အတူ မှန်ဖုတ်နည်းမျိုးစုံပါသည့်စာအုပ်ထူက နေရာတကျပါပဲ။ အလိုချင်ဆုံးက ဒီစာအုပ်မို့ ဝမ်းသာအားရဖြင့် ခုတ်ထဲပွေ့ပိုက်လိုက်မိစဉ် ညီက ရေချိုးပြီး အိမ်ထဲဝင်လာလေ၏။

“ညီ”

“အမြင်ကပ်လောက်အောင် သိပ်သည်းပြမနေနဲ့”

“ညီကလည်း ငါပျော်နေတာကို မုဒိတာ မပွားပေးနိုင်ဘူး”

“ပွားချင်စရာကို။ နင်လုပ်ပုံကိုက... ကျွန်ုပ် ဘာမှလားမပြောနဲ့”

သူမ လှစ်ခနဲပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ညီတို့သားအမိကို ငွေအလုံးအရင်းနှင့် ပေးချင်သည့်ဆန္ဒက ရှိနေတာမို့ အခါအခွင့်သင့်တာလေးနဲ့ ပေးလို့ရနေပြီလေ။ ဘာမဟုတ်တာလေးကို ကောက်ချိတ်လုပ်နေသည့် ညီပုံစံက အောင်ငယ်လေးတစ်ယောက်နယ် ဖြစ်နေတာပါ။

“ငါလိုချင်တာရပြီ ညီရဲ့”

“သိပါတယ်။ မလှူတင်တိုင် မတက်ပြချင်ပါနဲ့”

“ညီ”

“ဘာလုပ်တာလဲ... ဖယ်”

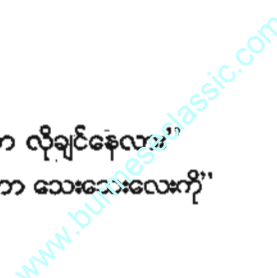
“Customer ကို Lunch ပြင်ကျွေးတာနဲ့ ငါ့အပြစ်က တော်တော်ကြီးနေလို့လား”

“အဲဒါ နင့်ကိုယ်နင်သိရင် ပြီးတာပဲလေ”

“ညီ”

“ကျွန်ုပ်... ငါအဆုတ်ပွပြီး မြန်မြန်သေတာ လိုချင်နေလား”

“ညီကလည်း နင့်ကိုခွင့်မတောင်းဘဲ လုပ်မိတာ သေးသေးလေးကို”

“ဘာ! သေးသေးလေးဟုတ်လား။ ဟိုလူကားနဲ့ အကျော့သား ဖိန်ခံစီးပြီး လိုက်လာတာ။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ အချိန်အခါမဟုတ် စည်းကမ်းဖောက်ဖျက်ပြီး Lunch ချက်ကျွေးတာ၊ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြုလိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင် Waitress လုပ်ပြီး serve လုပ်ပေးတာကို ဒီမျက်စိနှစ်လုံးနဲ့ တပ်အပ်ကြီးမြင်ခဲ့တာ သေးသေးလေးလား ပန်သစ္စာရဲ့။ ပြောစမ်းပါဦး”

အားပါးပါး... ပြောချင်သည့်စကားတွေကို တစ်နေ့လုံး မျိုသိပ်သိမ်းထားသလို တစ်ပြုကြီးထွက်လာတာပါလား။ ပန် ပါးစပ်ဟာသွားရသည့်အထိ အံ့ဩသွားရပါ၏။ ညီက သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ပန်လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်အောင် လမ်းပိတ်ရပ်လိုက်မိပါသည်။ ဒီလိုမခေါ်မပြောဖြစ်ရင် သူမ ဘယ်လိုမှနေလို့မရဘဲ ရှင်တွေပူလောင်နေတတ်တာကို ညီလည်း သိရဲ့သားနဲ့ကွယ်။

“ညီ”

“နင့်ဘာသာ သူဌေးကတော်ဖြစ်ဖို့ ကြံနေတဲ့စိတ်ချက်ကြီးကို ငါမသိလို့ Sorry ပါ... ဖယ်”

“နင် အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့”

“နာတယ်ပေါ့လေ၊ အနာပေါ် တုတ်ကျသွားတာကိုး”

“ညီနော်”

“မဟုတ်လို့လား”

“ဟုတ်မှမဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေ ငါ့ရှေ့မှာ လုပ်ပြရလား။ ဘယ်သူပဲမြင်မြင် နင့်ကို အခု ငါပြောသလို ထင်ကြမှာပဲ။ ဆိုင်ကချာတိတ်

တွေက အငယ်မို့ မပြောရဲတာဘဲရှိမယ်။ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

မပြောချင်ပေလို့ဘဲ။ အစကောက်ပြီး ဆွဲဆန်ပြုနေတာလေ။ မိန်းမဆန်လိုက်တာဟု ပြစ်တင်လိုက်ချင်ပေမယ့် ပန်က စကားကြွယ်သည့် မိန်းမချီးမှ မဟုတ်တာကိုး။ ရှောင်ထွက်သွားချင်သည့်ညီရှေ့မှာ လက်ကိုဆန့်ဆန်းပြီး ကာလိုက်မိ၏။ ဒီမီးကို ဒီညမှ အငြိမ်းမသတ်နိုင်ရင် ညီရောသူမပါ တစ်ညလုံး အိပ်ပျော်မှာမဟုတ်ဘဲကိုး။

“ငါ့မျက်လုံးကို သေချာကြည့်ပါ ညီ”

“ဘာ”

“ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို အားကိုး နှိုခိုချင်တဲ့အရိပ်မျိုး မြင်နေသလား”

“ပန်”

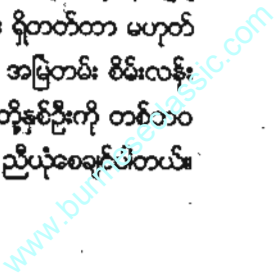
“ဆန့်ကျင်ဘက်ယောက်ျားတွေရဲ့အပြောမှာ ယိုင်နဲ့ ပျော်ဝင်သွားစဉ် ခပ်ပျော့ပျော့မိန်းမလို့များ ငါ့ကိုမြင်နေလား ညီ၊ ယောက်ျားတွေအားလုံးကို ငါဘယ်လိုသဘောထားသလဲဆိုတာကို နင်မေ့နေပြီလား”

“ဟာ... ပန်၊ ငါဆိုလို့တဲ့သဘောက”

“ငါသိပါတယ်”

“ဘာ... ဘာကိုလဲ”

‘နင် ငါ့ကိုချစ်နေပြီဆိုတာကိုပေါ့’ ဟူသည့်စကားကို ဂလုခနဲ မျိုချက်ရပါ၏။ တုစ်ခါတစ်ရံ မပြောသင့်သည့်စကားမျိုး ရှိတတ်တာ မဟုတ်လား။ ပန်တို့ကြားမှာ ခင်းထားတဲ့မြက်ခင်းလေးကို အမြဲတမ်း စိမ်းလန်းနေပါစေလား ‘ညီမင်းညီ’၊ (၅၂၈)ဆိုတဲ့ကြိုးက ပန်တို့နှစ်ဦးကို တစ်သံဝှဲ ခိုင်မြဲနေအောင် ဆွဲရည်တုပ်နှောင်ထားနိုင်တာကို ညီယုံစေချင်ပါတယ်။

“ငါ့ရင်ထဲက ဒဏ်ရာက အခုထိ ပြည်တည်ပြီး ရောင်နေတုန်းပါ
ညီ”

“ပန်ရယ်”

“နင်စိုးရိမ်နေတာ ငါနားလည်ပါတယ်။ ဘယ်တော့မှဆို ရှေ့ကို
ဘာဆက်ဖြစ်မလဲလို့ ကြည့်သိနေရအောင် ငါတို့က တန်ခိုးရှင်တွေမှမဟုတ်
ဘဲ။ ရပ်တည်နေတဲ့ပစ္စုပ္ပန်မှာပဲ ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကိုက ခိုင်မာအောင်
မြဲမြံမြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထားတာ ညီသိရဲ့သားနဲ့”

ညီက သူမလက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေ၏။ မျက်ဝန်းထဲမှာ
ပေါ်နေသည့် ကြေကွဲခြင်း။ နာကျင်ခြင်း။ ခံပြင်းခြင်း။ မျှိုသိပ်ခြင်းတို့ထံ
အထင်းသား ညီ မြင်နေရမှာပါလေ။ ညီကလွဲလို့ ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျား
တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ရင်းနှီးပတ်သက်မှုမျိုး လိုသည်ထက် ပိုမပေးတာ
ကို ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ပန်လောက် ဘယ်သူက ပိုသိပါ့မလဲ။

“ငါ... ငါ... နင့်ကို နာကျင်စေမိပြီလား... ပန်။ ငါ မရည်
ရွယ်ပါဘူး... တကယ်ပါ”

“ယုံပါတယ် ညီ၊ ငါ့အပေါ်မှာ နင်တို့သားအမိ ဘယ်လောက်အထိ
စေတနာထားသလဲဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“စိုးရိမ်မိလို့ပါ... ပန်”

“အဲဒါလည်း ငါသိပါတယ်”

“Sorry!... ပန်”

ပေါ့ပေါ့လေးလို့ ထင်မှတ်ကြမှာပဲ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ လေးနက်မှုတွေ
အပြည့် ပါဝင်နေတာကို ပန်သာမြင်နေရတာပါ။ နှုတ်ဖျားက ပေါ့ပေါ့ဖီး
ပါးတောင်းပန်နေပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ပြည့်နှက်နေသည့်ခံစားချက်က ညာ

အိမ်မှ မရတာလေ။ လက်ဖျားကို ဆုပ်ကိုင်ထားခြင်းက ပို၍တင်းကျပ်လာ
၏။

အကြည့်ချင်းဆုံကာ သူမမျက်ဝန်းထဲမှအဖြေကို မျှော်လင့်တကြီး
အဖွေနေပါသည် ညီစိတ်ကို အရှင်းသားမြင်နေရပါ၏။ ရှာတွေ့မှာမှမဟုတ်
ဘဲ။ ပန်ဆိုသည့် ပန်သစ္စာက ရင်ထဲမှာ ကွယ်ဝှက်ဖုံးကွယ် သိမ်းဆည်း
ဆတ်ကျင့် ရှိနေတာပါလေ။

“ငါလွန်သွားတယ်”

“ရပါတယ်၊ ပြောစရာမလိုပါဘူး ညီ”

“နင်နဲ့ပတ်သက်လာရင်၊ သူစိမ်းယောက်ျားတွေအားလုံးကို ရန်သူ
ဆိုမြင်တတ်တာ ငါ့အားနည်းချက်တစ်ခုပါ”

“ပန် သိပါတယ်”

“စိတ်ပြေပြီလား”

“OK!... ပါ”

“ဂျူး... တစ်ညလုံး ဘယ်လိုအိပ်ပျော်ပါ့မလဲလို့ ပူနေတာ။ တော်
သေးရဲ့”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပြီးလိုက်မိ၏။ ညီက မချင့်မရဲဖြစ်လာပုံ
နှင့် သူမကို ရင်ခွင်ထဲထွေးဖက်ထားလိုက်လေသည်။ အခုလေးတင် ရေ
ချိုးပြီးထွက်လာတာမို့ အသားတွေ အေးစက်နေသော်ငြား ရင်ခွင်ကတော့
အစဉ်နွေးထွေးနေလျက်ပါလေ။ နှစ်သိမ့်ပေးနေမှန်း သိနေပါ၏။ ညီဆိုတာ
သူမကို အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ သူငယ်ချင်းမျိုးမှမဟုတ်တာ။

“ကျေးဇူးပါ... ပန်”

“ငါ့ရေချိုးရဦးမယ်၊ တော်ကြာ အန်တီမေ အော်ဦးမယ်”

ရုန်းထွက်ခြင်းကို ညီက အသံသာတကြည့်ပင် ခွင့်ပြုလေ၏။ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ညီက အဲဒီလိုတည်ကြည်တဲ့ကောင်လေးပါဆို။ လက်ထဲပိုက်ထားသည့်စာအုပ်ကို ထောင်ပြကာ သူမ ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးနောက် ထပ်ခိုးလှေကားဆီ လှည့်ပြေးလိုက်ပါသည်။ ညီမျက်နှာထက်မှာ သူမလိုပင် အပြုံးတို့ ခိုသိနေလေ၏။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ အတွင်းလှေကားမှပင် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ညီက အန်တီမေနှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲပြင်ဆင်နေလေ၏။ လက်ထဲကိုင်လာသည့်စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လျက် အန်တီမေကို တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ သမီး”

“အန်တီကိုပေးဖို့ စုထားတာပါ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘာဇာမှာ စုထားတာ ဆယ်သိန်းကျော်၊ ဒါက ဆုရထားတဲ့ ချက်လက်မှတ်မဟုတ်လား။ မယူပါဘူး သမီးရယ်၊ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် ရှာထားတဲ့ချွေးနဲ့စာကို ယူစရာလား”

“ဟိုလေ... ပန်က အစောကြီးကတည်းက တမင်ရည်ရွယ်ပြီး စုထားတာပါ အန်တီ”

“အခုပဲ ပြေလည်ထားတာကို ဖျက်ချင်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ညီက မျက်စောင်းခဲပြီး သတိပေးလိုက်တာမို့ သူမ ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ အန်တီမေက ညီနှင့်သူမကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ကိုက်ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထိုအပြုံးကို သူမ ဘာသာမပြန်တတ်ပါချေ။

ဘခန်း (၁၃)

ကားကို ဆိုင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေလွှတ်တာမို့ လာရခြင်းပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့နဲ့ဆုံပေးချင်တဲ့မိန်းကလေးကို Dawn မှာမှ ချိန်းပေးရပါသလဲ။ စိတ်ရှုပ်ရပါ။ မှန် တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် သူမကိုမတွေ့ရပါ။ Kitchen ထဲမှာပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။

ထိုင်နေကျခုံနေရာမှာပင် သူထိုင်လိုက်ပါ၏။ တမင်ပင် ကောင်တာဘက်ကို မျက်နှာမူထိုင်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီလိုနေလယ်ချိန် ကောင်တာမှာ သူမ ထိုင်လေ့ရှိတာမဟုတ်လား။ လက်မှနှာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်မိစဉ် နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲသာ ရှိသေးတာမို့ နှစ်နာရီချိန်းထားသည့် ဧည့်သည်ကို စောင့်ရမှာလေ။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ”

“ဧည့်သည်လာမှ မှာလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

ရုန်းထွက်ခြင်းကို ညီက အသံသာတကြည့်ပင် ခွင့်ပြုလေ၏။ ပြောတယ် မဟုတ်လား။ ညီက အဲဒီလိုတည်ကြည်တဲ့ကောင်လေးပါဆို။ လက်ထဲပိုက်ထားသည့်စာအုပ်ကို ထောင်ပြကာ သူမ ပြုံးပြလိုက်၏။ ပြီးနောက် ထပ်ခိုးလှေကားဆီ လှည့်ပြေးလိုက်ပါသည်။ ညီမျက်နှာထက်မှာ သူမလိုပင် အပြုံးတို့ ခိုသိနေလေ၏။

ရေချိုးအဝတ်အစားလဲကာ အတွင်းလှေကားမှပင် အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းခဲ့ပါသည်။ ညီက အန်တီမေနှင့်အတူ ထမင်းစားပွဲပြင်ဆင်နေလေ၏။ လက်ထဲကိုင်လာသည့်စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ကိုင်လျက် အန်တီမေကို တရိုတသေ ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘာလဲ သမီး”

“အန်တီကိုပေးဖို့ စုထားတာပါ”

“အို... မဟုတ်တာ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘာဇာမှာ စုထားတာ ဆယ်သိန်းကျော်၊ ဒါက ဆုရထားတဲ့ ချက်လက်မှတ်မဟုတ်လား။ မယူပါဘူး သမီးရယ်၊ နဖူးကချွေး ခြေမကျအောင် ရှာထားတဲ့ချွေးနဲ့စာကို ယူစရာလား”

“ဟိုလေ... ပန်က အစောကြီးကတည်းက တမင်ရည်ရွယ်ပြီး စုထားတာပါ အန်တီ”

“အခုပဲ ပြေလည်ထားတာကို ဖျက်ချင်ပြန်ပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ညီက မျက်စောင်းခဲပြီး သတိပေးလိုက်တာမို့ သူမ ငြိမ်နေလိုက်ရပါ၏။ အန်တီမေက ညီနှင့်သူမကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ကိုက်ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထိုအပြုံးကို သူမ ဘာသာမပြန်တတ်ပါချေ။

ဘခန်း (၁၃)

ကားကို ဆိုင်နှင့်မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ရပ်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ မေမေလွှတ်တာမို့ လာရခြင်းပါပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့နဲ့ဆုံပေးချင်တဲ့မိန်းကလေးကို Dawn မှာမှ ချိန်းပေးရပါသလဲ။ စိတ်ရှုပ်ရပါ။ မှန် တံခါးကို ဖွင့်ဝင်လိုက်စဉ် သူမကိုမတွေ့ရပါ။ Kitchen ထဲမှာပဲ ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။

ထိုင်နေကျခုံနေရာမှာပင် သူထိုင်လိုက်ပါ၏။ တမင်ပင် ကောင်တာဘက်ကို မျက်နှာမူထိုင်လိုက်ခြင်းပါပဲ။ ဒီလိုနေလယ်ချိန် ကောင်တာမှာ သူမ ထိုင်လေ့ရှိတာမဟုတ်လား။ လက်မှနှာရိုကို တစ်ချက်ကြည့်မိစဉ် နေ့လယ်တစ်နာရီခွဲသာ ရှိသေးတာမို့ နှစ်နာရီချိန်းထားသည့် ဧည့်သည်ကို စောင့်ရမှာလေ။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဘာများသုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ”

“ဧည့်သည်လာမှ မှာလို့ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ရပါတယ်ခင်ဗျ”

www.burmeseclassic.com

“လောလောဆယ် ရေအေးအေးတစ်ခွက်လောက်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

လှိုင်ခုံကျော့ကို သူ မှီချုပ်ထိုင်လိုက်၏။ တစ်သက်လုံး မစဉ်းစား ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စက အခုမှ ထဖြစ်ရတယ်လို့။ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အရေးကို မေမေက တာဝန်ယူပြီး အခုလို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် လူချင်းတွေ့ပေးတာ ပင်။ ရင်ထဲမှာရှိနေသည့်မိန်းကလေးနှင့် မနီးစပ်သေးတာမို့ မေမေစကား ကိုငြင်းဆန်ဖို့ အားကမရှိသေး။ ဒီတော့လည်း ပြောတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ် ပေးရုံသာ။

သဘောတူတာမျိုး တစ်ထစ်ချမဟုတ်ဘဲ လူချင်းတွေ့ရုံသာမို့ ကိစ္စ မရှိပါ။ စကားပြောဆိုကြည့်ပြီး စိတ်တိုင်းကျမှ ခေါင်းညိတ်ပါတဲ့လေ။ မိဘ စကားကို ငယ်ငယ်ကတည်းက နားထောင်ခဲ့တဲ့သားလိမ္မာမို့ အခုလို အိမ် ထောင်ရေးကိစ္စမျိုး တိုင်ပင်မှ သူ့မျက်လုံးပြူးရတာပါ။ အရွယ်ရောက်နေ တဲ့သားမို့ လက်ညှိုးထောင် ခေါင်းညိတ်ဆိုပြီး တစ်ထစ်ချ အမိန့်ပေးတာ မျိုးတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။

“သောက်ရေမှာတာ ဘယ်သူလဲ ယံပိုင်”

“ဒီကအစ်ကိုပါ မပန်”

“ဪ”

ရောက်လာပါပြီ။ ကြားချင်မြင်ချင်နေသည့်အသံနှင့် မျက်နှာလေး။ ယဲ့ယဲ့မျှပေါ်လာသည့် အပြုံးက ရှားရှားပါးပါး လှစ်ခနဲတစ်ချက်မျှသာ။ ကပ်စေးနဲ့လိုက်တာနော်။ ရေသန့်ဘူးဖြင့် ရောက်လာတာ မဟုတ်ပါဘဲ ဖန်ရေတကောင်းကို လင်ဗန်းဖြင့်ထည့်သယ်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူ့ စား ပွဲထက် လင်ဗန်းကိုတင်ကာ ဖန်ခွက်ကြည်ကြည်လေးထဲသို့ သောက်ရေ

ထည့်ပေးလေသည်။

“အမောပြေပါစေရှင်”

ပြေပါ... ပြေပါ... ဆုတောင်းလည်း ပြည့်ပါတယ် ပန်သစ္စာ။ ဒီကိုရောက်လာမှတော့ မင်းမျက်နှာလေးကို တစ်ချက်မျှ မမြင်လိုက်ရရင် ဘယ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာလဲ။ လာတွေ့တာက တစ်ယောက်၊ တွေ့ချင်တာ က တစ်ယောက်မို့ သူ့အဖြစ်က လူရယ်စရာဖြစ်ကုန်တော့မှာလေ။

“မုန့်ဖုတ်နေပြီလား”

“ဟင့်အင်း... အချိန်မပေးနိုင်သေးဘူး”

“ဪ”

Phone သံဖြည့်လာတာမို့ သူမနှင့်ပြောလက်စကားကို ရပ်လိုက် ရပါ၏။ အနှောင့်အယှက်က စချေပြီပဲ။ သူမက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြကာ ကောင်တာ သွားထိုင်လေပြီ။ မသိသည့် Phone နံပါတ်မို့ မှုတ်မှောင်ကြွတ်ကာ ဖွင့်လိုက်ရပါ၏။

“ဟယ်လို”

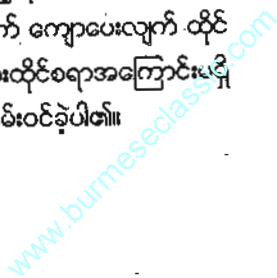
“ဟယ်လို... ကိုကျော်နန္ဒပါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“Dawn... ကိုရောက်နေပြီလား မသိဘူး”

“အင်း... ရောက်နေပြီ”

မှန်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်ကာ ဆိုင်ထဲဝင်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မိ Phone ဆက်တာကို ကိုင်ထားသည့်လူက အပေါက်ဝဘက် ကျောပေးလျက် ထိုင် နေလေသည်။ အချိန်လေးစားသည့်လူပါပဲ။ ခုံမှားထိုင်စရာအကြောင်းမရှိ တော့တာမို့ ယုံကြည်စိတ်အပြည့်ဖြင့် ဆိုင်ထဲလှမ်းဝင်ခဲ့ပါ၏။

“ခင်မိမိဇော်ပါ”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော် ကျော်နန္ဒပါ”

သက်တောင့်သက်သာပုံပါပဲ။ မိမိကိုပြင်တာနှင့် အံ့ဩပုံမရပါလေ။ ဘယ်လိုလဲ... မိန်းကလေးတွေကို စိတ်မဝင်စားလို့များလား။ အလုပ်ကြမ်းပိုဆိုရင်ဖြင့် လောကကြီးမှာ အထီးကျန်ဆန်တဲ့မိရဲ့အနာဂတ်က ရေစန့်မျှောရုံသာ ဖြစ်တော့မှာလေ။ သူ့ရှေ့ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် စားပွဲထိုးလေးတစ်ယောက် အနီးသို့ရောက်လာလေ၏။

“မှာတော့မလား အစ်ကို”

“အင်း... ကိုယ်ကြိုက်တာ ပန်သစ္စာသိပြီးသားမို့ သူ့ကိုပဲ မေးလိုက်ပါ”

“ဗျာ! ဪ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“ကျွန်မကို Ice Coffee ပဲပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျာ”

ကြည့်စမ်း! ဘယ်က ‘ပန်သစ္စာ’လဲ။ မရင်းနှီးသေးတဲ့လူဆိုမှာမှ ဒီလိုနာမည်မျိုး ကြားရတာပါလိမ့်။ မေးခွန်းမျိုးမေးချင်ပေမယ့် သူ့ကို မိက ခပ်ရဲရဲမျက်လုံးမျိုးနဲ့ ကြည့်လိုက်သော်ငြား သူကဖြင့် ခပ်အေးအေး အကြည့်မျိုးနဲ့ ပြန်တုံ့ပြန်လိုက်တာပါလေ။

“မိက ဦးခင်ဇော်နဲ့ခေါ်ခင်သိတာတို့ရဲ့သမီးပါ”

“မေမေပြောလိုက်လို့ သိပါတယ် ခင်မိမိဇော်၊ ဒါပေမဲ့ အန်ကယ်ကတော့ ကိုယ့်ကို တစ်ခါမှမပြောဖူးဘူး”

“မိတို့ ဒက်ဒီကုမ္ပဏီမှာ တစ်ခါဆုံဖူးပါတယ် ကိုကျော်နန္ဒ”

“ကိုယ်မှတ်မိပါတယ်”

မိကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ ဒီလိုတော့လည်း မိန်းကလေးတွေတို့ စိတ်အဝင်စားသားပါလား။ လူပုံက အေးတိအေးစက်နှင့်မို့ စကားပြောနွေးထွေးပါ့မလား စိုးရိမ်စိတ်က အတော့်ကို သျော့ပါးသွားရပါ၏။ မိနှင့်စကားပြောတိုင်း ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညိတ်လိုက်သည့် သူ့အမူအရာတို့ နှစ်သက်မိသည့်နယ်ပါ။

ဪ... မိရင်ထဲ တိတ်တခိုး တွယ်တာမိနေရတဲ့ ‘ကိုကို’ရယ်။

“အန်တီဝေက သူ့ကို ဘာများပြောလိုက်သလဲဟင်”

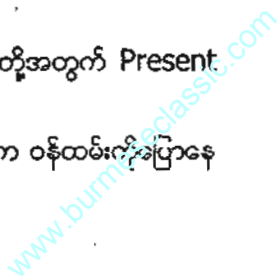
အနားသို့ Waiter ရောက်လာတာမို့ သူက မှီမေးခွန်းကိုမဖြေပါ။ မိရဲ့ကိုရောက်လာသည်က Ice Coffee တစ်ခွက်နှင့်အတူ (ခြောက်လက္ခဏာထပ်လည်ခန့်) ချောကလက် Cake တစ်ပန်းကန်ပါ။ သူ့ရှေ့မှာ ချပေးသည်က လက်ဖက်ခြောက်နဲ့သင်းနေသည့် လက်ဖက်ရည်ခွက်နှင့်အတူ Milk Bread တစ်လုံးပါ။ ပေါင်မုန့်က အငွေ့အနည်းငယ်မျှ ထွက်နေတာနဲ့ မုန့်ဖိုထဲက ချက်ချင်းထုတ်လာပုံနှင့်တူနေလေ၏။

ဘာမုန့်မှမဟုတ်ပေမယ့် သူ ခပ်စောစောကတည်းက ကြိုမှာထားပုံမိလဲ။ အမှတ်ပေးချင်သည့်စိတ်က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်လာတော့တာပါပဲလေ။ လူကိုကြည့်ရတာ အေးတိအေးစက်ကြီးဖြစ်နေပေမယ့် အလိုက်တော့သိတာတိတာပါလား။ မာမိရွေးပေးတဲ့လူကို မိတော့ သဘောကျနေပြီလား ဆိုဘူး။

“ကိုယ် ဘာမုန့်မှ မမှာပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကို၊ မပန်က အစ်ကိုတို့အတွက် Present ခဲ့တဲ့ သုံးဆောင်ပါခင်ဗျာ”

ဘယ်လို! ‘မပန်’ဆိုပါလား။ ဒါဖြင့် ဒီဆိုင်က ဝန်ထမ်းကိုးပြောနေ

တာပေါ့လေ။ သူ့အကြည့်နွေးနွေးက ကောင်တာရှိရာဆီ ရွှေသွားတာနဲ့ ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်မိ၏။ ယောက်ျားဆန်ဆန်ဆံပင်နှင့် Fashion style ကိုက မိန်းကလေးနှင့် ဘယ်လိုမှမအပ်စပ်သလိုနယ်ပါ။ ဒီမိန်းမကိုကြည့်သည့် သူ့အကြည့်တို့က တစ်မျိုးကို ထူးဆန်းနေတာပါလေ။

ဘာလဲ... ဒီမိန်းမနဲ့သူ ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ ရင်းနှီးမှုရှိနေလို့ သူ့အကြိုက်အစားအသောက်တွေကို အဲဒီမိန်းမ သိနေရတာပါလိမ့်။ မာမိပြောလိုက်သည့်ဒီဆိုင်ကို သူ့အမြဲလာနေလို့များ ဖြစ်နေမလား။ လက်ဖက်ရည်ကို အနံ့ရှူရှိုက်လိုက်ပြီး တစ်ဝံ့မျှ အရသာခံသောက်လိုက်သည့် သူ့ထံမှအပြုံးက မိုးရင်ကို လှုပ်ခါလိုက်သလိုပါလေ။

“မိ မေးထားတယ်နော်”

“မေမေက အကြမ်းဖျင်းပြောပြထားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မင်းကို ဒီမှာလာတွေ့တာပေါ့”

“သူ ဘယ်လိုသဘောရသလဲဟင်”

ပြုံးပြန်လေ၏။ ခပ်တည်တည်ဖြစ်နေတတ်သည့်လူတွေ ပြုံးလိုက်တိုင်း အရမ်းထူးခြားတတ်တယ်ဆိုသည့်စကားက အမှန်ဖြစ်နေပါရောစား။ အလေးအနက်ထားပြောနေတာက မိသာဖြစ်ပြီး သူကဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့ပုံစံနယ်လေ။ ဘယ်လိုလဲ... မို့ကို သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ သူ ယူဆသတ်မှတ်လေပြီလား။

“ပြောဖို့စောပါသေးတယ် ခင်မိမိဇော်”

“မိလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီးခေါ်ပါလား”

နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ဖြင့် ပြုံးလေ၏။ မဲ့ပြုံးလို့များ ခေါ်ရလေမလား။ မို့ဘက်က မီးစိမ်းပြရန် တာဆူချင်နေသော်ငြား ဒီကားကဖြင့် စက်သင်

ရင်နေသလိုပါ။ တကယ်ဆို ယောက်ျားလေးဖြစ်တဲ့သူ့ဘက်ကသာ မိနှင့် ဒီထက် ပိုရင်းနှီးမှုရှိစေရန် ကြိုးစားသင့်တာမဟုတ်လား။ ‘ကျောင်းပြီးပြီလား’ ဘာမေဂျာနဲ့ ဘွဲ့ရခဲ့သလဲ’ အခု ဘာသင်တန်းတက်ပြီး ဘာအလုပ်လုပ်နေလဲ’ ဆိုတဲ့စကားတွေက တကယ်ကို အများကြီးပါလေ။

သို့သော် မို့ရှေ့က ကျောက်တိုင်ကြီးကဖြင့် ငုတ်တုတ်ကြီးထိုင်နေလျက် ငြိမ်သက်နေလေ၏။ မိက မို့ကို လိုလိုလားလားနှင့် ကြိုဆိုတာ၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲဖြင့် ဆက်ဆံတာမျိုးကို လိုချင်တာပါ။ အခုလက်ရှိအနေအထားက လေငြိမ်နေသဖြင့် ဖယောင်းတိုင်မီးက ငွေ့ငွေ့လောင်ကျွမ်းနေသလိုနယ်ပါလေ။

“ဒီနေ့အထိ ကိုယ့်ဆီမှာ နာမည်အဖျားဆွတ်ခေါ်တာမျိုးမရှိဘူး”

“ဒါပေမဲ့ မိက နာမည်အရှည်ခေါ်ရရင် နားထဲမှာ ရင့်သည်းနေတယ်လို့ ခံစားရတယ်”

လမ်းကြောင်းပေးပါလျက် တုံ့ဆိုတာပေးပါလဲလား။ ပါးစပ်ထဲ လက်ညှိုးထည့်ပေးရင် မကိုက်တတ်သည့်ကလေးရယ်လို့မှမရှိတာ။ ရှင်ဒီလောက် ဆည့်ပါဘူး ကိုကျော်နန္ဒရယ်။ Hotel တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ GM အနေနဲ့ ပါးနပ်သင့်သလောက် ပါးနပ်မယ်မှန်း မိသိနေပါတယ်။

ဟော! ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲ ကိုက်စားရင်း အကြည့်က ကောင်တာထံ ရောက်သွားပြန်ပါလား။ မိလှည့်ကြည့်မိစဉ် ထိုအမျိုးသမီးက မိတို့ဝိုင်းထံ အာရုံရှိမနေဘဲ စာရင်းစာအုပ်ဖွင့်လျက် Calculator ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပုံပါ။ သူ့ကိုအလေးမထားမှန်းသိပါလျက် အဘယ်ကြောင့် သူမထံ မကြာခဏ အာရုံရောက်သွားရတာပါလိမ့်။

“ကိုယ်က မလုပ်ချင်တဲ့ကိစ္စကို အတင်းလုပ်ခိုင်းတိုင်း မလုပ်တတ်

လို့ ခက်တယ် ခင်မိမိဇော်။ လူချင်းဆုံရရင် ပြီးတာပဲမဟုတ်လား”

“မိက မာမိတို့စကားကို အမြဲနားထောင်တတ်တဲ့သမီးပါ”

“မင်းအသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ”

“ရှင်”

ထင်မထားတာမို့ အံ့ညံ့သွားရပါ၏။ အလို၊ စိတ်ဝင်စားလို့ပဲ အသက် သိချင်တာများလား။ မိကဖြင့် အိမ်မှာ သူ့ကြောင့် မူညံ့ပူညံ့ဖြစ်ပြီးကတည်းက သူ့အကြောင်းတွေကို တစ်စွန်းတစ်စ ရှာကြည့်ထားတာပါ။ လုပ်ငန်းကြီးလုပ်သည့်လူမို့ ဘာကိုမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာမလိုပါဘဲ Net ထဲကနေ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကိုရှာဖတ် လေ့လာနိုင်တာမဟုတ်လား။

အကြောင်းစုံသိရလေလေ မာမိစကားကို ပိုနားထောင်ချင်လေလေ ပါ။ ‘ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားမှုပိုနေရင် လိမ္မာပါးနပ်မှရမယ်’ တဲ့။ ဒီနေ့ မနက်မှာပဲ မာမိ သင်ပေးလိုက်တာလေ။ ‘မိန်းမမာယာ’ တဲ့။ မိတို့မိန်းမတွေ ကျွမ်းကျင်တဲ့ဘာသာရပ်ကို ရှင်တို့ယောက်ျားတွေ မသိနိုင်တာလေ။

“အဟင်း”

“ဘာကိုရယ်တာလဲ”

“သာမန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ပဲ မြင်လိုက်တာပါ ခင်မိမိဇော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မိန်းကလေးအများစုက သူတို့ကို အသက်မေးမိရင် အမှန်မပြောချင်ကြလို့ပါ”

မို့မျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရလေ၏။ မိက ထိုသို့မှမဟုတ်တာလေး မျှော်လင့်တကြီးရောက်လာသည့်လူကို အမောမပြေအောင် လုပ်လေပြီလား။ လူချင်းမရင်းနှီးရသည့်ကြားထဲ သူ့အာရုံက မိထံမှာမရှိဘဲ တခြား

တစ်ဦးဆီရောက်နေတာက မှီကို မခံချိမခံသာဖြစ်စေပါ၏။

လိုချင်တာရှိရင် တစ်ခွန်းပြောရုံနဲ့ ရော့! ဆိုပြီး ဝယ်ပေးလေ့ရှိသည့် မာမိက မိဆန္ဒကို တကယ်ဖြည့်ပေးတာလား။ သို့တည်းမဟုတ် နားညည်းခေံနိုင်၍ ပြီးပြီးရောသဘောထားပြီး ဖြည့်ပေးလေသလားမသိပါ။ မိကတော့ လိုချင်တာကို ရစမြဲမို့ ဘာမဆိုပိုင်ရမှ ကျေနပ်တတ်သူပါလေ။

“မို့အသက် (၂၂)နှစ်ပါ”

“ကိုယ့်ထက် အများကြီးငယ်တာပဲ... ကလေးမဟုတ်တော့တာမို့ မိဘပြောတိုင်း ခေါင်းညိုသင့် ခေါင်းခါသင့်ကို ချင့်ချိန်တတ်မှာပါ ခင်မိမိဇော်။ ကိုယ့်တာဝန်ပြီးပြီမို့ ပြန်တော့မယ်။ လာတွေ့ပေးတဲ့အတွက် တို့ အသိအမှတ်ပြုပါတယ်”

ဒါပဲလား။ ‘နောက်တစ်ခါဖြစ်ဖြစ် ဆုံကြတာပေါ့’ ဆိုတာလေးတောင် မပြောချင်တော့ဘူးပေါ့လေ။ မိက ဒီလိုမျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်လုပ်သင့်တဲ့အဆင့် ချီးမှ မဟုတ်တာ။ Waiter Bill ယူလာတာကို မစောင့်ဘဲ ကောင်တာမှာ ငွေသွားရှင်းရင်း သူ စကားအကြာကြီးပြောနေသည့်မြင်ကွင်းကိုကြည့်ရင်း အံ့ကိုတင်းတင်းကျိတ်ထားလိုက်မိ၏။ မို့အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိစေရမယ် ကိုကျော်နန္ဒာရေ... .

အခန်း (၁၄)

“ဟာ... လေးလေး၊ လေးလေး ပြန်ရောက်ပြီ မပန်ရေ။ ဝါညီ လေးလေးပြန်ရောက်ပြီ”

ညီဆောင်ဆီမှ မိုးသန့်အသံကြောင့် သူမ ငါးသလောက် ဝမ်း နေသည့်ဟင်းအိုးကို မီးမများစေရန် ချိန်ညှိကာ ဆိုင်ဘေးပေါက်မှ ထွက် လိုက်ပါ၏။ အဟုတ်ကို လေးလေးကားက ဝင်းထဲဝင်လာတာကိုး။ ဘာ ဝေါ်မှဆင်းလာသည့် လေးလေးမျက်နှာက မသာမယာညှိုးနေသလိုပါပဲ။ ဇနီးတစ်ယောက်လုံး ဆုံးပါးသွားပြီမို့ ဘယ်ခင်ပွန်းက ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင် ဖလဲ။

အရင်က ခပ်ပြည့်ပြည့်ခန္ဓာကိုယ်က တစ်ခြမ်းစာလောက်သာ တော့တာပါ။ မြင်ရတဲ့လူအဖို့ ရင်ဆို့စရာပါပဲ။ ငွေကြေးတတ်နိုင်ပါလို့ မမြဲသောသင်္ခါရတရားကို ဘယ်ပုထုဇဉ်လူသားမှ အံ့မတုနိုင်တာ အမှန် လား။ အပြင်ကို အရင်ရောက်သည့်ပန်းကို အားယူပြီးပြလိုက်သည့်အခါ က ဝီဝီမြင်ပြင်မျှ မရှိပါလေ။

“လေးလေး”

“သမီး... ပန်”

အနီးသို့ရောက်သွားစဉ် လေးလေးက ပန်ပန်းနှစ်ဖက်ကို အသာ တိုင်လျက် အားပေးဟန်ပြုလေ၏။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တို့ အိုင်နေတာ မိလေ။ ပိုင်ရှင်ပြန်ရောက်တာနဲ့ Dawn ကို သူများလက်ထဲအပ်လိုက်ဖို့ အ (100%) သေချာနေပြီကိုး။ မြင်ရတာ ဝမ်းသာတာထက် ဝမ်းနည်း နှုတ် ပိုသာနေပြီး ရင်ထဲလိုက်တက်လာရတာပါ။

“Baker Specialist ဖြစ်ပြီလား”

“အာ... လေးလေးကလည်း”

“ဆိုင်မှာ စမ်းလုပ်နေပြီဆို”

“ဟုတ်... အားတဲ့အချိန် ခဏလောက်ပါပဲ”

“လေးလေး ဆိုင်ထဲဝင်လေ၊ အပြင်မှာ နေရိုက်ကရိုက်နဲ့”

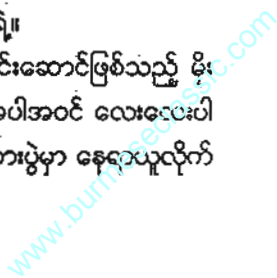
“နေရိုက်တာက ငါ့ရင်ထဲကအပူလောက် မပြင်းပါဘူး ညီညီရား။

ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေလား”

“နည်းနည်းတော့ ရှိပါတယ် လေးလေး”

ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ကြပါ၏။ Meeting လုပ်ရင် အလုပ်ချိန်တွေကို နားလိုက်ဖျက်လိုက်တာမျိုးမရှိဘဲ အခုလိုနေ့လယ်လူရှင်းချိန်မှာသာ အမြဲ လုပ်လေ့ရှိပါသည်။ အခုလည်း မြန်မာပြည်ပြန်ရောက်တာနှင့် ပန်တို့ဝန် ထမ်းတွေကို အစည်းအဝေးထိုင်တော့မယ်ထင်ပါရဲ့။

စုံတွဲသုံးစုံတွဲမျှသာ ရှိတာမို့ Waiter ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည့် မိုး သန့်ကိုသာ ကိုယ်စားပြုခေါ်လိုက်ပြီး၊ ပန်နှင့်ညီအပါအဝင် လေးလေးပါ လေဦးသား ထောင့်နားမှာရှိသည့် လေးယောက်စားပွဲမှာ နေရာယူလိုက်

ကြပါ၏။ ယံပိုင်က အလိုက်တသိဖြင့် ပန်တိုစားပွဲကို သောက်ရေဘူးနဲ့ ဖန်ခွက်တွေ လာချပေးလေသည်။

“Lunch စားပြီးပြီလား”

“နစ်နာရီကျော်နေပြီပဲ လေးလေးရဲ့၊ စားပြီးပါပြီ”

“အင်း”

စကားပြောရန်အားယူလျက် ငြိမ်သွားလေ၏။ ကိုယ်ပြုစုပျိုးထောင်ထားသည့်သားသမီးလို ပန်းခင်းလိုမျိုး ဒီဆိုင်ကို ဘယ်လက်လွှတ်ချင်မလဲ။ နှမေ့တာသရိုပေမပေါ့။ ပန်တိုတောင် နစ်ကျော်လေး လုပ်ခဲ့တာ သံယောဇဉ် ဤမျှဖြစ်နေရင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့လေးလေးက ခံစားချက်ပိုမည်။

ပန်က ရေဘူးထဲမှရေအေးအေးလေးကို လေးလေးသောက်စေဖန်ခွက်ထဲထည့်ကာ ရှေ့ကိုးပေးလိုက်ပါ၏။ လေးလေးက ရေဖန်ခွက်တစ်ခါတည်း မော့သောက်လိုက်လေသည်။ ရင်အတော်ပူနေတာ ထင်ရဲ့။ Tissue Box ထဲမှ Tissue ကို နှိုက်ယူလျက် နှုတ်ခမ်းကို သူ့လိုက်လေ၏။

“ဒီလကုန် ဆိုင်ဖြုတ်ဖြစ်မယ်”

သိပြီးသားသတင်းမို့ မအံ့သြဖြစ်ကြပါ။ ရောင်းမကောင်းလို့ မလာလို့၊ နာမည်မကြီးလို့၊ အရင်းပြုတ်လို့ဆိုတဲ့ပြစ်ချက်မျိုးရှိရင် တော့၊ အခုတော့ အောင်လံလွှင့်ထူနေနိုင်ပါလျက် သူများလက်ထဲ လွှဲရတော့မှာမို့ ရင်နာစရာပါပဲ။ ပန်က မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့် စိတ်နိုင်မို့ မျက်ရည်မကူးမိအောင် ထိန်းနိုင်လေ၏။

ငယ်နုသည့်အသက်အရွယ်ကတည်းက လောကခံရဲ့ ရိုက်ပုတ်

ထက်ကို ကြုံကြုံခံနိုင်ခဲ့သည့်လူပဲလေ။ အခု (၂၄)နှစ်ဆိုတဲ့အရွယ်မှာ (၃၀)ကျော်အရွယ်လိုမျိုး တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။ လှုပ်ခတ်ခြင်း၊ ခိုင်ခံ့ခြင်းဆိုသည့် ဆယ်ကျော်သက် မိန်းကလေးတို့၏သဘာဝကို မည်သို့ ညှပ်နည်းဖြင့် ကျော်ဖြတ်ခဲ့မှန်းပင် မမှတ်မိတော့ပါလေ။

“Hotel ဆောက်မယ့်လူကို မြေပဲအပ်ရမှာပါ။ ဆိုင်ကိုဖြုတ်လိုက်ကြသေး”

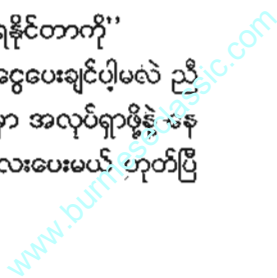
လေးလေးက ဆိုင်ကိုတစ်ချက်ဝေကြည့်လျက် ပြောလေ၏။ ဆိုင်ကို သိသန့်မရောင်းဖြစ်ရင် လေးလေး နစ်နာမှာပေါ့။ ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ပြောတာကို ပန်တို ဝင်မပြောရပါလေ။ ညီတောင်မှ ငြိမ်နေနိုင်ရင် အလိုက်သိတတ်ရမှာမဟုတ်လား။ ညီက သူငယ်ချင်းဖြစ်သူနှင့် ဆိုင်ဖွင့် ဖွင့်ရင် ပန်လည်း အတူတူပါရမှာပါ။

အငယ်ဝန်ထမ်းဖြစ်ကြတဲ့ ချာတီတ်လေးယောက်အတွက်က အများ ခြားစဉ်းစားပေးရမှာကိုး။ လူဦးရေသာများပြီး အလုပ်နေရာ ရှားပါးလွန်းသမို့ ဒီကလေးတွေ တခြားနေရာမှာ အလုပ်ရှာဖို့ခက်ခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။ ကိုသိထားတဲ့ လေးလေးအနေနဲ့ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် မလုပ်လောက်ဘူးထင် ခဲ့လေ။

“ဒီတော့ ဆိုင်ပြန်ဖွင့်မယ့် ညီညီကိုပဲ ဆိုင်ထဲကပစ္စည်းတွေကို လေးလေး ပေးမယ်”

“မဟုတ်တာ၊ လေးလေးပြန်ရောင်းရင် ငွေရနိုင်တာကို”

“တစ်လက်ကိုင်ပစ္စည်းတွေကို ဘယ်သူက ငွေပေးချင်ပါ့မလဲ ညီညီရယ်၊ မိုးသန့်တို့လေးယောက်အတွက်က အပြင်မှာ အလုပ်ရှာဖို့နဲ့ မနုတ်ဖို့အတွက် လိုလုံလောက်လောက်ငွေကို လေးလေးပေးမယ် ဟုတ်ပြီ”

လား။ မကျေနပ်တာရှိလား”

“မရှိပါဘူး လေးလေးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ကျေနပ်ပါတယ်”

ယောက်ျားလေးတွေအတွက်သာ ဦးစားပေးအရင်ပြောနေတာမို့ ဖန်
ငြိမ်နေမိပါ၏။ ညီတို့ဆိုင်ဖွင့်ရင်လည်း ပစ္စည်းတွေရှာ၊ ဝယ်စုရင် ငွေတွေ
မတရားကုန်နိုင်တာမို့ လေးလေးစိစဉ်ပေးတာ မှန်ကန်နေပါသည်။ ပန်တ
လေးလေးရဲ့လက်ရင်းတပည့်မို့ နောက်ဆုံးမှပြောမယ်ထင်ပါရဲ့။

“ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့ကလေးတွေကို မိုးသန့်ပဲ ရှင်းပြလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ လေးလေး”

“သွားလို့ရပြီ၊ ညီညီနဲ့ပန်ပန် နေရဦးမယ်”

မိုးသန့်က ဦးညွတ်ပြကာ ခုံမှထသွားတော့၏။ အတွင်းစကားမို့
ကို ညီနှင့်ပန်ကိုသာ တိုင်ပင်တတ်လေသည်။ လေးလေးက ဖန်ခွက်ကို
ပြန်ကိုင်လိုက်တာမို့ ညီက ရေမြန်မြန်ဖြည့်ပေးလိုက်ရ၏။ ရေကုန်နေသည့်
ဖန်ခွက်ကိုပင် သူသတိမထားမိသလိုပါလား။ စိတ်နဲ့လူမကပ်သည့်နှယ်
ဖြစ်နေပါလား လေးလေးရယ်။

“လေးလေး ဟိုကိုပြန်ဖို့ စိစဉ်နေတာလား”

“မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... ဒါဆို ဆိုင်ကိုဖြုတ်ရောမှ မလိုတာ လေးလေးရဲ့၊ နေရာ
ရွှေ့လိုက်လည်း ဖြစ်တာကို”

လေးလေးက ခေါင်းခါပြလိုက်ပါ၏။ Hotel ဆောက်ဖို့မြေက မထိ
လောက်တာမို့ ပန်တို့ဆိုင်နေရာကျဉ်းကျဉ်းလေးကို ငွေမတန်တဆ ဝေ
ဝယ်မှန်းသိပါသည်။ စီးပွားရေးသမားတွေရဲ့လောဘက အတောမသင်
နိုင်ဘူးဆိုတာ မှန်နေပါရောလား။ သူတစ်ပါးကြီးပွားမှာကို မနာလိုဝန်

စိတ်မျိုးနဲ့ ဖျက်လိုဖျက်ဆီးလုပ်ကြတာ သဘာဝပဲထင်ပါရဲ့။

ကြီးသူက ငယ်သူကို ကြီးနိုင်ငယ်ညှင်းလုပ်တတ်တာကို ကလေး
ဘဝမှာပဲရှိတာလို့ ထင်ခဲ့ပေမယ့် ဖြတ်သန်းလာခဲ့တဲ့ကာလတစ်လျှောက်
သင်ခန်းစာတို့က တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မတူတဲ့သဏ္ဍာန်နဲ့ လက်တွေ့သင်ပြ
ခဲ့တာလေ။ အခုလည်း ဘာထူးသေးလဲ၊ Dawn လို့ ဆိုင်ကလေးကို
အပြတ်တိုက်တဲ့လောဘသားက ပေါ်လာချေပြီလေ။

“လေးလေးက သာသနာ့ဘောင်ကို အပြီးဝင်တော့မှာ”

“ဗျာ!”

“ဟင်!”

ရှေ့ကပြောသမျှ မအံ့ဩမိပါဘဲ အခုမှ ညီရောပန်ပါ ဖျက်လုံးပြူး
သွားရပါ၏။ လုံးဝထင်မထားမိတာမို့ အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့သွားရတာပါလေ။
ဘုရားရေ၊ သမုဒယကြီးတစ်ချောင်းပြတ်ရုံနဲ့ တရားသဘောတွေ လေးလေး
ရွာတွေ သွားပါရောလား။ ဒါကြောင့်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ဖြစ်ချိန်တန်
ဖြစ်၊ ပျက်ချိန်တန်ပျက်တတ်တဲ့ ဖြစ်ပျက်သဘောတရားတွေကို ဟောကြား
တော်မူခဲ့တာပါလေ။

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့အန်တီသက်ကို ရည်စူးပြီး အခု လေးလေး
ကျောင်းလှူဖို့ ဆောက်နေပြီ။ ရေစက်ချပြီးတာနဲ့ လူ့ဘောင်ကိုစွန့်တော့
မှာပါ”

“လေးလေးရယ်”

“အသက်မငယ်တော့ပါဘူး ညီညီရယ်၊ (၄၈)နှစ်ဆိုတာ (၅၀)ပြည့်
နဲ့ သိပ်မှမလိုတော့တာ။ သောကအပူတွေက ဒီလောကမှာ လေးလေးကို
မျှော်အောင်လုပ်ပေးနိုင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကြောင့် ဆိုင်ကိုဖြုတ်ဖို့ ဆုံး

ဖြတ်လိုက်တာ”

“...”

“ညီညီက သူငယ်ချင်းနဲ့ Contact လုပ်ပြီးသားမို့ ပြဿနာမရှိဘူး။ ပန်ပန်အတွက်ကို လေးလေး Plan ဆွဲပေးထားတယ်”

“ဗျာ! မန့်ကို ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဆိုင်မှာပဲလုပ်ဖို့ လုပ်ထားပါတယ်လေးလေးရဲ့”

လေးလေး ခေါင်းခါပြန်လေ၏။ ဘယ်လိုလဲ... ပန်တောင် မစဉ်းစားဖြစ်သေးတဲ့ကိစ္စကို လေးလေးက စီစဉ်ပြီးနေပြီဆိုပါလား။ အဲဒါပေါ့။ လူကြီးတွေရဲ့ဦးနှောက်ကို လူငယ်တွေ လိုက်မမိတူးဆိုတာလေ။ ဆန်းသစ်တဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းမျိုးက လူငယ်တွေထံမှာ ရှိကြတာမှန်ပေမယ့် လူကြီးသူမတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးမှသာ အောင်မြင်နိုင်မယ့်လမ်းစကို အမြန်ရှာတွေ့နိုင်တာ မဟုတ်ပါလား။

“ဒီလို Hotel တွေနဲ့အနီးဆုံးဖြစ်မယ့်မြေနေရာမျိုး ရှာနိုင်လို့လား”

“အဲဒါကတော့”

“ပန်ပန်ကို Cook မဟုတ်ဘဲ သာမန် Canteen လေးမှာ Baker လုပ်ခိုင်းဖို့စိတ်ကူးထားသလား ညီညီ”

“ကျွန်တော်”

“သူတတ်ထားတဲ့ပညာတွေကို အလဟဿဖြစ်ခိုင်းမှာလား။ လူဆိုတာ ရှေ့သို့ဆိုပြီး ဦးတည်လျှောက်တတ်ရတယ်။ လှေကားဆိုတာ အမြင့်ကိုပဲ တက်ရတာပါ ညီညီ။ သူ့ရောက်နေတဲ့နေရာကနေ နိမ့်တဲ့အဆင့်နေရာကို ပြန်မဆင်းခိုင်းချင်ပါနဲ့”

ညီမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားရပါ၏။ ဟုတ်တာပဲ၊ သူက ပန်နှင့်

ခွဲအတူ လက်တွဲလုပ်ဖို့ကိုသာ စဉ်းစားမိပြီး လေးလေးပြောတာကို မတွေ့ဖိတာလေ။ ဟင်းချက်တာကို ဝါသနာပါသည့်ပန်ကို ရောင်းကောင်းမယ် ခုန်းမသိသေးသည့်မုန့်တွေ ဖုတ်ခိုင်းမှာ အတော်ရှူးမိတဲ့စိတ်ကူးစိတ်သန်းပါပဲ။ သေစမ်း... ညီမင်းညီ။

“လက်ရှိသူရနေတဲ့လခထက် ပိုပြီးရမယ့်ဝင်ငွေမျိုး ပေးနိုင်လို့လား”

“ပန် အဲဒီလိုလောဘမျိုး မရှိပါဘူး လေးလေးရဲ့”

“အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ လောဘစိတ်ကို မွေးသင့်သလောက် မွေးရမယ် ပန်ပန်၊ တင်းတိမ်ရောင်ရဲတယ်ဆိုတာ ဒီနေရာမျိုးမှာ မသုံးရဘူး။ ကိုယ်ရထားတဲ့အရာတစ်ခုနဲ့ ကျေနပ်နေတဲ့လူအတွက် တိုးတက်မှုနဲ့ အောင်မြင်မှုမျိုးဆိုတာ လုံးဝမရှိဘူးကွယ်”

သူ့ရောပန်ပါ ငြိမ်သွားရပါ၏။ ဟုတ်ပါတယ်၊ သာမန်ဝန်ထမ်းလစာနဲ့ ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာ ပန်အတွက် မလွယ်ကူနိုင်ပါ။ တတ်ထားတဲ့ပညာတွေကို ထုတ်မသုံးနိုင်တဲ့လူအဖို့ အဘယ်မျှ နစ်နာလိမ့်မလဲ။ ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ့်အတွက်သာ ကိုယ်တွေ့ထားမိတဲ့ မိမိကိုယ်မိမိ အရှက်ရမိသည့်နယ်ပါလေ။

Sorry!... ဝါ ပန်ရယ်... .

“လေးလေးရဲ့မိတ်ဆွေ Hotel မှာ အရ Cook အဖြစ် ပန်ပန်အတွက် ပြောထားပေးတယ်”

“ဟင်!”

“လစာလည်း လက်ရှိ လေးလေးပေးနေတာထက် ပိုရမယ် ပန်ပန်၊ ပြီးတော့ အခုလိုတစ်ယောက်တည်း သိမ်းကြုံးပြီး ချက်ပြုတ်ရမှာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အချိန်ပိုင်းနဲ့ Special Menu မျိုးပဲ ချက်ပေးရမှာ”

“ဘယ်... ဘယ်... Hotel မှာလဲဟင်”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူမေးလိုက်မိပါ၏။ ပန်အတွက် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ မျက်စိထဲမှာတောင် Uniform အသစ်နဲ့ တောက်ပနေတဲ့ပန်းပုံရိပ်ကို မြင်လိုက်သည့်နှယ်ပါ။ Hotel အကြီးကြီးမှာ နေရာတစ်ခုရဖို့ဆိုတာ ခက်ပါဘိသနဲ့။ သူ့ပန်တွေ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေ ဆက်တိုက်ကို ရနေတော့တာပါပဲလား။

“VICTORIA... လေ”

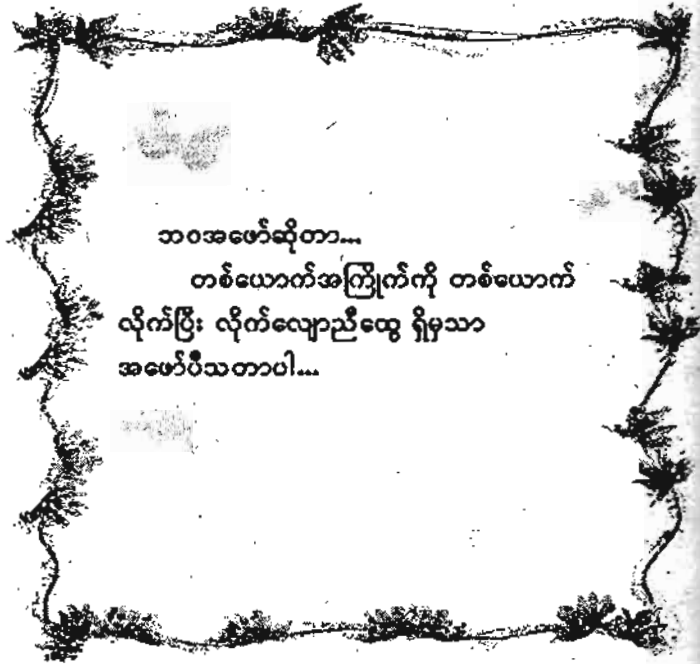
သေစမ်း! ရင်ဝကို ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်ကန်ခံရသည့်နှယ် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ အာရုံက ကြည့်လင်နေရာက ချက်ချင်းနောက်ကျိသွားရလေသည်။ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာသည့် ဟိုလူ့မျက်နှာကြောင့် အံ့ကိုကျိတ်လိုက်မိပါ၏။ ဒင်းနဲ့ ရေစက်က ကုန်ကိုမကုန်နိုင်သေးပါလား။

ပန်မျက်နှာကို ငဲ့ကြည့်မိစဉ် မျက်လွှာချလျက် စဉ်းစားနေပုံပါ။ ဘာတွေများ တွေးနေပြီလဲ။ ငါ့မငိုချင်ဘူး ပန်။ ရှေ့ဆက်ဖြစ်လာတော့မယ့် အန္တရာယ်တွေကို ကြိုမြင်နေမိလို့ပေါ့။ ဒီဆိုင်ကို ချောင်းပေါက်မတတ်လာလားနဲ့ဒင်းကို ကြည့်မရပါဘူးဆိုနေမှ တစ်ဖိုးတည်းအောက်မှာ သွားလုပ်ခွင့်ပေးရမှာလား။

မဖြစ်ဘူး ပန်၊ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တာပါ။ နင့်ဘေး နင့်နဲ့အနီးဆုံးမှာ ‘ညီမင်းညီ’ ဆိုတဲ့ငါကလွဲပြီး ဘယ်သူစိမ်းယောက်ျားကိုမှ ရှိနေခွင့်မပြုချင်ပါနဲ့။ ညှီကိုရင်မောအောင် မလုပ်ပါနဲ့လား ပန်ရယ်။

အရမ်းဆိုတာ...
လေထဲကို မှုတ်ထုတ်လိုက်တဲ့
ဆပ်ပြာပူဖောင်းလေးတွေ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်
‘မေတ္တာဆိုတာတော့...
အရှိန်အဟုန်နဲ့ အစဉ်မပြတ်
စီးဆင်းနေတဲ့ ရေစီးရောင်းလေးပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်...’

ဘဝအဖော်ဆိုတာ...
တစ်ယောက်အကြိုက်ကို တစ်ယောက်
လိုက်ပြီး လိုက်လျောညီထွေ ရှိမှသာ
အဖော်ပီသတာပါ...

ဘခန်း (၁၅)

ကားကို တိုက်ရှေ့မှာရပ်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်း
မှာ ဘယ်သူမှမရှိတာမို့ မေမေ ထမင်းစားခန်းနှင့် မီးဖိုခန်း တစ်ခုခုမှာ
ရှိနေမည်မှန်း သူသိလိုက်ပါသည်။ အတွင်းဘက်ကိုလှမ်းခဲ့စဉ် သူ့ခြေလှမ်း
တွေ ရုပ်သွားရလေ၏။ စာကြည့်ခန်းတံခါးက ခပ်ဟဟဖြစ်နေသဖြင့် အံ့ဩ
သွားရပါသည်။

ဖေဖေ ပြန်ရောက်နေလား၊ ကားမတွေ့ရတာမို့ ဂိုဒေါင်ထဲ သိမ်း
ပြီးပြီထင်ပါရဲ့။ တော်ရုံစကားမျိုးကို ဧည့်ခန်းမှာသာ ပြောလေ့ရှိပေမယ့်
မိသားစုလျှို့ဝှက်ကိစ္စမျိုးကိုဖြင့် အလုပ်သမားတွေ မကြားစေရန် ဖေဖေ
စာကြည့်ခန်းကို အသုံးပြုတတ်လေသည်။ အခုလည်း ဘာကိစ္စကိုများ
ဖုံးဖုံးဖိဖိပြောနေပါလိမ့်။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်တော်ပါ ဖေဖေ”

“ဝင်ခဲ့လေ သားရဲ့”

သူ တံခါးကိုအသာတွန်း၍ဝင်ကာ ပြန်စေ့ပိတ်ထားလိုက်ပါ၏။ မေမေက ဖေဖေသောက်ပြီးသည့် သံပုရာရည်ခွက်ကို ကိုင်ထားဆဲပါ။ ဒါဆိုရင်တော့ သိပ်အရေးမကြီးပုံပါပဲ။ ဖေဖေမျက်နှာကတော့ ခါတိုင်းထက် ပိုတည်ငြိမ်နေသည့်နယ်ပါလေ။

“ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ သား”

“မေမေကိုပဲ ပြောရမှာပါ”

“ပြောလေ”

“ကျွန်တော် သဘောမကျဘူး မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့မျက်လုံးတွေကို မကြိုက်တာက ဦးဆုံးအချက်ပဲ”

ရှေ့နေကြီး၏ဖနီးဗီဗီ ‘ဒေါ်နင်းဝေ’က မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်းလေ၏။ အခုလည်း သားဖြစ်သူပြောတာနှင့် ဘာကိုဆိုလိုမှန်း ဘယ်သူ့ကိုဆိုလိုမှန်း တန်းသိနေတာပါလေ။ သူတို့မိသားစုက စကားများများပြောတာမျိုးမရှိဘဲ လိုရင်းသာ ပြောကျင့်ရှိတာပါ။

“ပုံစံလေးက ချစ်စရာလေးပါ သားရဲ့”

“အဲဒါက မေမေမျက်စိနဲ့ကြည့်တဲ့အမြင်ကိုးဗျ”

“သားမျက်စိနဲ့တော့ ဘောင်မဝင်ဘူးပေါ့လေ”

မေမေပြုံးနိုင်ပေမယ့် သူကဖြင့် မပြုံးနိုင်ပါ။ သူငယ်ချင်းဆိုတဲ့ ဘယ်အတိုင်းအတာထိများ သူ့ကိုစွက်ပြောထားပြီးပြီလဲမသိ။ သူက အမှပန်ကိုပြောဖို့ရွယ်တုန်းပါ။ သို့သော် Dawn ကိုဝယ်ရမည့်သူ့ကို စောစောစောစောပြီး ရန်သူလိုသတ်မှတ်လိုက်ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။

စီးပွားရေးနဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ခွဲခြားတတ်ရင်တော့ ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါရဲ့ ပန်သစ္စာရယ်။

“ဘယ်သူ့သမီးလဲ... ဝေ”

“ငှေ့သူငယ်ချင်းသမီးပါ။ ခင်မိမိဇော်တဲ့”

“ခင်မိမိဇော်ဆိုတော့ MD ဦးခင်ဇော်ရဲ့သမီးပေါ့... ဟုတ်လား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ ဝေက သူငယ်ချင်းခင်သီတာနဲ့ စကားစမြည်ပြောရင်း သားတို့ကိုဆုံပေးလိုက်ရုံပါ”

ဖေဖေအကြည့်က သူ့ထံ ဖျတ်ခနဲရောက်လာလေ၏။ ဖေဖေမသိအောင် လုပ်မိတာမျိုးမဟုတ်ရပါ။ ‘အလုပ်မအားတဲ့ကြားက တစ်နာရီလောက်လေး ဖွဲပွေးပါ’ ဟု မေမေတောင်းဆို၍သာ လုပ်လိုက်ရခြင်းဖြစ်လေ၏။ မေမေက ပြောစရာမရှိတော့တာမို့ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်သွားတော့သည်။ သူက ဖေဖေစားပွဲရှေ့ရှိခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဖေဖေလည်း သဘောမကျဘူး သား”

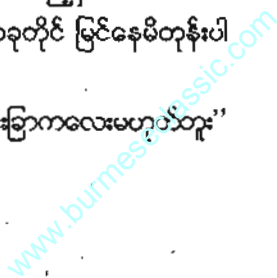
“ဗျာ!”

“အဲဒီကလေးမကို”

သူ့အုံဩသွားရပါ၏။ ခင်မိမိဇော်ကို အဖေဖြစ်သူက ဘယ်လိုမျိုးပြောဆိုဆက်ဆံသလဲဆိုတာကို သူ့စိမ်းဖြစ်တဲ့ ဖေဖေရော သူ့ပါ မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာမဟုတ်ပါလား။ သားအဖအရင်းမဟုတ်သည့်နယ် ခပ်စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်ခဲ့သည့် ဦးခင်ဇော်၏မျက်လုံးတို့ကို ယခုတိုင် မြင်နေမိတုန်းပါလေ။

“ခင်မိမိဇော်ဟာ ဦးခင်ဇော်ရဲ့သွေးသားရင်းခြာကလေးမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ...”

“ဖေဖေလည်း သိတုန်းက အရမ်းအံ့ဩခဲ့ရတာပါ။ ဦးခင်ဇော်မှာ ပထမခန်းဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ခတ္တာနဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ်။ ကလေးရဲ့နာမည်က ‘ပန်းချစ်သူ’တဲ့”

ဟုတ်သားပဲ။ သူတစ်ခါကြုံတုန်း ပြောဖူးခဲ့တာပါ။ ပထမခန်းထဲ လား။ ဒါဖြင့် မေမေ့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ခင်သီတာက နောက်ဇနီးပေါ့။ အလို လောကကြီး အတော်ဆန်းကြယ်လွန်းတာပါပဲလား။ ဘယ်လိုမှထင်မထား သည့်ကိစ္စတွေက ဦးခင်ဇော်၏အိမ်တွင်းရေးမှာ ရှိနေရတာပါလိမ့်။

“ခတ္တာနဲ့ ခင်သီတာက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ကိုခင်ဇော်နဲ့ ခတ္တာ ကို မိဘတွေ သဘောတူပြီး ပေးစားခဲ့ကြတာ။ သမီးပန်ပန် နှစ်နှစ်ကျော် အရွယ်လောက်မှာ ခင်သီတာက ဒုက္ခဖြစ်ပြီး ခတ္တာကိုအကူအညီတောင်း ခဲ့တယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို ငဲ့ညှာတတ်တဲ့ခတ္တာကလည်း အိမ်မှာ လင် ခံခဲ့တယ်”

“ဒါဖြင့် ဦးခင်ဇော်က အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်ခဲ့မိလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး။ အများအမြင်မှာ ဒီလိုထင်စရာဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီလို ဖြစ်အောင် ခင်သီတာက တမင်အကွက်ဆင်ခဲ့တာပဲ သား”

“ဘယ်လို”

“အမှန်က ခင်သီတာက အိမ်ထောင်ကွဲလာတာ။ ဒါကို ခတ္တာက အတိအကျမပြောဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဦးခင်ဇော်က ကုမ္ပဏီအပိုင်ရှိသော တာမျိုးမဟုတ်သေးဘူး... Member ပဲရှိသေးတာ။ လုပ်ငန်းကိစ္စနဲ့ ဦး ခင်ဇော် ခရီးထွက်သွားတော့ ခတ္တာက လမ်းထဲမှာ လူမမာသတင်းသွား မေးရင်း နည်းနည်းညှဉ်နက်သွားတယ်။ သူပြန်ရောက်လာတော့ ခရီး ဝှမ်းမိပြီး အိမ်ပြန်လာတဲ့ ယောက်ျားရဲ့အခန်းထဲမှာ ခင်သီတာကို မြင်လိုက်

တာပဲ”

“ဟာ!”

“အမှန်က ရာသီဥတုကြောင့် ဖျားပြီး အဖျားတက်နေလို့ ဦးခင် ဇော်က ဘာမှမသိဘူး။ ဘေးမှာစောင့်ပေးနေတာ သူ့ဇနီးလို့ပဲ ထင်ထား တာကိုး။ အဆိုးဆုံးက ဖေအေဖြစ်သူနဲ့ အဲဒီအမျိုးသမီး အတူရှိနေတာကို ကလေးက အရင်မြင်သွားခဲ့တာပါ”

“ဘာမှ... ဘာမှတော့ မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား”

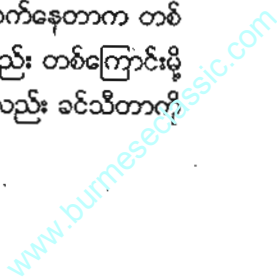
“မဖြစ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ မာယာများတဲ့ ခင်သီတာရဲ့လှည့်ကွက်ကြောင့် ခင်သီတာလွန်းလို့ဆိုပြီး ခတ္တာက အဲဒီညမှာပဲ အိမ်ကနေအပြေးဆင်းသွားခဲ့တာ ပဲ။ ပန်ပန်က စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မအေလက်ကို တင်းတင်းဆုပ် ဖိလိုက်သွားခဲ့တာပဲ”

“ဒါဖြင့် ခင်မိမိဇော်က”

“ဟုတ်တယ်။ ခင်သီတာက ကလေးကို သူနဲ့ရတာပါလို့ပြောပြီး ခင်သီတာထပ်ခဲ့တာ။ အစက ဦးခင်ဇော် မသိခဲ့ဘူး။ ရိုင်းရိုင်းပြောရရင် စာချုပ် ပြီးမှာပဲ သူတို့ လက်မှတ်ထိုးခဲ့တာပဲရှိတယ်။ အပြင်မှာ ပေါင်းမှမပေါင်း တာ။ ရုံတယ်တဲ့လေ”

“ခင်မိမိဇော်နဲ့ သွေးသားမတော်မှန်း ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“အဲဒီကလေး လေးနှစ်အရွယ် အပြင်းဖျားပြီး ဆေးရုံပို့ ဆေးစစ် တုန်းက သိခဲ့တာ။ ကလေးက သိတတ်တဲ့အရွယ်ရောက်နေတာက တစ် ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းကြီးကိုစပြီး ဦးဆောင်နေတာကလည်း တစ်ကြောင်းမို့ ခင်သီတာရှိအိမ်ထောင်ကို မပြိုကွဲစေချင်ဘူး။ အားလုံးကလည်း ခင်သီတာကို အိမ်ထောင်ဦးဇနီးလို့ပဲ မြင်နေကြတာကိုး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီကလေးကို ရှာလို့တွေ့ပြီလား”

ဖေဖေ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်လေ၏။ လွန်ခဲ့သည့်အနှစ် (၂၀)ခန့်က ရင်နာစရာဇာတ်လမ်းတစ်ခုရဲ့ နောက်ဆက်တွဲကိုရှာဖွေက အထောက်အကူလွန်းနေတာပါလေ။

အဲဒီကလေးလေးနဲ့ အမေဖြစ်သူတို့ အဘယ်မျှ စိတ်နာနေသလဲ။ အထူးသဖြင့် နုနယ်လွန်းပါသည့်ကလေးလေးရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒဏ်အနာတရဖြစ်သွားခဲ့ရတာ သနားစရာပါလေ။

“ဦးခင်ဇော်က သားကို ပန်ပန်နဲ့ပဲ သဘောတူထားတာ”

“ဗျာ”

“ခက်တာက သမီးဖြစ်သူကို လုံးဝရှာလို့မတွေ့တာဘဲ။ အကယ်၍ သမီးအိမ်ထောင်မကျသေးရင် သားနဲ့ပေးစားဖို့ ဖေဖေကိုပြောဖူးတယ်။ သူ့ရင်ထဲ သိမ့်ခနဲခုန်လေ၏။ ‘ပန်ပန်’ လို့ကြားရုံနဲ့ ဤမျှအထိ စိတ်လှုပ်ရှားစရာလား။ မြင်တောင်မမြင်ဖူးသေးတဲ့မိန်းကလေးကို ဘယ်လို နီးစပ်နိုင်ပါ့မလဲ။ ရှားပါ ကျော်နန္ဒရယ်။ ဖေဖေက စကားအတော်ပြောလို့ ရ၍ မောသွားပုံရပါ၏။ အလိုက်တသိဖြင့် ရေပူလင်းထဲမှ သောက်သောက် သူ့ပေးလိုက်ပါသည်။

“တကယ်တော့”

စကားဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ ဖေဖေ ရေသောက်တာကို သူ့စောင့်မိ၏။ မေမေကတော့ ဒေါ်ခင်သီတာကို သူငယ်ချင်းဆိုပြီး သားသမီးထက် ဖို့ စိတ်ကူးရခဲ့ပုံပင်။ တကယ်ဆို သမီးရင်းမဖြစ်တောင်မှ ခင်မိမိဇော်ထိုသို့မာမာထန်ထန်မပြောဆိုသင့်ပါ။ သူ့ဌေးသမီးဖြစ်ခွင့်ရတာတောင် ခင်မိမိဇော်ထံမှာ ပီတိအပြုံးမျိုး မမြင်ရပါလေ။

“သမီးအရင်းမဟုတ်တောင် သားနှစ်သက်သဘောကျရင် ဖေဖေလည်း ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သား ခုနဘာပြောမလို့လဲ”

“ဟိုလေ. . . ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတာက တခြားတစ်ယောက် ခို့ပါ ဖေဖေ”

“ဘယ်ကုမ္ပဏီကလဲ”

“ဟင့်အင်း. . . ကုမ္ပဏီကမဟုတ်ပါဘူး။ Dawn ကပါ”

“ဟေ့! ဟိုယောက်ျားဆန်ဆန် ကောင်မလေးကိုပြောတာလား”

သူ့မျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ သူ့မကို လူတိုင်း ဤသို့ပင် မြင်ကြတာ မဟုတ်ပါလား။ ဘယ်သူပဲကြည့်ကြည့် ခပ်လှလှကောင်မလေးလို့ မမြင်နိုင်ပေမယ့် သူမ၏ခွဲဆောင်မှုရှိသည့်အလှတို့ကို သူသာ သတိထားမိတာပါလေ။

ဒုက္ခပဲ. . . ဖေဖေသာ သူမနှင့်သူ့ကို သဘောမတူရင် ပြဿနာပါ။ မဖြစ်ဘူးနော်။ မင်းကို ကိုယ့်မျက်စိအောက် အနီးဆုံးမှာရှိစေချင်လို့ ကြိုးစားနေတဲ့အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါရစေနဲ့လား ပန်သစ္စာ။

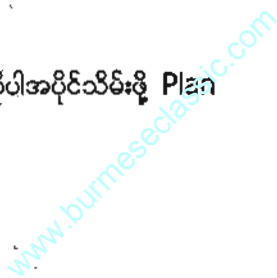
“ကျော်နန္ဒ”

“ဗျာ. . . ဖေဖေ”

“မင်း ဟုတ်မှမဟုတ်ရဲ့လား”

“ဘာလို့လဲ ဖေဖေ”

“အဲဒီမြေနှစ်ကွက်ကို ဝယ်ပေးတာ လူကိုပါအပိုင်သိမ်းဖို့ Plan ရှိနေတာလား”

“ဟာဗျာ... ဖေဖေကလည်း”

ဖေဖေ ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လေ၏။ အဲလို! ဟုတ်သားပဲ။ Hotel နေလုပ်ဖို့ဆိုပြီး တစ်ဖက်က တိုက်ဟောင်းနှင့်စတိုးဆိုင်အပါအဝင် အဲဒီစားသောက်ဆိုင်လေးကို လေလံပိုင်ဆွဲခဲ့ကြတာလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့တို့ ဤသို့ ဖေဖေမြင်လိုက်တာပါလိမ့်။

ရင်ထဲကဆန္ဒတွေက မျက်နှာထက်မှာ ထင်သာမြင်သာ ရှိနေပြီလား ကျော်နုနုရဲ့။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေကြားနေတဲ့သတင်းက မှန်နေတာပေါ့လေ”

“ဘာများလဲ ဖေဖေ”

“အဲဒီဆိုင်ကို တချောင်းချောင်းသွားနေလို့ ထူးဆန်းပါတယ်ထင်နေကြတာ လက်စသတ်တော့ ဒီလိုကိုး။ အတော်မှ ခရီးပေါက်ရဲ့လား”

“အာ... ဒီလိုပဲ။ ရင်းနှီးရုံရှိပါသေးတယ်”

“စကားရော ကောင်းကောင်းပြောဖြစ်လား။ သူ့ပုံစံက အေးထိအေးစက်နဲ့”

“ပြောပါတယ် ဖေဖေရဲ့။ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေပြီကို”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ။ စာချုပ်ချုပ်တဲ့နေ့ တွေကြရမှာပဲ”

“စာချုပ်က ပိုင်ရှင်နဲ့ချုပ်မှာမဟုတ်လား ဖေဖေရဲ့”

“သက်သေလုပ်ရမယ်ဆို ပါမှာပေါ့ သားရဲ့။ စိုးရိမ်ရန်ကော”

ဆွေးနွေးတာပြီးပြီမို့ ဖေဖေရှေ့မှ သူထွက်ခဲ့ပါ၏။ စဉ်းစားရဦးမှာလား ပန်သစ္စာ။ ဖေဖေက ကြည့်ကြသေးတာပေါ့တဲ့။ ဒီလောက်လေးပြောတာတောင် သူ့ရင်ထဲ လှိုက်ပျော်နေတာ အဆန်းပါပဲလား။ သူမလက်ကိုသာ ပိုင်ပိုင်ဆုပ်ဆုပ်များရလို့ကဖြင့် ဘယ်လောက်များ အပျော်ဆိုလိုက်မည်

သိ။ ခက်ချေပြီကော ပန်သစ္စာ။

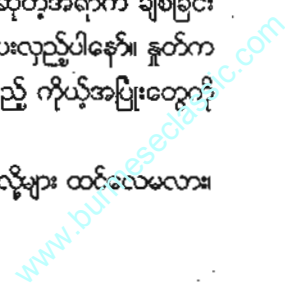
မင်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့အိပ်မက်တွေ သက်ဝင်လာရတာ၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့မနက်ခင်းတိုင်း သာယာပြည့်စုံလာရတာ၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့ ဖွင်းရိပြီးငွေနေတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေကြားမှာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်လာရတာ၊ မင်းကြောင့် ကိုယ့်ရဲ့အတွေးတွေထဲမှာ နေရာအပြည့်ယူပြီး မှေးစက်အိပ်အပျော်ခွင့်ရတာတွေကို သိပါရဲ့လား။

တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းစဉ်တွေ စီစဉ်ရတိုင်း မင်းနဲ့ဆုံခွင့်ရမယ့်နေ့ထယ်အချိန်ကို ဖွဲ့ယူစဉ်းစားပေးရတိုင်း ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်ခန့်လာတာတို့ ဘယ်သူက သိမှာတဲ့လဲ။ သူထွက်လာတိုင်း ဘယ်ကိုသွားမှန်းမသိ ခုတ်ကျန်ခဲ့တဲ့ PA ကောင်လေးရဲ့အံ့ဩမှုက နေ့စဉ်နေ့တိုင်းပါလေ။ ဆိုင်မှာ လာထိုင်တိုင်း အလုပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုခေါ်မည့် Phone မျိုးကို မကိုင်ချင် ချွံ Lock ချထားမိတဲ့တစ်နာရီက ကိုယ့်အဖို့ နိဗ္ဗာန်ပါပဲ။

‘ပန်သစ္စာ’... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးသေးတဲ့ချစ်ခြင်းမျိုးနဲ့ ခြိတ်မြိတ်နိုးနိုးချစ်မိတာပါ။ ချစ်ခြင်းနဲ့ဆက်နွယ်တဲ့ရင်ခုန်မှုမျိုးက မင်းနဲ့ ကျမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ခုန်ခွင့်ရတာကို ယုံပါ့မလား။ ဘာမှမကြာလိုက်မီဘဲ ပျော်ဝင်မိခဲ့တဲ့ စိတ်အစဉ်ကို နားလည်ပေးလှည့်ပါ ပန်သစ္စာ။

အချစ်မှာ မျက်စိလည်းရှိပါတယ်။ အချိန်အခါလည်း ရှိပါတယ်။ အခွင့်အလမ်းလည်း ရှိနေပါတယ်။ ဖြစ်တည်ခြင်းဆိုတဲ့အရာက ချစ်ခြင်းရဲ့ထုထည်အဖြစ် ကြီးမားလာတာကို လက်သင့်ခံပေးလှည့်ပါနော်။ နှုတ်ကနှင့်မပြောဖြစ်ပေမယ့် ကိုယ့်အမူအရာ ကိုယ့်အကြည့် ကိုယ့်အပြုံးတွေကို မင်း ဖတ်သိ နားလည်နိုင်မှာပါ။

မြင်လျှင်မြင်ခြင်း ချစ်မိသွားတယ်ဆိုရင် အပိုလို့များ ထင်လေမလား။

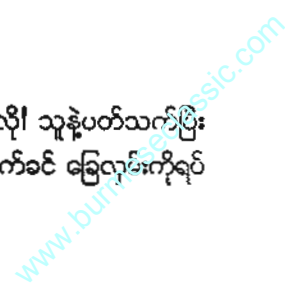

မမြင်ကွယ်ရာကနေ မင်းနာမည်ကို ခပ်ဖွဖွခေါ်ပြီး ရင်မောနေရတဲ့ရက်တွေ ကုန်လွန်ပါစေတော့။ ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ပြီး တသိမ့်သိမ့်ချစ်နေခွင့်အတွက် ခွင့်ပြုပေးပါတော့လား ပန်သစ္စာရယ်... .

အခန်း (၁၆)

ထမင်းစားခန်းဆီမှ ကျကွဲသံတို့ကြောင့် မှီရင်ထဲ ဆောင်မြည်လေ
 ဘာများဖြစ်ပြန်ပြီလဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒက်ဒီအော်ငေါက်သံနှင့် မိတို့
 အေးဆေးငြိမ်သက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အခုလည်း ညနေစာစားချိန်
 မာမိ ဘာများ ပြဿနာရှာပြန်ပါလိမ့်နော်။
 “မင်းကို ငါဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ ခင်သီတာ”
 “ကိုကို... တိုးတိုးပြောပါ”
 “ဒီလောက်အတန်တန်ပြောနေတဲ့ကြားက လုပ်ဖြစ်အောင်ကို လုပ်
 ဘယ်။ မင်းတောင်းဆိုသမျှ ငါဘာများငြင်းဆန်ခဲ့တာ ရှိလို့လဲ။ ပြောစမ်း
 ခဲ့”
 “မို့အတွက် ဒီလောက်လေးတော့”
 “လာပြန်ပြီလား”
 မိ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မှီကိစ္စတဲ့။ အလို၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး
 အင်အားကို မာမိပြောနေတာကိုး။ အခန်းဝန်း မရောက်ခင် ခြေလှမ်းကိုရပ်

လိုက်ပြီး နံရံကိုကျောမိုကာ အသာလှုပ်၍ ခိုးကြည့်လိုက်မိ၏။ ထမင်းစားပွဲဘေးမှာ ပန်းကန်အကွဲတွေနှင့် အစားအစာတို့က ပြန့်ကျဲနေသည်။ ဒက်ဒီ ပေါက်ကွဲပြန်ပါရောလား။

စားပွဲကိုလက်ထောက်လျက် မာမို့ကို စူးစူးရှဲရှဲကြည့်နေပုံက ကြောက်စရာ။ ဘုရားရေ! ကိုယ်ချစ်လို့ယူထားတဲ့ဇနီးဖြစ်သူကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူရန်သူလိုကြည့်ရသလား။ ဘာတွေဖြစ်နေပြန်တာပါလိမ့်။ မိ ရင်မမောနေရယ်လို့ တစ်ရက်မှမရှိပါလားနော်။

“ငါ့ကို မြန်မြန်သေစေချင်နေလား”

“မဟုတ်တာ ကိုကိုကလည်း”

“ထမင်းစားနေရင် သတ္တဝါကိုတောင် မနှောင့်ယှက်ရဘူးဆို ထမင်းနားမလည်ဘူးလား”

“ကိုကို”

“အေးလေ... မင်းလိုမိန်းမမျိုးက ဘယ်နားလည်ပါ့မလဲ။ နားမပျက်လုံးပါ ကန်းနေတာကိုး”

“ကိုကို အဲဒီလိုတော့မပြောပါနဲ့”

“မင်းရဲ့သမီးကို ဘယ်သူနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ကြိုက်သလိုပေးစားပါ။ ဇွဲခန့်ရဲ့သားနဲ့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူးလို့ မပြောဘူးလား”

“မိက ကိုကိုသမီးပဲလေ။ အဲဒီလိုတစ်ဖက်သပ်မပြောပါနဲ့။ တစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်လေးတော့ ကြည့်စိမ့်သင့်ပါတယ်”

“ဘာ! ငါ့သမီး... ဟုတ်လား”

“အင်းလေ”

“ခင်မိမိဖော်ကလေ... တောက်!”

ဒီရင်ထဲ ဒိန်းခနဲပြည့်လေ၏။ မဟုတ်ဘူးလား။ မိက ဒက်ဒီသမီး မဟုတ်လို့များ ဒီလောက်ခံပြင်းပြနေတာပါလား ဒက်ဒီ။ ခပ်မဲ့ပွဲပြီးတဲ့အပြီးကိုက ကြောက်စရာပါ။ အလို! အိမ်မှာ မိမသိတဲ့အတွင်းရေးတွေ ရှိနေတာပါလား။ ဘာတွေများပါလိမ့်။

“နတ်ဒေဝါတွေကြားမှာ မကြောက်ဘူးလား ခင်သီတာ။ မင်းမို့ မကြောက်မရွံ့ ပြောရဲတယ်”

“သီတာ ဘာများမှားလို့လဲ”

“အေးလေ... ငတေ မာမုတော့ ကျွန်တကာ အပရိကကိုး။ ငါ သိက္ခာကိုငဲ့ပြီး ဒီနေ့အထိ မတ်မတ်ရပ်နေတာကို တွန်းမလှဲချင်ပါနဲ့ ခင်သီတာ။ လိုချင်တိုင်း ဘာမဆိုရတာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာလို့မရမှာလဲ။ သီတာရော မဝေပါ သဘောတူပြီးသားကို ကိုကိုတို့ယောက်ျားတွေပဲ မတုန်မလှုပ်ဖြစ်နေတာ။ သမီးကညာ အခါမလင့်စေနဲ့ဆိုတာကို သိရဲ့သားနဲ့”

“ကျစ်... ”

“ဒီတစ်ခုလေးပါ ကိုကို၊ နောက်ထပ်ဘာကိုမှ သီတာ မတောင်းဆိုပါဘူး။ ကတိပေးပါတယ်”

“အဲဒီကတိဆိုတဲ့အရာက မင်းနဲ့တန်လို့လား ခင်သီတာ။ မတန်မရာ မပြောနဲ့”

—အံတင်းတင်းကျိတ်လျက် ပြောလိုက်သည့်ဒက်ဒီအသံကြောင့် မိကျောချမ်းသွားရပါ၏။ မာမိကတော့ ထမင်းစားပွဲနဲ့မှာ မလှုပ်မယှက်ဘက်ထိုင်နေတုန်းပါ။ ဒက်ဒီကိုမကြောက်တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် မာမိပြောဖူးသလို ဒက်ဒီက ဘိုးဘိုးသမက်ဖြစ်ခွင့်ရခဲ့တာမို့ အခုလို ကုမ္ပဏီဆက်ခံ

ခွင့်ရနေလို့ပဲလား။ တွေးဖို့ မိ ဉာဏ်မမီပါလေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိမှတ်ပုံတင်ထဲမှာ ကိုကိုက ဖခင်အဖြစ်ရှိနေတာ ပါ”

“အေး... ပြောအားရှိတော့ ပြောပေါ့ ခင်သီတာ။ ဒီနေရာကို မင်း ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနဲ့ယူခဲ့လဲဆိုတာကို မင်းကိုယ်မင်း အသိဆုံးပဲဟာ”

“ပြီးခဲ့တာတွေ အစပြန်မဖော်ချင်ပါနဲ့ကိုကို။ အတိတ်ကို အတိတ် မှာပဲ ထားခဲ့စေချင်ပါတယ်”

“မင်းက အနိုင်ရခဲ့တဲ့လူကို။ ပြောနိုင်မှာပေါ့။ ငါ့အတိတ်က ဒီ လောက်အရုပ်ဆိုး အကျည်းတန်နေတာ ဘယ်မှာဖွင့်ချပြခဲ့ပါ့မလဲ။ ငါက အရှက်ရှိတဲ့လူမို့ ငါ့လိပ်ပြာကို ငါ့ရှက်နေရတာပါ ခင်သီတာ။ ဒါကြောင့် ပညာရှိတွေက ပြောခဲ့တာပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“လောကမှာ ဘာကိုမှ ဆုံးရှုံးစရာမရှိတော့တဲ့လူကို သတိထားပါ လို့လေ။ ငါ့ရောခတ္တာပါ သတိထားမိခဲ့လို့ ဒီလိုအတိတ်ဆိုးကြီး ရှိခဲ့တာ ပဲ”

“အဲဒီနာမည်ကိုမရွတ်ပါနဲ့လား ကိုကို သီတာ တောင်းပန်ပါတယ်”
ဘုရားရေ! ‘ခတ္တာ’ တဲ့။ ဒက်ဒီနုတ်က ထွက်လာသည့် ခပ်ဆန်းဆန်း နာမည်ကြောင့် မိ အံ့ဩသွားရပြန်ပါ၏။ ဘယ်ကအမျိုးသမီးပါလဲ။ ဒက်ဒီ ရော မာမိပါ ငြိမ်သက်သွားကြပါသည်။ အဲဒီအမျိုးသမီးက ဒက်ဒီဘဝနဲ့ ဘယ်အခန်းကဏ္ဍမှာ အရေးပါခဲ့တဲ့လူပါလဲ။

“လောဘဆိုတာ အတောမသတ်နိုင်တဲ့မီးပဲ ခင်သီတာ။ မင်းရဲ့ လောဘက မင်းအသက်သေတဲ့အထိ ဆုံးမယ်မထင်ဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

“ကိုကို”

“ဝဋ်ဆိုတာ လည်တတ်တယ်ကွ”

အမယ်လေး! ဝဋ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်ပါ တပ်ပြောရတယ်လို့။ မာမိပြော သလို မာမိက ဒက်ဒီကိုပိုချစ်ခဲ့မိလို့ ဒီလိုမျိုး အငြိုးတွေ ထားခဲ့လေသလား။ အနှစ်(၂၀)ကျော် ပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်ကိုငဲ့ပြီး မာမိကို ချိုသာပေး ပါလား ဒက်ဒီရယ်။

“ဘာမှဆက်ဆော့မနွေးဖို့ မရှိတော့ဘူး”

ဖျတ်ခနဲထွက်လာသည့် ဒက်ဒီကြောင့် မိ ပုန်းချိန်ပင် မရလိုက်ပါ။ မိုက်တစ်ချက်ကြည့်ကာ စာကြည့်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ဝင်လျက် တံခါးကိုအသံ မြည်အောင် ပိတ်လိုက်လေ၏။ သနားလိုက်တာ... မာမိကို သနားစရာ အဖြစ်မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းမျိုးက ဘယ်အချိန်မှာ ရပ်တန့်မှာပါလိမ့်။

ယခုတိုင် ထွက်မလာဘဲ ထမင်းစားခန်းမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေ ပါသည့်မာမိ။ သူဌေးသမီးတစ်ယောက်ရဲ့မာနတွေက ဒက်ဒီရှေ့မှာ ခြေဖဝါး အောက်ကို ရောက်စေသတဲ့လား။ ဒက်ဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိပါဘဲ လက်ထပ်ခဲ့ပါသလား။ မိန်းမသားတစ်ဦး၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ချစ် ခြင်းကြောင့် ဖယ်ကျဉ်ခဲ့လေသလား မာမိရယ်။

ရင်နှင့်စွာ မိအတွေးလွန်နေမိစဉ် ထမင်းစားခန်းမှ လေးပင်သည့်ခြေ လှမ်းတို့ဖြင့် ထွက်လာလေ၏။ မိုးရွေ့မှ မိုက်မမြင်ဘဲ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသည့်မာမိကြောင့် မိ ပိုရင်နာမိပါသည်။ ဒီနေ့ခေတ်ကြီးမှာ မောင် တစ်ထမ်းမယ်တစ်ရွက် အတူထမ်းဆောင်နေပါသည့် မာမိလိုအမျိုးသမီး ကို အဘယ်ကြောင့် ဒက်ဒီ မချစ်ခင် မကြင်နာရတာပါလိမ့်။

“မာမိ”

နောက်မှလိုက်လာရင်း အသာခေါ်လိုက်ပေမယ့် မာမိ မကြားပါလေ။ ခြေလှမ်းတွေက အားမရှိသည့်နယ် လေးပင်နေသလိုပါ။ ဘယ်လိုလဲ မာမိ၊ မှီအတွက် မှီအနာဂတ်ရှေ့ရေးဆိုပြီး တင်းထားသမျှ မာမိခွန်အားတွေ လျော့ပါးကုန်ပြီလား။ မိရှိနေတာတောင်မှ မာမိစိတ်ပျော့နေပြီလားဟင်။

“မာမိ”

“လန့်လိုက်တာ မိရယ်”

“မိခေါ်နေတာ ကြာပြီ မာမိရဲ့”

ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်သလဲဟု မမေးပါလေ။ အပေါ်ထပ်အည့်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်လက်စတွေ ထားခဲ့တာမို့ အာရုံပြန်စိုက်ကာ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ဘာလို့များ မှီရဲ့မိဘတွေက မှီအပေါ်မှာ အေးစက်စက်ကြီး ဆက်ဆံကြတာပါလဲ။ ဘယ်တော့မဆို အလေးအနက်မထားဘဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့သာ သဘောထားကြတာကဖြင့် မာမိရော ဒက်ဒီပါ ထပ်တူပါလေ။

“မိ တစ်ခုမေးလို့ ရမလားဟင်”

စူးခနဲအကြည့်ကို ရလေ၏။ ဘာလဲ... ဒါလေးမေးမှာကိုတောင် မကြိုက်သလိုပါလား။ မိက မာမိတို့သမီးဖြစ်မှတော့ မိသားစုဝင်အဖြစ် ဒီလောက်လေးတော့ မေးခွင့်သိခွင့်ရှိပါတယ်နော်။ မာမိက မှီကို စိတ်မနှိုသည့်ပုံစံသာ ပြနေတော့တာပါပဲ။

“မိက... မိက... မွေးစားသမီးလား မာမိ”

“ဘာ!”

ထင်မထားသည့်မေးခွန်းမို့ထင်။ မာမိက မှီကို အံ့ဩသလိုကြည့်လိုက်လေ၏။ ဒီမေးခွန်းမျိုးမေးချင်တာ မှီအတွက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ

အပြီမဟုတ်ပါလား။ ဒက်ဒီနှုတ်မှ ပြောထွက်လာတဲ့စကားလုံးတွေအားလုံးက မှီအဖို့ ချွန်စူးတဲ့မြားတံတွေလိုပါလေ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ဖြင့် မိသိအောင် ဖုံးကွယ်သိုဥက်ထားတဲ့ အတိတ်ဒဏ္ဍာရီတစ်ပုဒ်က မာမိထံမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။

“ဘယ်ကဘာတွေကြားလာပြီး မဟုတ်တာရုတ်မေးခွန်းမျိုး လာမေးနေတာလဲ... မိ”

“သိချင်လို့ပါ”

“မိက ဦးခင်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ခင်သီတာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဆိုတာ ခေါင်းထဲ မြဲမြဲမှတ်ထားမှပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးလာမေးရတာလဲ ခင်မိမိဇော်”

“မို့ကို... မို့ကို... အမှန်အတိုင်းပြောပြပါ မာမိ တစ်ခုခုကို မာမိဖုံးကွယ်ထားတာ မိသိနေတယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“ဒီအရွယ်ရောက်နေတဲ့အချိန်ထိ မို့ကိုဖုံးကွယ်ထားတုန်းလား မာမိ ဒက်ဒီအမူအရာ ဒက်ဒီအပြောတွေကိုမြင်ရုံနဲ့ မိ ကြိုသိနေတာပါ”

“သမီးက မာမိသမီးပါ။ မိ... ယုံပါ”

“ဒါပေမဲ့ ဒက်ဒီသမီးတော့ မဟုတ်ဘူးမှတ်လား”

ဒေါ်ခင်သီတာ နှုတ်ခိတ်သွားတော့၏။ တစ်သက်လုံး ဖုံးကွယ်ထားနိုင်ခဲ့သည့် လျှို့ဝှက်ချက်ကို သမီးဖြစ်သူက မရမက ဖော်ထုတ်ချင်နေရအောင်လို့။ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ‘ခတ္တာ’၊ အိမ်ထောင်အတူပြုခဲ့ကြပေမယ့် ဆင်ကဲမကောင်းတဲ့သူက မိမိမှဖြစ်ရတယ်လို့။ ယူမိတဲ့လင်က လူလိမ်၊ အရက်သမား၊ အိမ်ပြန်လာတိုင်း မိမိကိုရိုက်နှက် နှိပ်စက်တာကို သည်းခံ

ခဲ့တာ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်ပါ။

အလုပ်ကို မယ်မယ်ရရမလုပ်ဘဲ ဈေးရောင်းငွေရှာတဲ့ခိန်းမလုပ်တာကို ထိုင်ဖြုန်းတာ အေးအေးဆေးဆေးမနေဘဲ ရန်ပွဲရိုက်ပွဲဆို စီခနဲ ဒင်က အမြဲပါတတ်တာ မဟုတ်ပါလား။ ရှက်လည်းရှက် စိတ်လည်းနာဦး ဒင်းလက်က လွတ်အောင်ပြေးခဲ့ရတာပါ။ စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်တဲ့ သူငယ်ချင်းကို ကိုယ်ပေါင်းစိတ်ခွာသာ ပေါင်းခဲ့ရတာပါ။

ခတ္တာ အိမ်ထောင်ပြုစဉ်က ကိုယ့်လူက လက်ဖျားငွေသီးနေတဲ့ စီးပွားရေးသမားမို့ လမ်းမှာတွေ့တိုင်း ခေါင်းမောရင်ကျောပြီး ကြားဝါခေါ်မိခဲ့တာလေ။ သူ့လူကဖြင့် မန်နေဂျာပေါက်စနလေးကို။ သို့ပေမယ့် နိသားကြီးစားတဲ့လူက ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီမန်ဘာဆိုလား အပွဲဝင်ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာဖြင့် ကိုယ့်မှာက ဖွတ်ထွက်မှ တောင်ပိုမှန်း သိတော့တာလေ။

နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်ဆိုးဒဏ်ကို မခံရပ်နိုင်ဘဲ လွတ်မြောက်ဖို့ ကိုယ်လွတ်အောင်ထွက်ပြေးခဲ့ရင်း လမ်းမှာ ခတ္တာနဲ့ဆုံခွင့်ရခဲ့တာပါ။ စိတ်ထားဖြူသူက ဟန်မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်ရင်းနဲ့ ကိုယ့်ကိုကြိုခဲ့ပေမယ့် မစ္စတီတွေပြည့်နှက်နေသည့် အတ္တလောဘာမီးကဖြင့် မိမိရင်မှာ မမြှမ်းနိုင်ဘဲ ကိုယ့်ထက်သာ မနာလို လိပ်ခဲတည်းလည်းနဲ့ ကွယ်ရာမှာ အံ့ကြိတ်နေမိတာလေ။

'ခရုမှာ အဆံ့ လူမှာအကြံ' ဆိုသလို အခွင့်အရေးဆိုတာ ဘဝတစ်ကြိမ်သာ ရမမြဲတဲ့။ ဒီတော့ မကောင်းတဲ့သွေးက ဗိုက်ထဲမှာ ခိုဝင်ချိန် ဒင်းကဖြင့် မူးပြီးရမ်းမူနဲ့ ထောင်ကျကာ သတင်းက အစအနပျောက် မျက်ဖြူဆိုက်နေချိန် ရလာတဲ့အခွင့်အရေးကို အမိအရဖမ်းဆုပ်လိုက်တာ

ပါပဲ။ လောကမှာ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် အားလုံးတရားတယ်ဆိုတာကိုပဲ လက်ထဲဆုပ်ကိုင်ခဲ့ပေမယ့် အိမ်ထောင်ရေးက မသာယာပြန်ခဲ့။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ကလေးလက်ကိုဆွဲပြီး ဘာဆိုတာမှ ယူမသွားဖြစ်အောင် ရက်စက်ခဲ့တာပါ။ 'ကမ္ဘာမီးလောင်မှတော့ သားကောင်ကိုချနင်း'သင့် နင်းရမှာမဟုတ်လား။ ကလေးကို လက်ရှိယောက်ျားနာမည်တပ်ပြီး ဖြစ်အောင်မွေးခဲ့တာ။ ခတ္တာလို ခပ်နံနံအအ အေးအေးထုံထုံနေမိလို့က တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန် လက်ထဲပလာသာရှိမှာစိုးပြီး ဒီလိုသင်တန်းတက် ဒီအလုပ်ကို စပြီးလုပ်ခဲ့တာနဲ့ အောင်မြင်ခဲ့တာပါလေ။

ကိုယ့်အတ္တကိုသာ ဦးဆောင်ပြီး မကောင်းတာလုပ်ခဲ့မိတဲ့အပြစ်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ နောင်တအကြီးကြီးရတတ်မှန်း သိပါ၏။ တစ်ဘဝစံပါခင်သီတာ။ ဟုတ်ပါတယ်... ဒီဘဝမှာပဲ လူချမ်းသာပြီး ရွှေဘုံနန်းမှာ စံပျော်ချင်လို့ပါ။ ဝဋ်တွေ ငရဲတွေကို မစဉ်းစားဝံ့ဘဲ မျက်စိစုံမှိတ်ထားတာကို ကိုယ်တိုင်အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ 'မျက်ကန်းတို့မည်သည် တစ္ဆေကို မကြောက်တတ်' တဲ့လေ။

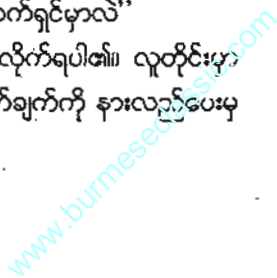
"မာမီ"

"အဲဒီကောင်လေးနဲ့ မိုကိုမဖြစ်ဖြစ်အောင် လက်ထပ်ပေးမယ် မီ"

"မိုကို သူကမှ စိတ်မဝင်စားတာ မာမီရဲ့"

"မိန်းမမာယာကို ထုတ်သုံးမှပေါ့။ ဒီလောက်လေးတောင် အစွမ်းအစမရှိရင် လောကကြီးထဲ ဘယ်လိုအသက်ဆက်ရှင်မှာလဲ"

ငြိမ်ကျသွားသည့်သမီးကို မမြင်ဟန်ပြုလိုက်ရပါ၏။ လူတိုင်းမှာ လျှို့ဝှက်ချက်ကိုယ်စီ ရှိရှိမှန်ခဲ့ရင် မာမီလျှို့ဝှက်ချက်ကို နားလည်ပေးမှပေါ့... မိ။

မာမိလုပ်သမျှကိစ္စအားလုံးဟာ ဒီလောကမှာ မိ ရပ်တည်နိုင်ဖို့၊
မို့ဘဝလေး ပြီးပြည်စုံဖို့၊ မို့အနာဂတ် လှပဖို့၊ မို့တစ်သက် မတောင့်မတ
မကြောင့်မကျ လိုတရ ဖြစ်စေဖို့ပါ။

သားသမီးတိုင်းအတွက် မိခင်တွေမှာ လောဘဆိုတာ အနည်းနဲ့
အများတော့ ရှိတတ်ကြမှာပါ။ ဒီတော့ မာမို့လောဘကို တခဏ် မျက်ကွယ်
ပြုထားပေးလှည့်ပါ. . . မိ။

ဘခန်း (၁၇)

“ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီလား”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြုလိုက်၏။ တားမည်မှန်းသိနေပေမယ့် လေး
လေးကိုယ်တိုင် ပို့ချင်သည့်နေရာကို မသွားလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ။ ပန်
အတွက် ကောင်းသောတက်လမ်းတံခါးမို့ ညှိ တားရခက်နေမှန်း ပန်
သိနေပါသည်။ အခုလို ဆိုင်ပိတ်လေး ဖွင့်နိုင်ဖို့ နှစ်ချီပြီး ပန်တို့ ကြိုးစား
ရဦးမှာ မဟုတ်ပါလား။

“နှစ်ယောက်သား တိတ်လှူချည်လား၊ ဘာဖြစ်ကြပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မေမေ”

“ဆိုင်ပိတ်တော့မှာလား”

“ဟုတ်. . . နောက်တစ်ပတ်”

“သမီးက ဟို Hotel ကိုသွားဖြစ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီမေ”

“ဒါကြောင့် သားမျက်နှာ လငပုပ်ဖမ်းနေတာကိုး”

“ဟာဗျာ... မေမေကလည်း မဟုတ်တာ”

“စိတ်မချဘူး မဟုတ်လား”

“မေမေ”

“မှတ်ထား ညီမင်းညိုရဲ့ ဖူးစာထက် ဦးရာလူက ပိုလက်ဦးမှု တယ်”

“ဟာ!”

ညီ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားသလို ပန်ယိ အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဘာကြီးလဲ၊ ဖွင့်မပြောဖြစ်အောင် နှုတ်စောင့်စည်းတတ်သည့် ညီ၊ အရိပ်ပြန်ပေးပြီးနောက် ရှောင်ရှားတတ်သည့်ပန်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကြားကို ဝေါင်းကူးတတ်တာ တိုင်းပေးချင်သူက အန်တီမေကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပြီလား။ မပြောပါနဲ့လား အန်တီ၊ ကျေးဇူးတရားနဲ့ မေတ္တာစေတနာအရင်းခံကို ပကတိအဖြူထည်သင်္ကေတ သက်သာ ထာဝရရှိနေစေချင်လို့ပါလေ။

ခိုင်ကို ခပ်စောစောမဖွင့်ဖြစ်တော့ဘဲ (၈)နာရီမှသာ စဖွင့်ဖြစ်တာ မို့ အန်တီမေပြင်ကျွေးသည့် မနက်စာကိုစားမိကာမှ မှားပြီထင်ပါရဲ့။ ဟာ မပျက် ထမင်းကြော်စားနေပေမယ့် ညီက ငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ခုံမှာ နှုတ်တိုးရွာတပုံ ဖြစ်လာလေ၏။ ဒီနေ့တော့ ဘယ်လိုမှရှောင်မရတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။

“သမီး... ပန်”

“ရှင်”

“အန်တီကတော့ ဖိတ်ချင်ဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်တာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ်။ သမီးနားလည်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေ”

“ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်းပါ။ မင်းရေငုံနှုတ်ပိတ်နေလို့ အခုလို မေမေထုတ်ပြောရတာ။ ညီမင်းညို... အချစ်မှာ မြှုပ်စိလုပ်နေလို့မရဘူး။ ဖွင့်လင်းရတယ်။ ပြောရဲရတယ်ဟဲ့”

“သွားပါပြီဗျာ”

ညီက နဖူးကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ကာ ညည်းလိုက်လေ၏။ အမေဖြစ်သူ လှည့်ငေါက်တာကို ခံလိုက်ရတာမို့ ပြူးလိုက်မိပါသည်။ ဒီကောင်လေး ရှက်တတ်တာကို ပန်အသိဆုံးမဟုတ်ပါလား။ နှုတ်နည်းသည့်ပန်ထက် စကားပိုတတ်တဲ့လူငယ်လေးက အခုမှ နှုတ်ပိတ်ထားရတယ်လို့။

“ဒီတော့ သမီးသဘော ဘယ်လိုဆိုတာ အမေသိချင်တယ် ပန်”

“ဟာ... မေမေ”

“စဉ်းစားပေးမယ် မဟုတ်လား သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“တွေ့လား... ဖွင့်ပြောတာ ဘာများခက်လို့လဲ။ အလကားအချိန် တွေကုန်တာ နှုတ်ကျောစရာ။ ညီညို ညီမင်းညို”

“သွားမယ်... သွားမယ်... ပန်၊ ကြာရင် ငါ့တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူပြီး လောင်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

“ပန်... နောက်တော့ ညီကိုပြောပါ့မယ် အန်တီ”

“အေးပါ။ အမေက မလောပါဘူး သမီးရယ်”

နှစ်ယောက်သား အိမ်လေးထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြ၏။ ဘေးမှယှဉ်မလျှောက်ဘဲ ရှေ့မှ အလောတကြီးလျှောက်နေသည့်ညီကြောင့် မရယ်မိအောင် ယိန်းနေရလေသည်။ ကလေးဆန်ပါနော်။ ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီး ညီမျှမျှ

နာပူစရာလား။ မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ပန်ကသာ ရှက်အားပိုရမှာလေ။ ပြောင်
ပြန်ဖြစ်နေပါလား ညီရယ်။

“ညီ... ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ပါဟဲ့”

“ရှစ်နာရီထိုးတော့မယ်... မြန်မြန်”

“ဆိုင်က ထွက်မပြေးပါဘူးဟယ်၊ အာ... ဘာလို့ရပ်လိုက်တာလဲ”

ရှေ့မှလျှောက်နေသည့်ညီက ရုတ်တရက်ခြေလှမ်းရပ်ကာ လှည့်
လိုက်တာမို့ နောက်မှအမြန်လျှောက်လာသည့်ပန်က ညီကို ဝင်တိုးမိတော
၏။ ရင်ဘတ်ကျယ်ထဲ ရောက်သွားပေမယ့် သတိရှိသူမို့ နောက်ကို နှစ်
တစ်လှမ်းပြန်ဆုတ်လိုက်တာ မြန်မြန်ပါပဲ။

“ပန်”

“အင်း”

“နင်မပြောလည်း အဖြေကို ငါသိနေတယ်”

“ရော်... ကြံကြံဖန်ဖန် ပန်စိတ်ထဲဘာရှိလဲ သိတာကျနေတာ”

“သိလို့ပြောတာပေါ့၊ ရှိုးတယ်များ ထင်နေလား”

“မထင်ပါဘူး၊ စိတ်ကိုလျှော့မှပေါ့ ညီရယ်”

“ငါဒေါသဖြစ်နေတာမှ မဟုတ်တာ”

“ထားပါတော့”

“ဘာထားပါလဲ”

လက်မောင်းကိုဆုပ်ကိုင်ကာ မေးဆတ်ပြလိုက်စဉ် ညီ အံ့သြထော
၏။ ရော်... ကားလမ်းကူးရတိုင်း လက်ချိတ်တတ်လေ့ရှိတာကို မေ့ပြေ
ပြီလား။ ကားလမ်းရှင်းထုန်း လမ်းကူးခွင့်ရမှာကို သိသိကြီးနဲ့ ဒီလူထု
လေးကတော့လေ။

“မကိုင်းနဲ့”

“ဟယ်၊ ဒါက ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲ”

“ငါ့အပေါ် ဘယ်လိုမှသဘောမထားနိုင်ရင် ငါ့အသားကို မထိနဲ့”

“နဲ့ပြောတာ”

“ထိတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“ပန်နော်”

“ရတယ်လေ၊ အသားမထိစေချင်ရင်လည်း ဖြစ်တာပဲ”

Platform ပေါ်မှ ကတ္တရာလမ်းထက် လူကူးမုဉ်းကြားပေါ် ဆင်း
တက်စဉ် ကားဟွန်းသံတွေ ခပ်ကျယ်ကျယ်ထွက်လာလေ၏။ မီးဖိုမနီ
သားတာမို့ လမ်းကူးဖို့ အဆင်သင့်မရှိသေးပါ။ ရုတ်တရက် ရောက်သွား
သည့်ပန်ကို ညီက အမြန်လှမ်းဆွဲလိုက်လေ၏။

“သေတော့မှာပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

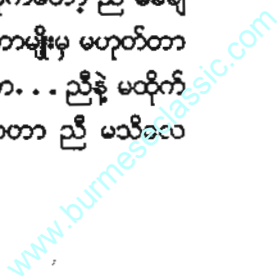
“လမ်းကူးတာလေ”

“ဒီလောက်ကားရှုပ်နေတာ ကူးလို့ရမလား”

“ရလို့ပဲ ကူးမလို့လေ၊ ရှင်ပဲ လူကိုရန်ရာနေလို့ မီးက စိမ်းသွားတာ
ပဲလိုက်လို့ပေါ့”

“ဘာ”

လက်မောင်းဆုပ်ကိုင်ထားတာကို ပန် ရုန်းလိုက်တော့ ညီ မခံချိ
သောဖြစ်လေ၏။ စကားဆိုတာ ပြောတိုင်းကောင်းတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ
ညီ။ အသားမထိနဲ့ပြောရအောင် ပန်က... ပန်က... ညီနဲ့ မထိုက်
မိတဲ့ မိဘမဲ့မို့ အဆင့်ခွဲပြလိုက်သလို ရင်ကိုစူးစေတာ ညီ မသိလေ
အဘွားလားကွယ်။

၁၆၆ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ကျစ်... နေဦးလေ”
“ရပြီ... ရပြီ”
“ပန်နီ!”

ဒီတစ်ခါတော့ ပန်နီလက်ဖျားကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကိုင်လျက် လမ်းရှာ ဖြစ်လေ၏။ မျက်ဝန်းမှာ ရစ်ဝဲလာသည့်မျက်ရည်ကို အမြန်ပုတ်ခတ်သိမ်း ဆည်းလိုက်ရပါသည်။ မျက်ရည်ကူတာ အရှုံးတဲ့။ လောကကြီးကို ခူးထောင် အရှုံးပေးဖို့တာ ပန်နီအတွက် လုံးဝမရှိသင့်တဲ့အရာတစ်ခုပါပဲ။

“ပြောလိုက်ရင် သူ့စိတ်ချည်းပဲ”
“ပန်နီက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”
“ခုနု ရှင်လို့သုံးလိုက်တာယ်လေ”
“အဲဒီတော့”
“အဲဒါ ကောက်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ”
“ဘယ်မှာကောက်လို့လဲ၊ ပြောနေတာမှ ဓာတ်တိုင်လို ဖာတ်ပြော

တည်းကိုများ”
“ပန်နီနော်”

ဆိုင်တံခါးကိုတွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် မျက်နှာကို အပြုံးဖြင့် ပြင်လိုက် ပါ၏။ ဆိုင်ထဲစဝင်ရင် မင်္ဂလာရှိစေသည့်မျက်နှာဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရင်း မျိုးမဟုတ်ပါလား။ ချာတိတ်တွေကဖြင့် Cleaning လုပ်ပြီးနေပြီး Reason ပင် ဖြစ်နေလေပြီ။

“ဟောဗျာ! မပန်တို့ စိတ်ကောက်လာကြတာလား”
“မဟုတ်ပါဘူး... ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ”
နှုတ်မှိုင်းလိုက်သော်ငြား လက်မကို မသိမသာဖြင့် အနောက်

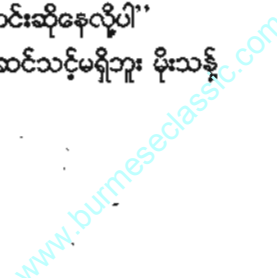
ညွှန်လိုက်တာမို့ ယုံပိုင်တို့သဘောပေါက်လေ၏။ ကောက်နေတာက ညီမလေး နှီး။ ပြုံးစိစိဖြစ်ကုန်တာမို့ ညီက ဘုကြည့်ကြည့်ကာ ချာတိတ်တွေကို အသံတိတ် မာန်စောင်လေတော့သည်။ ကလေးတွေ မရယ်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ ဘာ ရှောင်ရတော့၏။

Breakfast Menu ကို White board အသေးလေးမှာ ရေး ထိုက်ပြီး မိုးသန့်ကို ချိတ်ခိုင်းလိုက်ပါ၏။ ပြီးနောက် ချက်ပြုတ် ကြော် လှော်တာတို့ကို လုပ်ငန်းစရလေသည်။ ရောက်လာသည်က Morning Exercise လုပ်ပြီးဝင်လာသည့် Foreigner တွေမို့ ပြင်ပေးရလွယ်ကူပါ ။ Local Guest တွေသာ ထမင်းနှင့်အစားအစာတွေကို စားလေ့ရှိတာ တို့။

“မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”
မှန်တံခါးဖွင့်သံကြားရစဉ် မနက် (၉)နာရီခွဲနေပြီမို့ Breakfast ရောင်းတဲ့အချိန်စေ့လေပြီ။ Counter မှာထိုင်နေသည့်ညီနှင့် Duty လဲ ရန် ဆိုင်အတွင်းသို့ ပန်နီဝင်လိုက်စဉ် မိုးသန့်က အနားသို့ရောက်လာလေ ။ ညီက Lunch Time အတွက် ပြင်ဆင်ရတော့မှာလေ။

“မပန်... ခေါက်ဆွဲကြော် ရဦးမလားတဲ့”
“Breakfast Time ကုန်နေပြီလေ၊ မရတော့ဘူး ပြောလိုက်မှ ချဲ့”

“ပြောပါတယ် အစ်မ၊ ဧည့်သည်က တောင်းဆိုနေလို့ပါ”
“ပစ္စည်းတွေက ဒီညနေမှရောက်မှာမို့ အဆင်သင့်မရှိဘူး မိုးသန့် ချဲ့ ဘယ်ဧည့်သည်လဲ”
“Table (3) မှာပါ”

လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်နေလေ၏။ လာနေကျ ဧည့်သည်မဟုတ်တာမို့ ဆိုင်စည်းကမ်းကို မသိပုံပါပဲ။ ဝင်လာသည့်ဧည့် သည်ကို ဘာမှမစားရဘဲ ပြန်လွှတ်တာမျိုး မဖြစ်စေချင်တာမို့ မိုးသန့်ကို တီးတိုးမှာလိုက်ရလေသည်။

“ရတယ်တဲ့ အစ်မ”

“ပြီးရော”

ပေါင်မုန့်ကြော်နှင့် Coffee ဖြစ်ဖြစ် ရမည်ပြောတာကို လက်ခံ ပေးတာမို့ Kitchen ထဲပြန်ဝင်ကာ ပြင်ဆင်ပေးရလေ၏။ ကြက်ဥကို သကြားအနည်းငယ်ဖြင့် မွှေခေါက်ကာ ပေါင်မုန့်နှစ်ချပ်ကို မွှေလေးဖြစ် အောင် ကြော်ပေးလိုက်ပါသည်။ ပန်းကန်ပြားထဲသို့ လှလှလေးဖြစ်အောင် ပြင်ကာ တင်ပေးစဉ် မိုးသန့်က ထပ်ပြောလိုက်လေ၏။

“Ice Coffee တဲ့ မပန်”

“ဘယ်လို”

ဧည့်သည်တွေတိုင်း ကော်ဖီပူပူသာ မှာတတ်ကြတာပါ။ နေ့လယ် နေပူချိန်မှာသာ အအေးသောက်လေ့ရှိတာမို့ ဒီအချိန် Ice-Coffee မှာသည့် ဧည့်သည်ကို ပန်သတိထားမိလိုက်လေ၏။ ဟိုတစ်ခါ သူနှင့်အတူ တိုင်ခဲ့သည့် မိန်းကလေးဖြစ်နေပါလား။

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲခွက်ကို ယူလိုက်ရပါ၏။ ညီဖျော်ပေးသည့် ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းယူကာ ရေခဲတုံးအနည်းငယ် ထည့်ပေးလိုက်ရလေ သည်။ အမှန်က ကော်ဖီဘူးကိုအေးအောင်လုပ်ပြီးမှ ပေးရမှာပါ။ ဧည့် သည်စောင့်နေရမှာစိုးပြီး စေတနာဖြင့် အမြန်လုပ်ပေးလိုက်ခြင်းပါလေ။

“ထို့...”

လူရှင်းခါစအချိန်မို့ အစားအသောက်ကို ထွေးထုတ်လိုက်သံက ခင်ကျယ်ကျယ်ပါ။ ကောင်တာခုံမှာထိုင်ကာ စာရင်းစစ်ပေးနေရင်း လှမ်း ကြည့်လိုက်စဉ် မိုးသန့်က ထိုမိန်းကလေးကို တရိုတသေဖြင့် တီးတိုးပေး နေလေ၏။ ဟန်ပန်က အတော်လေးကို ရိုင်းစိုင်းနေပုံမျိုးပါလား။

“အရသာမှ မရှိတာ။ ဒါနဲ့များ နာမည်ကြီးတယ် ပြောကြတယ်။ ခွဲပါရဲ့”

“ဘာများ ပြန်ပြင်ပေးစေချင်ပါသလဲခင်ဗျာ”

“ကော်ဖီကလည်း ပေါ့ရွတ်နေတာပဲ။ ဖြစ်သလိုလုပ်ပေးကြတာပေါ့ သေ... ဟုတ်လား”

“အစ်မလေး အထင်မှားနေတာပါခင်ဗျာ”

“အထင်နဲ့ပြောနေတာမှမဟုတ်တာ။ မျက်စိနဲ့မြင်ပြီး လက်တွေ့ကျ သူ ပြောနေတာကွ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မိုးသန့်”

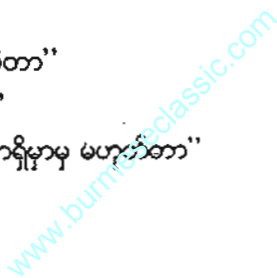
ပန် ငြိမ်မနေနိုင်တော့တာမို့ စားပွဲရှိရာဆီ လျှောက်ခဲ့ပါ၏။ ဆာလို့ ဘာစားတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တမင်တကာ ပြဿနာလာရှာလေသလား။ ဆိုင် မှာ ဤသို့တစ်ကြိမ်မှဖြစ်သေးဖူးတာမို့ ပြဿနာမကြီးစေရန် ရှင်းပေး နားလေ။ ယောက်ျားလေးတွေ စိတ်ဆတ်တတ်ကြတာမို့ ပန်က စိတ်ရှည် ခြံရမှာပါ။

“ဘာများဖြစ်လို့ပါလဲ”

“အစားအသောက်တွေက Quality မှ မမီတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မ အသစ်ထပ်ပြင်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး။ ထပ်ရောက်လာလည်း အရသာရှိမှာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် ဘယ်လိုဖြစ်စေချင်လဲ ပြောဗျာ”

“မိုးသန့်”

“ရိုင်းလိုက်တာ”

“ရိုင်းတာက ခင်ဗျားဗျ”

“ဘာ... ကဲ!”

အဖြစ်အပျက်က မြန်လွန်းလေ၏။ ထင်မထားတာမို့ ရှောင်ချိန်ပင် မရလိုက်ပါလေ။ မိုးသန့်တစ်ခုခုလုပ်မှာကိုသာ စိုးရိမ်နေတာမို့ မိုးသန့်တွေ ရပ်လိုက်မိသည်က အမှားပါပဲ။ အင်္ကျီအဖြူ (Uniform) ဝေါ ပေကံ့သွား သည့်ကော်ဖီနှင့် ပေါင်မုန့်ကြော်အပိုင်းအစများ။ ဒေါသထွက်ဖို့ထက် အံ့ဩ မှုက ပိုနေတာမို့ ရုတ်တရက် ကြောင်ရပ်နေမိလေ၏။

ဘာခန်း (၀၈)

“ဟာ! ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

“Customer ကို ဒီလိုဆက်ဆံရမယ်လို့ နင်တို့ကိုသင်ပေးထား သလား။ တောက်! အဆင့်အတန်းကိုမရှိဘူး”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား”

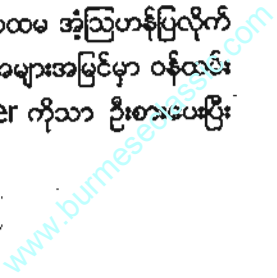
“မိုးသန့်... အသာနေစမ်း”

“ဒီမိန်းမ အတော်လွန်နေပြီ မပန်ရ”

“ဘယ်သူကပိုပြီး အဆင့်အတန်းမရှိတာလဲ ခင်မိမိဇော်”

“ဟင်!”

နောက်နားမှရောက်လာသည့် VICTORIA Hotel GM ကြောင့် ပန် ရင်ထိတ်သွားရပါ၏။ အမျိုးသမီးလေးက ပထမ အံ့ဩဟန်ပြလိုက် ပြီး မျက်နှာကို ချက်ချင်းပြင်လိုက်လေသည်။ အများအမြင်မှာ ဝန်ထမ်း နှင့် Customer ပြဿနာဖြစ်ရင် Customer ကိုသာ ဦးစားပေးပြီး အလျှော့ပေးရမှာ ဓမ္မတာပါလေ။

၁၇၂ ❁ မေသဒ္ဒါစောင်

“ကိုကို ဒီမှာလေ... ဇွဲကို ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေ မချေမငံဆက်ဆံနေကြလို့ ကူပြောပေးပါဦး”

ကြည့်ခမ်း! လွန်တဲ့သူက ကြုံပြီးတိုင်ရတယ်လို့၊ မိုးသန့်က ညစ်ပတ်နေတာတွေကို သန့်ရှင်းစေရန် လုပ်နေလေ၏။ သူမက GM ၏လက်မောင်းကို ခပ်ပိုင်ပိုင်ဟန်ဖြင့်ချိတ်ကာ မတ်တပ်ရပ်နေလေသည်။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလဲ။ သူတစ်ပါးဆိုင်မှာ ပြဿနာရှာပြီး တောင်းပန်စကား မပြောတာတောင်မှ ပိုပြီးကိစ္စကြီးအောင် လုပ်ချင်ရတယ်လို့။

ပန် အတော်စိတ်ပျက်သွားရတာပါ။ လေးလေးကိုယ်တိုင် ဆိုင်ကိစ္စရှင်းလင်းပြီး စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပြီးနေပါပြီ။ ပန်တို့ဆိုင်မှာက စားသောက်တဲ့ဖောက်သည်တွေရှိနေတာမို့ 'ကိုကျော်နန္ဒ... အဲ! မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဦးကျော်နန္ဒက ပန်တို့ကိုအခွင့်အရေးပေးထားတဲ့ကာလ နှစ်ပတ်သာ ရှိနေတာလေ။ ဆိုင်ဖျက်သိမ်းတဲ့ကိစ္စနှင့်အတူ ပန်က VICTORIA Hotel မှာ အလုပ်ဝင်တော့မယ့်သတင်းကို စားသောက်သူတိုင်း Waiter တွေက ပြောပေးနေတာပါ။

အခု ဒီနေ့မှ ဘယ်ကနေဘယ်လို ရောက်လာမှန်းမသိသည့် မိန်းကလေးက ပန်တို့ဝန်ထမ်းအလုပ်သမားတွေကို ဖျက်နာပျက်ပြီး အရှက်ရစေသလို ဖောက်သည်တွေ စိတ်ချပြီး ပန်နာမည်ပျက်စေအောင် လာလုပ်ပြရပါသလဲ။ ဘာအကြီးအတေး ဘာရန်စ မီးပွားမှမရှိထားပါလျက် ဤကိစ္စဖန်တီးတာ အတော်ကို အံ့ဩစရာဖြစ်နေတာပါလေ။

“ဒီမိန်းမက အတော်ရိုင်းပြတယ် ကိုကို၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား”
နွတ်ခမ်းအတွင်းသားကို အသာ့ကိုက်လိုက်မိပါ၏။ ပါးစပ်ရှိတာနဲ့ စကားကိုလိမ်ညာပြောတတ်ရတယ်လို့။ ပန်က မိန်းကလေးဖြစ်ပေမယ့်

မိန်းမဆန်ဆန် တာဝွဲတနွဲသီကုံးမပြောတတ်ပါချေ။ ဒီကောင်မလေး ပြောသလိုမျိုး နွတ်ခမ်းတလန်ပန်းတလန် ပြောတာက ရှက်စရာမဟုတ်ပါလား။

သူက ခင်မိမိဇော်၏လက်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပါ၏။ ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ရဲ့ပန် အဘယ်မျှ အရှက်ရနေပါသလဲ။ နွတ်က ထုတ်မပြောသော်ငြား မျက်ဝန်းများမှတစ်ဆင့် နာကျင်ရိပ်ကို မြင်နေတာပါလေ။ အတော်ကို ဣန္ဒြေပျက်စရာအဖြစ်ပါ။ တကယ်တမ်း အဆင့်အတန်းမရှိသူက သူ့ဘေးနားမှာ ပူးပူးကပ်ကပ်ရပ်နေသည့် ခင်မိမိဇော်သာ အမှန်ပါလေ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ်ကို အပြစ်တွေ ပုံချချင်တာပါလိမ့်။

“ပန်သစ္စာကို တောင်းပန်လိုက်ပါ ခင်မိမိဇော်”

“ဟင်”

“နေပါစေ... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“လွန်တဲ့သူက ဝန်ခံရမှာပေါ့ ခင်မိမိဇော်၊ ကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်း ပြောလိုက်ပါ”

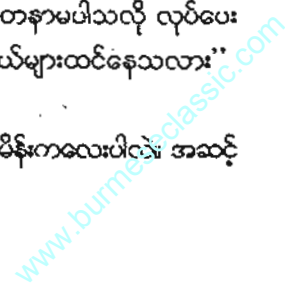
“အို! မိမုမလွန်တာ၊ ဘာလို့တောင်းပန်ရမှာလဲ။ လူဆိုတာ ကိုယ်ဘယ်အဆင့်မှန်း သိရတယ်ကိုကိုရဲ့”

“ကျစ်... မင်းအတော်ခေါင်းမာတဲ့ မိန်းကလေးပါလား။ မင်း ဘယ်လောက်လွန်သလဲဆိုတာ ဒီလောက်သက်သေခံတကွ မြင်သာနေတာလေ။ ဘာမှာ ဘာဖြစ်နေလဲ မြင်တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါက ဇွဲကို လောကဝတ်မကျော့ဘဲ စေတနာမပါသလို လုပ်ပေးတာကို ကိုကိုရဲ့။ မိမိတ်ကို ဒီလိုလာဆွလို့ ရမယ်များထင်နေသလား”

“ခင်မိမိဇော်”

သူ အတော်ကို စိတ်ပျက်မိပါ၏။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလဲ။ အဆင့်

အတန်းဆိုပြီး ခေါင်းစဉ်ခွဲပြုချင်တဲ့လူက လုံးဝအဆင့်မရှိသလို လုပ်ရပ်နဲ့ကို လုပ်ပြနေတာ မဟုတ်ပါလား။ ဦးခင်ဇော်ရဲ့သမီးဟု ဘယ်လိုမှ မထင်စရာ။

“ကိုကိုက မိဘက်ကို လိုက်ပြောရမှာပေါ့။ ဒီလိုအလုပ်သမားတွေ ဘက်က ပြောပေးစရာလား”

“ဟာ မင်းလွန်နေလို့ ပြောနေတာ ခင်မိမိဇော်ရဲ့။ မင်း ဘယ်လို မိန်းကလေးလဲ”

“ပြောရမှာလား။ ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်မယ့် မိန်းကလေးလေ”

အလို၊ ပြောမှပဲ ပိုဆိုးတော့တာပါလား။ သူ့လက်မောင်းကိုဆွဲကာ မျက်နှာကို ပင့်မော့ထားဟန်က ရိုက်ချင်စရာပါလေ။ ငါနော်... MD မျက်နှာရှိနေလို့ တော်ရုံတာမှမပြောဖြစ်ဘဲ သည်းခံနေတာကို အဟုတ်နှင်နေပုံပါလား။ ပန်းကို ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ပေမယ့် မျက်နှာအမူအရာတဘာမှမဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ သူ့စိတ်အေးသွားရပါ၏။ တော်ပါသေးရဲ့။

“ကိုယ်ကပဲ သူ့ကိုယ်စား ပန်သစ္စာကို တောင်းပန်ပါတယ်”

“ရပါတယ်”

“ကျစ်! ကိုကိုကလည်းကွာ”

“မင်း မတောင်းပန်လို့ ကိုယ်တောင်းပန်ပေးတာကို သိတတ်မှအန်ကယ်မျက်နှာရှိနေလို့ မင်းကိုသည်းခံပေးနေတာနော်”

“အဲဒါကြောင့် တောင်းပန်ဖို့မလိုဘူးလို့ ပြောနေတာပေါ့ ကိုကို”

“ဟာ... မင်း”

“ဦးခင်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ခင်သိတာရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးက ဒီ”

အောက်တန်းစားအဆင့်ကို ဘာမှအောက်ကုန် တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး”
“ခင်မိမိဇော်”

ပန်ခေါင်းထဲ မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သည့်နှယ်ပါ။ ဘုရားရေ၊ ဦးခင်ဇော်နဲ့ ဒေါ်ခင်သိတာတို့လား။ ဒါဖြင့် မေမေ့ကို အိမ်ပေါ်ကဆင်းစေပြီး ဇေဇေနဲ့ကွဲအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တိတိသမီးပေါ့။ ဒါဆို ပန်ညီမလေးပေါ့လေ။ ထူးခြားဆန်းကြယ်လေစွ။ မေမေပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း ဒီနာမည်တွေကို မေ့တန်သလောက် မေ့နိုင်ခဲ့ပါလျက် အခုတော့ဖြင့် အနားသို့ကြားအောင် ရောက်လာတာပါလား။

“မင်းတော်တော်လွန်နေပြီ”

“ကိုကို”

“မင်းဆီမှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေတာ အံ့ဩလို့မဆုံးဘူး။ ဒီခိုင်ကို ကိုယ်ဝယ်ထားတာပါ ခင်မိမိဇော်”

“ဘာရယ်”

“ဆိုင်ဝန်ထမ်းတွေကို ကာကွယ်ပေးဖို့က ကိုယ့်တာဝန်ပဲ။ ဘယ်သူစိမ်းကိုမှ ဘက်လိုက်တာမျိုးမဟုတ်ဘူး”

ပန်ခြေလှမ်းကို နောက်သို့အနည်းငယ်မျှ ရွှေ့လိုက်ပါ၏။ တော်သင့်ပါပြီ။ ရှေ့လျှောက် ဒီလိုလူတွေနဲ့မပတ်သက်မိအောင် နေသင့်တာ မဟုတ်ပါလား။ အထူးသဖြင့် ငွေရှိတဲ့လူတွေရဲ့ ငွေဂုဏ်မောက်ပြီး ငွေနှံနံနေတဲ့ အရိပ်အောက်က လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းထွက်ချင်တာ အမှန်ပါ။

အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲ ပြည်ဖုံးကားချထားပြီးခဲ့ပြီမို့ မမြင်ချင်လို့ မျက်နှာကို မကြည့်ပါရစေနဲ့လား။ ‘ခြေနှစ်ချောင်းလည်း မကယ်နဲ့၊ နားရွက်တိုလည်း မကယ်နဲ့’ လို့ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် တစ်ခါကူပေးတဲ့ပေမက ဇုက္ခ

အတိရောက်ခဲ့ရတာပါလေ။ သို့သော် ပန်တိုသားအမိကို ကယ်တဲ့ ညီညီ
သားအမိကဖြင့် သုခသာ ခံစားရတာ မဟုတ်ပါလား။

လူချင်းတူသော်ငြား အသက်ရှူပုံမတူတာမျိုး ဖြစ်မယ်ထင်ပါရဲ့။
“ခဏလေး... ပန်”

သူက ပန်သွားမှာကို မြင်လိုက်တာမို့ လှမ်းတားလိုက်လေ၏။ ကိုယ်
က နီးစပ်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေတာကို ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ မပျက်ပါရလေ
လား ပန်သစ္စာ။ မိဘတွေ (အထူးသဖြင့်) မေမေစိစဉ်ပေးတာ ဖြစ်ပေမယ့်
ဒီကိစ္စကို ကိုယ်က လိုလားစွာ လက်သင့်ခံတာမဟုတ်ဘဲ။

“ကိုကို”

“တဆိတ်... အဲဒီအသုံးအနှုန်းမျိုး မသုံးပါနဲ့ ခင်မိမိဇော်”

“ဘယ်လို”

“မင်းနဲ့ကိုယ်က ဒီလိုခေါ်ဝေါ်ရလောက်တဲ့အထိ မရင်းနှီးတာ မ
အသိပါ”

“အို! မိနဲ့ကိုကိုကို အိမ်ကသဘောတူထားပါတယ်ဆိုမှ၊ ခေါ်တာ
ဘာဖြစ်လဲ။ ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ကိုကို... ကိုကို”

“ကျစ်!”

“အကိုသွားလဲလိုက်ပါ... ပန်”

“အင်း”

အနီးသို့ရောက်လာသည့်လူငယ်ကြောင့် သူ တော်တော်ညစ်
ရပြန်ပါတယ်။ အတားအဆီးတွေက များပါ ပန်သစ္စာ။ ဒီ ‘ညီ’ဆိုတဲ့ခွာ
ကို မင်းနဲ့ဝေးအောင် ဘယ်လိုများလုပ်ရပါမလဲ။ အကြည့်တွေ ရင်းနှီး
တာ၊ အပြုံးတွေ ဖလှယ်ကြတာ၊ အခေါ်အဝေါ်တွေ လေးနက်လွန်း

လေသံဟေ့ နွေးထွေးလွန်းနေတာ အားလုံး အားလုံးကို ကိုယ် မနာလိုတာ
အမှန်ပါ။

“ကိုယ် သူနဲ့ပြောတာ မပြီးသေးဘူး”

“ပန်က လူကြီးမင်းရဲ့ဝန်ထမ်းမှ မဟုတ်သေးဘဲဗျ။ ဒီလောက်
အနေခက်နေတာ သွားသင့်ပါပြီ”

“ပြဿနာကို ပိုကြီးအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့လား”

“ခင်ဗျားအရှုပ်ထုပ်ကို ခင်ဗျားဘာသာ ကြည့်ရှင်းပေါ့ဗျ”

“ဘာပြောတယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲလေ”

မထီသလိုဟန်ဖြင့် ပြောနေသည့်လူငယ်ကြောင့် ဒေါသကို သူချုပ်
ထိန်းနေရပါတယ်။ ကိုယ်က လူကြီးလူကောင်းဖြစ်ပြီး လူငယ်နှင့်ယှဉ်ပြောနေ
ရင် သိက္ခာတရားကို ငဲ့ရဦးမှာကိုး။ ပန်က သူတို့နှစ်ဦးပြောဆိုတာကို စိုး
ရိမ်စိတ်ဖြင့် လူငယ်လေး၏လက်ကို ဆွဲထားသေးတာက သူ့စိတ်ကို ပိုဆွဲ
နေသလိုနယ် ခံရခက်လှပါတယ်။

“မင်း... စကားကို ဆင်ခြင်ပြောပါ”

“ကျွန်တော့်စကားထဲမှာ ရိုင်းတာပါသွားရင် Sorry... ဗျာ၊ ဒါပေ
မဲ့ လူကြီးမင်းတို့ လူကုံထံတွေလုပ်ပုံက သိပ်မှမဟုတ်တာကိုး။ အေးအေး
လူလူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ဝန်ထမ်းတွေကို လာပြီးပြဿနာရှာတာတော့
လွန်လွန်းပါတယ်။ ကိုယ့်အိမ်က လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းတဲ့ အိမ်စေလို
သဘောမျိုးနဲ့ လာဟောက်တာကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ဘူးဗျ”

“ဘာ!”

“ညီ... တော်တော့”

“မတော်နိုင်ဘူး ပန်၊ ပြောစရာရှိတာ ပြတ်ပြတ်သားသားပြောမှ ဖြစ်မှာ။ ဒီမယ် အမိ! ပန်ကို ခင်ဗျားတောင်းပန်ပါ”

“ညီ”

“ကိုယ် ကြားထဲက တောင်းပန်ပြီးပါပြီ”

“ကာယကံရှင်က စကားမပြောတတ်ဘဲ ‘အ’ နေလို့ လူစားပြော ပေးတာပေါ့လေ”

“ဘာရှင့် . . . ရှင်မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ရိုင်းတာက ခင်ဗျားဗျ၊ ဒီအချိန်ရောင်းနေကျပစ္စည်းမရှိမှန်း စာ သုံးသူတွေ အကုန်သိတယ်။ အဲဒါကို မရမက မှာရုံနဲ့မလုံလောက်ဘဲ မဖွယ်မရာတွေလုပ်ပြီး ပြဿနာစရာတာ ခင်ဗျား။ အဆိုးဆုံးက ကိုယ်ထံ လက်ရောက် ပြစ်မှုကျူးလွန်လိုက်တာပဲ။ ဒီလိုလုပ်ရပ်မျိုးကို ဘယ်မိကောင် ဖခင်သားသမီးမျိုးကမှ မလုပ်တတ်တာ ခင်ဗျားသိသင့်တယ်”

“ဘာ!”

“ညီ . . . တော်တော့လို့ဆိုနေ”

ညီအပြောကြောင့် ညီကိုတစ်ခုခုလုပ်ရန် ရွယ်လိုက်သဖြင့် သူက ခင်မိမိဇော်ကို အမြန်ဆွဲထားလိုက်ရလေ၏။ ရော်! ခက်တော့တာပါပဲ။ တစ် ဖက်က နှစ်နာလို့ ထောက်ပြတာက အမှန်ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။ နောက်ဆုတ်သင့်ပေပြီ။ ပန်က ချာတိတ်ရှေ့မှာ ဝင်ရပ်လိုက်တာက သူ့လို ပိုအံ့အားသင့်စေပါ၏။ အလို! ပန်က . . . ပန်သစ္စာက ဤလူငယ်လေး တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို မလိုလားသလို ကာကွယ်နေပါရောလား။

ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်။ ဘယ်လိုမှမချည်ရွယ်ပါဘဲ ဒီလိုတွေကြုံ ကုန်တာလေ။ ခင်မိမိဇော်၊ အတော့ကိုမွှေတဲ့ မီးခဲပါပဲလား။ သူ့နဲ့ပန်ကြာ

ကို ရှုပ်ထွေးမှုတွေ ဖြစ်စေအောင် ဖန်တီးချင်ရတယ်လို့။

“အားလုံးအတွက် ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ်”

“မလိုပါဘူး။ စာချုပ်အရ လကုန်မှ ဆိုင်ပိတ်မှာဖြစ်ပေမယ့် ဒီညနေ ပဲ ဆိုင်ကိုအပြီးပိတ်လိုက်ပါမယ် ဦးကျော်နန္ဒ”

“အဲဒီလောက်ထိ”

“နောက်လည်းပိတ်မယ့်အတူတူ စောတာနဲ့ နောက်ကျတာပဲ ကွာ သွားတာပါ။ ဆိုင်ကို ပြဿနာအရှာခံရတာထက် ကျွန်တော့်ပန်ကို လာထိ ဘာက ပိုပြီးနာကျင်ရလို့ပါ။ စာနာတတ်သူချင်းပဲ နားလည်နိုင်မှာပါဗျာ။ လာ . . . ပန်”

သူမလက်ကောက်ဝတ်ကို ဆွဲခေါ်သွားတာမို့ ငေးကြည့် ကျန်ရစ် ခဲ့ရပါ၏။ နှလုံးသားဆီမှ တစ်စစ်စစ် နာကျင်လာတာကို သူ့ကိုယ်တိုင် ခံစားသိရှိနေရတာပါ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်လှချည်လား။ ပန်ကလည်း အနည်း အကျဉ်းမျှပင် မရုန်းဖယ်ပါလား။ ဒီလိုရင်းနှီးမှုပိုလွန်းတဲ့အခွင့်မျိုး ဒီလူ ငယ်ကို ပေးရသတဲ့လား။

ပန်သစ္စာ၊ ကိုယ့်ကိုရင်မောအောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့။ စတွေ့ကတည်း ဟ ရင်ခုန်သံကို တဒိတ်ဒိတ်မြန်စေတဲ့ မိန်းကလေး။ ဘေးတစ်စောင်းအနေ အထားသာ မြင်ခွင့်ရခဲ့ပေမယ့် အဲဒီပုံရိပ်လေးက မျက်ဝန်းထဲမှာရော အာရုံတွင်းမှာပါ ငြိတွယ်နေမိခဲ့ရတာလေ။ မြင်လျှင်မြင်ချင်း စွဲလန်းမက် မောရခြင်းကို မည်သို့ခေါ်ဆိုပါမည်နည်း။

အချစ်ဆိုတဲ့ နူးညံ့သိမ်မွေ့သည့်အရာကို ကိုယ်ခံစားရသလိုမျိုး မင်းရင်ထဲမှာပါ ဖြစ်တည်ခွင့်ရှိပါစေလား . . . ပန်သစ္စာရယ်။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁၉)

'VICTORIA HOTEL'

ဟိုတယ်ဆိုင်းဘုတ်ကို တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ Hotel တွင်းထဲ
ဝင်လိုက်ပါ၏။ နံနက် (၉)နာရီကျော်ပြီမို့ GM ရောက်လုပြီထင်ပါသည်။
အိမ်မှာ တစ်ပတ်ခန့် နားနေပြီး ညီတို့သားအမိနှင့် အတော်လေး ဆွေး
နွေးလိုက်ရတာမဟုတ်ပါလား။ ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သေးလေး ဖွင့်နိုင်ဖို့ ခွန်အား
က နည်းသေးလို့ပါ။

နောက်ဆုံးတော့ အနည်းဆုံးတစ်နှစ် အများဆုံး သုံးနှစ် ဒီ Hotel
မှာ လုပ်ဖြစ်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ရပါ၏။ လုပ်ငန်းအတွေ့အကြုံ
ရှိစေရန် လေ့လာ ဆည်းပူးစရာတွေ အများကြီး လိုနေဦးမည် မဟုတ်ပါ
လား။ စိတ်မချလက်မချဖြင့် မျက်နှာရူပုံက လိုက်လျောပေးရသည့်
ကို အတော်နားဝင်အောင် ဖြောင်းဖျာသေးတာပါလေ။

“မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဘာများအကူအညီပေးရပါ့မလဲ... အမိန့်ရှိပါ”
“Hotel GM.... နဲ့တွေ့ဖို့ပါ”

“ရှင်”
“ဪ... ဦးကျော်နန္ဒာနဲ့ တွေ့စရာရှိလို့ပါ”
“ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားပါသလားရှင်”
“အဲ... ”

ပန် ရုတ်တရက် လန့်သွားရပါ၏။ ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီလာမယ်ဆိုတာ
ကို သူ့ဆီ Phone ဆက်ထားသင့်တာလေ။ မေ့တတ်ပါ့ ပန်သစ္စာ၊ ဘယ်
တော့မဆို စည်းစနစ်တကျ လုပ်လေ့ရှိပါလျက် အရေးကြီးတာကိုမှ မေ့
ထားရတယ်လို့။

“အဲဒါတော့ မရှိပါဘူး”
“ဒါဆိုရင်တော့ စောင့်ရပါမယ်ရှင်၊ GM မှာတွေ့ရမယ့်ဧည့်သည်
List က တန်းစီနေလို့ပါ။ ကျေးဇူးပြုပြီး ဧည့်ဆောင်မှာ စောင့်ပေးပါနော်”

ခေါင်းကိုသာ ညှိတ်ပြလိုက်ရပါ၏။ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ Re-
ception မှာတင် အထဲဝင်ဖို့ နောက်ကောက်ကျရပေပြီ။ Phone ထဲမှာ
သူ့နံပါတ်ရိုက်မထည့်ထားတာကိုက မှားနေပြီမဟုတ်ပါလား။ ညှိပါ ပန်
သစ္စာ၊ Phone ကိုဖွင့်ကာ နံပါတ်စဉ်စစ်ရင်း ဆက်တိတွေ့ရှိရာသို့လျှောက်
လာလိုက်ပါ၏။ မတွေ့တာမှ အဟုတ်ကိုရှိမနေပါလေ။

“ရောက်နေပြီလား”
“အမယ်လေး!”

ပန်ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ကာ မေးလိုက်တာမို့ ရုတ်တရက်လန့်သွားရပါ
၏။ လက်ထဲကိုင်လာသည့် ပန် Phone က လျှောခနဲ ကြွေပြားခင်း
သံမာလင်းထက် ပြုတ်ကျကာ ခွပ်ခနဲကွဲလျက် ပြုတ်ထွက်သွားလေသည်။
သွားပါပြီ ရှိရမဲ့ချိန်ခြံပြီး ဝယ်ထားတာလေးတော့ အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စ

ချောပါရောလား။

“Sorry!... လန့်သွားလား”

“ရုတ်တရက်မို့ပါ”

“နေနေ... မလုပ်နဲ့လေ၊ လက်ရှုလိမ့်မယ်”

“ဖျောက်! ဖျောက်!”

သူ့လက်ဖျောက်တီးလိုက်စဉ် အလုပ်သမားလေး အပြေးရောက်လာလေ၏။ Phone အကွဲအစတွေကို သေချာလှည်းကျင်းကောက်စေသလို ပန့် Sim card ကို Phone ထဲမှ ယူလိုက်လေသည်။

“သွားကြမယ်လေ”

“ဟင်... ဘယ်ကိုလဲ”

“ရုံးခန်းပေါ့၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ဒါပေမဲ့ receptionist က စောင့်ရမှာတဲ့”

“လူကိုယ်တိုင်တွေ့နေတာ စောင့်စရာလား၊ ပန်က အဲဒီလိုစောင့်ရမယ့်လူမှ မဟုတ်တာ”

“ဘယ်လို”

“VIP... လေ၊ လာ...”

အမယ်လေးလေ... စေတနာထွေ ရေစီးကမ်းပြိုသလို လုပ်ပြေးပါရောလား။ ဒီ GM တော့ ဒီနေ့ ဘာအဆင်ပြေလို့ သဘောမနောကောင်ပြနေတာပါလိမ့်။ Lift ရှိရာဆီ ခေါ်လာတာမို့ သူ့နောက်မှ လိုက်ခဲ့ရပါစေ။ Hotel ဝန်ထမ်းတွေနှင့်တိုးတိုင်း ဦးညွှတ်နှုတ်ခွန်းဆက်ကြတာကို ဖန်စိတ်အိုက်လှပါသည်။ ပန်လည်း ထိုသို့လုပ်ရမှာပါလား။

“ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဟင်... မဟုတ်ပါဘူး”

တခြားဝန်ထမ်းတွေက သူ့နှင့်ပန်စီးမည့် Lift ထဲ လိုက်မစီးသဖြင့် ဓာတ်လှေကားထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း ချောင်ချိနေပါသည်။ နောက်ဘက်မှ တန်းကို လှမ်းကိုင်မိစဉ် သူ့ပြုံးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ပန်က လေလှုံသည့်နေရာမျိုးမှာ အသက်ရှူကျပ်တတ်လို့ပါလေ။

“ကြောက်လို့လား”

“ဟင့်အင်း”

မရယ်မိအောင် အတော်ကြိုးစားနေခြင်းပါ။ လောကကြီး အဘယ်မျှ ဆန်းကြယ်လွန်းပါသလဲ။ ဦးခင်ဇော်၏တစ်ဦးတည်းသောသမီး ‘ပန်းချစ်သူ’ ခေါ် ‘ပန်ပန်’ ၏လည်ကုပ်နားမှာ မှည့်နက်လေး ရှိနေပါတယ်တဲ့။ အဖေဖြစ်သူ ကျိတ်ရှာနေသည့်မိန်းကလေးက သူ့ထံကို တန်းတန်းမတ်မတ်ကြီးကို ရောက်လာတာပါလေ။ ‘ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခေါ်လာမယ်’ ဟု ကတိပေးစဉ်က အံ့သြတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေပါသည့် MD ကြီး၏ မျက်ဝန်းမှာ ဝမ်းသာမျက်ရည်တို့ အပြည့်နှင့်ပါလေ။

ကံတရားက ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို မျက်နှာသာပေးမည်ထင်ပါ၏။ အဖေချင်း ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာ၊ မေမေကလည်း ခင်မိမိဇော်၏အကျင့်ကို သိနေပြီမို့ ငြိမ်နေတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ဤမိန်းကလေးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုရှိနေမှန်း သိကုန်တာ၊ စသည်တို့ကိုစုစည်းမိပါက ကျော်နန္ဒရင်ထဲကို အရှင်းသား မြင်နိုင်တာပါလေ။

“ထိုင်ပါ၊ CV Form ပါတယ်မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

ကောင်းရေး၊ အလုပ်လာလျှောက်တဲ့လူက ဘာစာရွက်စာတမ်းမှ

ယူမလာဘူးတဲ့လေ။ ကောင်းပါရဲ့ 'ပန်သစ္စာ'၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုအလုပ် ခန့်တာထက် ပိုပြီးအရေးကြီးတာကိုပဲ လုပ်ပြချင်တာပါ။ လွယ်လင့်တကူ လက်သင့်ခံပေးနိုင်ပါ့မလား။ သံသယမရှိချင်ပေမယ့် အနစ် (၂၀)ကျော် ခွဲခွာခဲ့ရတဲ့သားအဖ သံယောဇဉ်ကြီးက တည်းတည်းလေးသာ ရှိတော့မှာ လေ။

သွေးကသာ စကားပြောတတ်မှာပေါ့။ ပြန်တွေ့ကြတဲ့အချိန်မှာ အကြည့်စိမ်းစိမ်းမျက်ဝန်းမျိုးနဲ့ အေးစက်စက်အခြေအနေကို ကြိုတွက်ဆ ထားရတာပါ။ အန်ကယ်ကတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေ တပွေ့တပိုက်ကြီးနဲ့ စောင့်စားနေတာ မဟုတ်လား။ ငယ်နုသည့်စိတ်နဲ့ ဖခင်ကိုစိတ်နာပြီး အမှန်း တရားတွေ ရှိနေရင်လည်း ထားပါတော့။ စိတ်ရှည်စွာ ဖခင်က စောင့်ပေး ဦးမှာပါ။ သို့သော် အဲဒီအမှန်းမီးပွားတွေက ဘေးမှာရှိနေသည့်သူ့အပေါ် မလွင့်စင်ပါစေနဲ့လား ပန်သစ္စာ။

“ဒါဖြင့် ဒီ Form ထဲမှာ ဖြည့်လိုက်ပါ”

Pen stand ထဲမှ ဘောပင်ကိုပါ ယူပေးလိုက်ပါ၏။ သူမက စာ စီထားသည့် Form ကို အရင်ဆုံးသေချာဖတ်ပြီးမှ တစ်ခုချင်းဖြည့်လေ ၏။ သူက စောစောကယူလာသည့် Sim Card ကို အံ့ဆွဲအတွင်းမှ သူ့ Handset အသစ်ထဲသို့ ယူ၍ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ဆင်တူဝယ်ထား တာ အတော်ဖြစ်နေပြီကိုး။

“အကုန်ဖြည့်ရမှာလားဟင်”

“ဖြည့်ရမှာပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲ။ အဖေနာမည်နေရာမှာ ကွက်လပ်ထားခဲ့ပြီး

တခြားစာတွေကို အကုန်နီးပါးဖြည့်ထားတာလေ။ လည်ပဲ့ ပန်သစ္စာ၊ အန် ကယ့်နာမည် မဖော်ပြချင်ပေမယ့် မင်းကို ကိုယ်က MD ရဲ့သမီးမှန်းသိ နေပါပြီ။ ရှောင်ဖို့စဉ်းစားထားပေမယ့် ဘယ်လောက်ကြာအောင် ရှောင်နိုင် မှာမို့လဲ။

“ရော”

“ဒါက ဘာလဲ”

“မင်း Phone လေ”

“မဟုတ်တာ”

“ဪ... ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဇွတ်ငြင်းနေ တာလဲ။ မင်း Phone မှ မင်း Phone အစစ်”

“တီ!”

“GM... ရုံးချုပ်က Phone... ဝင်လာပါတယ်”

“အေးအေး... OK!”

ကြည့်စမ်း! ငြင်းခုန်နေတာကို ဘေးချိတ်ပြီး Intercon မှ သတင်း ခို့တာနဲ့ ရုံး Phone ဖြင့် စကားပြောနေပြန်ပါပြီ။ ဖေဖေနဲ့ မည်သို့ရင်းနှီး နေပါသလဲ။ အမွေဆိုတာ စံထိုက်မှတဲ့လေ။ မေမေကိုယ်တိုင်က လောဘ ခန့်ခဲ့တာမို့ ပန်လည်း အဲဒါတွေ မမက်မောပါဘူး။ ကုမ္ပဏီထောင်တုန်းက ဒီသားစုရဲ့စီးပွားရေးစတင်ပြီး ကြီးပွားတာနဲ့ အိမ်တွင်းရေးအရှုပ်အရှင်းနဲ့ ဒီသားစုပြိုကွဲခဲ့ရတာပါလေ။

“သွားကြစို့ ပန်သစ္စာ”

“ကျွန်မ အလုပ်ဝင်ရမယ့်နေရာကိုလား”

“ဒါပေါ့”

“ဒီနေ့ မလုပ်ဖြစ်သေးဘူးနော်၊ အိမ်မှာ ကျွန်မ ဘာမှမပြောခဲ့ရသေးဘူး။ ညှိကို ဒီမှာလေ့လာဦးမယ်လို့ပဲ ပြောခဲ့တာပါ”

လာပြန်ပြီလား ဒီနာမည်။ ခုချက်ချင်း အဖေရှေ့ခေါ်သွားဖို့ပြင်နေတာ မဖြစ်သေးပါဘူး။ လောလောဆယ် Hotel စားဖိုဆောင်ကို အရင်ခေါ်သွားရမှာပေါ့လေ။ ရသားပဲ... ပြီးမှ အန်ကယ့်ရုံးခန်းရှိရာကို သွားရုံပေါ့။ ကြေးက ကြီးပါ့ ပန်သစ္စာ။ အလုပ်လာလျှောက်တာတောင်မှ Boss ကပဲ လိုက်လျောပေးနေရတာ မဟုတ်လား။

“ရတယ်လေ၊ ပန်ဆင်းချင်တဲ့နေ့ စဆင်းပေါ့... No Problem”

ဟော... အလုပ်လုပ်ဖို့က မသေမချာပါ။ လုပ်ဖြစ်ရင် Bond ထိုးခိုင်းဦးမှာမို့ ညီက ကြိုပြီးကန့်ကွက်ထားတာ မဟုတ်လား။ သေချာစဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးမှ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးဖို့ကိုလည်း ပန်က ကတိပေးခဲ့ရတာပါ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်ထဲအတော်ပျော်မြူးနေသလိုပါပဲ။ နှုတ်က မပြောပေမယ့် မျက်ဝန်းတို့က အလိုလိုတောက်ပ ကြည့်လင်နေတာပါလေ။

ပြီးတော့ ပန်ကို ‘ပန်’ လို့ဆိုပြီး အဖျားဆွတ်ခေါ်နေတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ။ ညီခေါ်ရင် ပန်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမဖြစ်ပေမယ့် ဒီ GM ခေါ်လိုက်တိုင်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်ရတာလေ။ ဘယ်လိုလဲ ‘ကိုကျော်နန္ဒ’၊ ဇနီးကိုအလုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် ရှင့်စိတ်ထဲမှာ ရိုးသားမှုက အပြည့်ရှိရမှာမဟုတ်လား။

“သွားကြမယ်လေ”

သူခေါ်ရာနောက်မှ ပန် လိုက်ခဲ့ရပါ၏။ မြေညီထပ်ကိုပြန်ရောက်ပြီး Hotel kitchen ဘက် လျှောက်ခဲ့စဉ် ရင်ထဲက သိသိသာသာ ထု

လှုပ်လာလေသည်။ ကြော်လှော်သံ ဒယ်အိုးသံတို့ကြောင့် ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကြည့်ရတာ Party တစ်ခုခုရှိမည်ထင်ပါရဲ့။

“ဒီညနေ Wedding ရှိတယ်”

“ရှင်”

အလို၊ ပန်စိတ်ထဲတွေးနေတာကို သူဘယ်လိုများ သိနေပါလိမ့်။ အံ့ဩစွာ လှည့်ကြည့်မိစဉ် Kitchen တံခါးမကြီးက ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားလေသည်။ အားပါး... အတော်ကိုကျယ်ဝန်းပြီး ခမ်းနားတဲ့စားဖိုဆောင်ကြီးပါပဲလား။ အလုပ်သမားတွေအကုန် အလုပ်လုပ်နေကြသော်ငြား သူဝင်လာတာကိုမြင်သည်နှင့် ဦးညွတ် အရှိအသေပြုကြပါ၏။

“မင်္ဂလာပါ GM”

“မင်္ဂလာပါ... အားလုံးပဲ”

သူ့အသံ ဟိန်းပြီးထွက်လာတာမို့ ရာထူးကြီးသူတွေက အနားသို့ ရောက်လာလေသည်။ စားဖိုမှူးဝတ်စုံနှင့်လူကြီးက ပန်ကို ဖျူငှာစွာ ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ နေပါဦး... ပန်ဖြင့် တစ်ခါမှမမြင်ဖူး မတွေ့ဖူးပါဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရင်းနှီးဟန်ပြနေပါလိမ့်။

“ဒီမှာအလုပ်ဝင်တော့မယ့် Second Chief Cook... ပန်သစ္စာပါ”

“ကြီးဆိုပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ပန် ခေါင်းပြန်ညွတ်ပြမိစဉ် လက်ကမ်းပေးတာကို ဆွဲကိုင်နှုတ်ဆက်ရလေ၏။ အမယ်လေးနော်... ရာထူးက ခပ်ကြီးကြီးနဲ့ ပန်တော့ သူများမျက်စောင်းခံတာ ခံရတော့မှာပါပဲလား။ တကယ်အလုပ်စဆင်းသည့်နေ့

မှာမှ သေချာမိတ်ဆက်ပေးမည်ဟုပြောပြီး Hotel ထဲမှထွက်ခဲ့ကြပါသည်။

“ကျွန်မ...”

“Lunch စားဖို့ စောသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ရှင်! ခြောက်... ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါဖြင့် ဖေဖေခေါ်ထားတာ သွားတွေ့ကြတာပေါ့။ လိုက်ခဲ့နော်”

“ဟင်... ဘာလို့လိုက်ရမှာလဲ”

“ရော်! အကြောက်အကန်ငြင်းချင်နေတော့တာပဲ။ မင်းကို ကိုယ်
ကိုက်မစားပါဘူး ပန်ရဲ့။ ဖေဖေတွေ့ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ မိတ်ဆက်ပေးရုံလေး
ပါ။ Lunch အတူစားချင်တာတောင် ခွင့်မပြုချင်ဘူးလား”

ကဲ၊ ဇွတ်မှ တကယ့်ကို ဇွတ်တရွတ်ကြီးပါပဲ။ ကားတံခါးဖွင့်ပေးနေ
တာမို့ လိုက်တက်ခဲ့ရတော့၏။ ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုရှေ့မှာ ကားကိုရပ်ကာ
အထဲသို့ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။ ဘယ်ကိုများခေါ်လာပါသလဲ။ Lift ဖြင့် တက်လာ
စဉ် နှလုံးခုန်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ်မြန်လာတော့၏။

“ဒေါက်! ဒေါက်!”

“Come in!”

ရုံးခန်းတံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်လျက် သူဝင်လိုက်လေ၏။ ရပ်ကြည့်
ကျန်နေသည့်ပန်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းဆွဲကာ အခန်းထဲ
သို့ ဝင်စေတာမို့ မျက်နှာရဲသွားရပါသည်။ သူနှင့်ဒီလောက်ကြီး မရင်းနှီး
သေးပါဘဲ လူကို ဒီလိုဆွဲလားရမ်းလားပုံစံမျိုး လုပ်ရတယ်လို့။

ပန် လက်ကိုရုန်းလိုက်သော်ငြား သူက လွှတ်မပေးဘဲ တင်းကျပ်
စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။ ခက်တော့တာပါပဲ။

အခန်း (၂၀)

“သမီး... ပန်ပန်”

“ဟင်!”

ပန်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်တောင့်တင်းသွားသည့်နယ်ပါ။ စားပွဲ
ခုံနောက် ဆုံလည်ခုံပုဂ္ဂိုလ်က လှမ်းခေါ်ကာ ထရပ်လိုက်သလို စားပွဲဘေး
ခုံမှာ ထိုင်နေသည့်လူကြီးပါ ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားလေသည်။ ‘သမီး’
တဲ့၊ ‘ပန်ပန်’တဲ့လား။ ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... ပန်ဖေဖေရှိရာဆီ ပန်ကို သူ
ခေါ်လာတာပေါ့လေ။

ဟုတ်ပါတယ်။ ပန်ရဲ့မွေးသဖွယ်စစ်စစ်ပါ။ ပန်နဲ့ရုပ်ချင်းအတော့်
ကို ဆင်လွန်းနေပြီး အရပ်အမောင်းကအစ တူလွန်းနေတာပါလေ။ အသက်
ငါးဆယ်ကျော်အရွယ်ရဲ့ ပြည့်တင်းမှုက ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးစလုံးထံမှ ပေါ်
လွင်နေတာပါပဲ။ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတာထက် ငိုချင်စိတ်က ချက်ချင်း
ဖြစ်တည်လာလေ၏။

ပန် မတွေ့ချင်ပါ။ ဖေဖေနှင့်ပြန်တွေ့ဖို့ ပန်စိတ်ရောလူ့ဖို့ အဆင်

www.burmeseclassic.com

သင့်မဖြစ်သေးတာလေ။ ဖခင်နဲ့ဆုံရင် ထုတ်ပြောနိုင်မယ့် စကားလုံးတွေ ဘာကပ်ခုမှ အစီအစဉ်တကျ စီမံမစီရသေးပါဘဲ။ ပန် ready မဖြစ်လို့ ပါ ဖေဖေ... Sorry! ပါ။

“ပန်... ဘယ်လဲ”

“ပြန်တော့မယ်”

“နေပါဦး သမီးရယ်၊ သမီးတို့ကို ဖေဖေ လိုက်ရှာနေတာ ကြာပြီ။ သမီးကိုပြန်တွေ့ရဖို့ စောင့်နေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီထင်သလဲ။ ပန် ပန်... ဖေဖေကိုကြည့်ပါဦး”

လှည့်ထွက်ရန် ရွယ်လိုက်ပေမယ့် သူ့ဆွဲထားတာမို့ ရုန်းမရနိုင်ခဲ့။ အနီးသို့ရောက်လာသည့်ဖေဖေက ပန်ကိုထွေးပွေ့ထားတာမို့ မရုန်းဖြစ်ဘဲ ငြိမ်နေမိလေ၏။ သူ့စိမ်းတွေရှေ့မှာ ပန် ရိုင်းမိပါက ဖေဖေ အရှက်ရနိုင် တာမို့ပါ။ အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲလိုက်ချင်ပေမယ့် အတင်းကိုမျိုသိပ်ထားရ တာက ရင်ကိုပို၍ နာကျင်စေလေ၏။

“ပန်ပန်... ဖေဖေသမီး”

“...”

“သမီးအသက် (၂၅)နှစ်ပြည့်မှာ အမွေလွှဲစာချုပ် လုပ်ပေးဖို့စီစဉ် ထားတယ်။ အဲဒါကြောင့် သမီးကို ဖေဖေအမြန်ဆုံးရှာတွေ့ချင်တာလေ။ ကြည့်ပါဦး... ဖေဖေသမီးက ဖေဖေနဲ့တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ မုည့်ကလေးတွေ ရှိသေးရဲ့လား။ ကြည့်ပါဦး ကိုဖွဲ့ခန့်ရယ်၊ ဒါ ကျွန်တော် အနှစ်နှစ်ဆယ် ကျော်ရှာနေခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်သွေး... ကျွန်တော့်သမီးဗျ”

အမွေတဲ့... ပန်က အဲဒီအမွေတွေ ဘာလုပ်ရမှာလဲဖေဖေ။ အဲ ငွေတွေကို လိုချင်လွန်းလို့ မေမေ မဟုတ်တဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ငြာ

ယောင်းမှုကို ဖေဖေ ရလိုက်တာမဟုတ်လား။ ပန်က... ပန်က ကိုယ့်ခွန် ကိုယ့်အားနဲ့ ရှာလို့ရတဲ့ငွေကိုပဲ တန်ဖိုးထားတတ်တာ ဖေဖေမသိဘူးထင် ပါရဲ့။

“ကျွတ်လေးရော... အဲဒီထဲမှာ ဖေဖေတို့မိသားစုဓာတ်ပုံလေး ရှိ တယ်လေ”

“ဟင်!”

မေမေဆွဲပေးခဲ့သည့်ဆွဲကြိုးမှ လော့ကတ်ကျွတ်ဘူးလေးကိုဖြုတ် ကာ လှည့်ဖွင့်လိုက်မိ၏။ အထဲမှ လိပ်ထည့်ထားသည့်ဓာတ်ပုံသေးသေး လေး ဒေါက်ခနဲထွက်ကျလာလေ၏။ အဟုတ်ကိုပဲ ပန် ပိစိညှောင့်တောက် အရွယ်တုန်းက ရိုက်ထားသည့်မိသားစုပုံလေးပါပဲလား။

“တွေ့လား... ဖေဖေပြောသားပဲ။ ဖေဖေသမီး ပန်ပန်ပါဆိုနေမှ။ မောင်နန္ဒကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကွယ်”

“မလိုပါဘူး အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော်က ပန်ကိုတွေ့ဖူးနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ အန်ကယ်နဲ့ဖေဖေပြောပြမှ ပျောက်နေတဲ့ အန်ကယ်သမီးမှန်း သိခဲ့ရလို့ပါ။ မပြောမဆိုနဲ့ ဒီခေါ်လာလို့ ကျွန်တော့်ကို ပန် စိတ်ဆိုးနေပြီ”

“ဟုတ်လား သမီး”

“စိတ်ဆိုးစရာလား သမီးရဲ့၊ ဖေဖေနဲ့ ကိုဖွဲ့ခန့်က ခမည်းခမက် တော်ဖို့စီစဉ်ထားတာပဲ။ စိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်တာနော်”

ပန်မျက်နှာ ရဲသွားရပါ၏။ ခမည်းခမက်တဲ့လား။ တကယ်ဆို သူနဲ့ သဘောတူခဲ့တာ ဖေဖေရဲ့နောက်သမီး ခပ်မိမိဇော်ကိုပါ။ ပန်က... ပန်က နောက်မှပြန်ရှာတွေ့တဲ့သမီးမို့ ဒီအခြေအနေမျိုး ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲဖေဖေ။ “ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ” တဲ့။ လက်ရှိပုံစံအတိုင်း ပန်က ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်

ကိုယ်ရပ်ပြီး သီးသန့်နေရတာကိုပဲ ကျေနပ်နေမယ့်သူပါ ဖေဖေ။
 ပါးပြင်ထက် စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တို့ကို လက်ဝါးဖြင့် အမြန်
 သုတ်လိုက်ရပါ၏။ မိ ကြားနေတာ အဟုတ်တကယ်ပဲလား။ ဒက်ဒီသမီး
 ဆိုတာ မိနဲ့ပြဿနာတက်ခဲ့တဲ့ ပန်သစ္စာဆိုတဲ့ မိန်းမဖြစ်နေတာပေါ့လေ။
 မုန်းလိုက်တာ။ မုန်းတယ်... မုန်းတယ်... အဲဒီမိန်းမကိုလည်း မုန်းတယ်
 ဒက်ဒီကိုလည်း မုန်းတယ်။ မာမို့ကိုလည်း မိ မုန်းတယ်။ ဒီအခြေအနေ
 ဆိုးဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးတဲ့ လောကကြီးကိုလည်း မုန်းလိုက်တာ အရမ်း
 ပါပဲ။

မို့အတွက် မဟာမဟာပြဿနာကြီးပါ။ သမီးရင်းကို ရှာတွေ့ပြီဆို
 တော့ ဒင်းနဲ့တစ်အိမ်တည်း တစ်မိုးတည်းအောက်မှာ အတူနေရတော့မှာ
 ပေါ့။ ပြီးတော့ နှစ်ခုဝဲ ဒင်းမျက်နှာကို မြင်နေရဦးမှာလေ။ မိတစ်ဦးတည်း
 ပိုင်ဆိုင်ရမယ့် ဥစ္စာပစ္စည်းအမွေတွေကိုပါ ဒင်းက ယူဦးမှာမဟုတ်လား
 အို... မို့နေရာ မို့ဥစ္စာတွေကို ဒင်း အပိုင်သိမ်းတော့မှာပါလား။

မပေးနိုင်ဘူး... လုံးဝမပေးနိုင်ဘူးနော်။ မိချစ်တဲ့ကိုကိုကိုပါ ဒင်း
 က ကြားဖြတ်သုတ်ဦးမှာလေ။ ဘယ်လောက်ခဲပြင်းစရာကောင်းလိုက်သလဲ။
 ဘယ်ကနေဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိတဲ့ မိန်းမက မိပိုင်ဆိုင်သမျှအရာ
 တွေကို ဒီလိုလုယူလို့ရမယ်တဲ့လား။ မဖြစ်နိုင်တာ... မဖြစ်စေရဘူး ဖန်
 သစ္စာ။

“ကိုယ့်မှာ မင်းထက်အရင် စိတ်ဝင်စားနေမိတဲ့သူ ရှိနေပြီးသား
 ပါ ‘ခင်မိမိဇော်’... ဒီလိုကိုစွမ်းက ပြတ်သားဖို့လိုအပ်မယ်လို့ ကိုယ်
 ဆပါတယ်။ မင်းနဲ့ကိုယ် ဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်လို့ ငြင်းပါရစေ”

နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေ၏။ ဟိုနေ့က မို့ကို သူ့အပြစ်

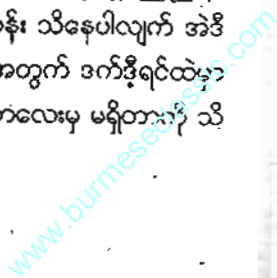
ငြင်းခဲ့တာ အဘယ်မျှ အရှက်ကွဲခဲ့ပါသလဲ။ မို့လောက်ပြည့်စုံတဲ့ မိန်းကလေး
 မျိုး သူမို့ ငြင်းဆန်ရတယ်လို့။ ဒီလိုလက်သင့်မခံရင်တောင်မှ တခြားမိန်း
 ကလေးကို ရွေးတယ်ဆို တော်ပါသေး။

ခုတော့ဖြင့် မိ မည်သို့မျှကြည့်မရသည့်မိန်းမကိုမှ ရွေးရတယ်လို့။
 တမင်တကာ ရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ရက်ရလား... ကိုကိုရယ်။

လူဆိုတာ အလွယ်တကူရလေ့ရှိတဲ့ အရာမှန်သမျှကို အကုန်လိုချင်
 ကြတာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မိကတော့ မို့အတွက် ခက်ခဲတဲ့အရာကိုမှ
 ပိုပြီး လိုချင်ပါတယ်။ ဒါကို လောဘလို့ဆိုချင်ဆိုပါစေ။ မိက လိုချင်တာ
 ကို မရရအောင် ယူပြုရမှ ကျေနပ်တဲ့သူပါ။ မို့ဆီက ဘာတစ်ခုကိုမှ မရ
 စေရပါဘူး ‘ပန်သစ္စာ’။

အခန်းဝတ်ခါးအနီးမှ အသာလှည့်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ခြေလှမ်းတို့က
 မသယ်ချင်လောက်အောင် လေးလံလွန်းလှပါသည်။ မိ ဘာလုပ်ရမှာလဲ
 မာမိ။ မိက... မိက... မာမို့သွေးဖြစ်ပေမယ့် ဒက်ဒီသွေးသားမဟုတ်
 တာမို့ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေခွင့်ရပါဦးမလား။ ဒီအရွယ်ရောက်သည်အထိ
 တစ်ခန်းတည်း အတူမနေကြတဲ့ မာမိနဲ့ဒက်ဒီကို အကြင်လင်မယားအဖြစ်
 သတ်မှတ်လို့မရနိုင်မှန်း မိ သိနေပါပြီ။

မို့အကြောင်းကို မိန့်စမ်းရင်း မာမို့အတိတ်ဖုံးကွယ်ထားတာကို သိ
 ခဲ့ရတာပါ။ အဘယ်မျှရင်နှင့်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရင်
 တောင် ဝီလီနီနေရာက သရုပ်ဆောင်ကို မိမုန်းမုန်း သိနေပါလျက် အဲဒီ
 လိုနေရာကိုမှ မာမိက ဝင်ခဲ့ရတယ်လို့။ မာမိနဲ့မို့အတွက် ဒက်ဒီရင်ထဲမှာ
 ရော ဒက်ဒီအိမ်မှာပါ ကွက်လပ်လေးတစ်နေရာစာလေးမှ မရှိတာကို သိ
 ပါရဲ့လား မာမိရယ်။

စားပွဲရှေ့ထိုင်ခုံထက်မှာ အချိန်အတော်ကြာ ထိုင်နေမိ၏။ စိတ်ကို အတည်ငြိမ်ဆုံးဖြစ်အောင် အတော့ကိုကြိုးစားနေရတာပါ။ ပန်ဆုံးဖြတ်ချက်မှားလို့မဖြစ်ဘူး မေမေ၊ နေရာဆိုတာ ယူတတ်ရင် ရတယ်ဆိုပေမယ့် ပန်တို့ကသိုလ်ကံက နည်းခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။

“သမီး”

“ပန်... ပြောပါမယ်”

မျှော်လင့်တကြီးကြည့်နေကြသည့် မျက်ဝန်းသုံးစုံအောက်မှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေရပါ၏။ အမွေ့ ပန် မလိုချင်တဲ့အရာ၊ မေတ္တာ၊ ပန် မလိုထိုက်တဲ့အရာပါပဲ။ အချစ်၊ ပန်မသိလိုက်ခင် အလစ်ဝင်ရောက်ခဲ့တဲ့အဖြစ် အပျက်ပါလေ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိသိကြီးဖြစ်ပါလျက် မသိစိတ်ရဲ့ လိုက်ပါမှုနောက် ယိုင်လဲမိခဲ့တာ ရှက်စဖွယ်အတိပါပဲ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပန်အတွက် ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုပဲ ဦးစားပေးသင့်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။ နှလုံးသား၏အလိုကို ဦးနှောက်က လိုက်လျောသင့်တဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်မှ မဟုတ်တော့တာဘဲ။ ဒီတော့ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ချက်မျိုး ရွေးချယ်ရမယ်ဆိုတာကို ပန်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ပါမယ် ဖေဖေ။

“ပန်... အခုလက်ရှိအတိုင်းပဲ နေသွားချင်ပါတယ်”

“သမီး”

“ဖေဖေ... ဖေဖေမှာ သမီးရှိနေပြီးသားပါ”

“ခင်မိမိဇော်ဆိုတာ ဖေဖေသမီးမဟုတ်ဘူး ပန်ပန်”

ခပ်မြန်မြန်ချေပစကားပြောလိုက်သည့် ဖေဖေကို မျက်လုံးချွင်းအောင် ကြည့်လိုက်မိပါ၏။ အတွင်းသိအစင်းသိလူတွေရှေ့မှာမို့ မထင်

မချန်အကုန်ပြောရမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကောင်းပြီလေ... ပန်သစ္စာဆိုတာ ဖေဖေနဲ့တူလွန်းတဲ့သမီးပေမယ့် ပန်ကိုယ်ထဲ စီးမျောနေတဲ့သွေးတွေထဲမှာ ပြတ်သားတဲ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ မေမေသွေးတွေ ပါဝင်နေတာကို ဖေဖေ နားလည်နိုင်ပါစေလေ။

“ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဖေဖေဖုန်းဆိုတာ တီတီဖြစ်နေပြီး သမီးဆိုတာ ခင်မိမိဇော်အဖြစ် အစဉ်ရပ်တည်နေဦးမှာပါ ဖေဖေ”

“ဒါပေမဲ့ သမီးက ဖေဖေသမီးအရင်းပါ ပန်ပန်”

“မှန်ပါတယ်၊ မခေါ်ချင်လို့ ရကောင်းရနိုင်ပေမယ့် မတော်ချင်လို့ မရမှန်း ပန်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကမှာ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကို ဦးစားပေးရတာမျိုး ရှိတတ်မှန်း ဖေဖေသိမှာပါ”

“ပန်ပန်”

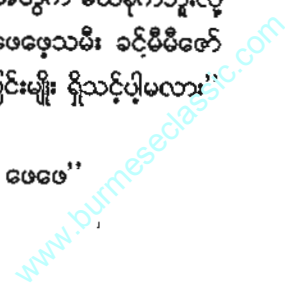
“ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲပဲ ကောင်းပါတယ်ဖေဖေ။ ပန် ဘာကိုမှမလိုချင်ပါဘူး။ လိုလည်းမလိုအပ်လို့ပါ”

“ဖေဖေ ခင်သီတာ့ကို ကွာရှင်းမှာပါ သမီး”

“ငယ်တော့တာမှ မဟုတ်ဘဲဖေဖေ၊ ရှိပါစေတော့လား။ လူဆိုတာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ မှားကောင်းမှားနိုင်တာပဲလေ။ အဲဒီအမှားကို သင်ခန်းစာယူတတ်မယ်ဆိုရင် လောကကြီးနဲ့လိုက်လျောညီထွေ နေတတ်သွားမှာပါ။ တစ်ဦးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းတာနဲ့ ဖေဖေအတွက် မထိခိုက်ဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ပြီးတော့ ဘာအပြစ်မှမရှိတဲ့ ဖေဖေသမီး ခင်မိမိဇော်အတွက် တစ်သက်လုံး ခေါင်းမဖော်နိုင်တဲ့ ရှက်ခြင်းမျိုး ရှိသင့်ပါ့မလား”

“ပန်ပန်”

“ပန်က နေရာလဲကြည့်ပြီး တွေးမိတာပါ ဖေဖေ”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့်... သမီးက ဖေဖေနဲ့အတူတူပြန်နေဖို့ လုံးဝ ဆန္ဒမရှိဘူးပေါ့လေ”

ပန် ခပ်ယဲ့ယဲ့သားပြုံးမိပါ၏။ အရွယ်ရောက်လို့ အတောင်စုံရင်တောင် မိဘအသိုက်က စွန့်ခွာကြတာ မေ့တာမှန်း ဖေဖေမေ့နေတယ်ထင်ပါရဲ့။ သောကတွေ ဒေါသတွေနဲ့ ဖေဖေအပူတွေကို ပန်မြင်နေရတာမို့ ရင်ထဲမှာ ငြိမ်းချမ်းအေးမြစေချင်ပါတယ်လေ။

“ဖေဖေတွေ့ချင်ရင် ပန်ကိုအချိန်မရွေး ခေါ်တွေ့လို့ရပါတယ်လေ”

“သမီးရယ်... ဖေဖေဘက်က မိဘဝတ္တရားတောင် နည်းနည်းမှ ကျေပွန်ခွင့် မရှိနိုင်တော့ဘူးလား”

“ဖေဖေပေးတတ်ရင် ပန်ရနိုင်ပါတယ်ဖေဖေ။ စိတ်မကောင်းမဖြစ် ပါနဲ့”

“ဒါဖြင့် မောင်နန္ဒနဲ့ကိစ္စကိုရော သမီးဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မှာလဲ”

“ပန် ငြင်းပါတယ်”

“ဟာ! ပန်... ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကိုယ်က”

“ပန်သိပါတယ်၊ ကိုကျော်နန္ဒ”

သူက ပန်အနောက်မှာ ရပ်နေရာမှာ ပန်ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲဆုပ်ကိုင် လိုက်လေ၏။ လက်ထဲမှာ အင်အားပါသလို ပန်ရင်တွင်းမှာလည်း တင် ကျပ်စွာ ဆုပ်ချေညှစ်လိုက်သည်နယ် ခံစားရတာအမှန်ပါ။ အချစ်ဆိုတာ ပန်အတွက်တော့ အဆိပ်ဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ပိုင်ဆိုင်မှုထက် စွန့်လွှတ်မှုဆိုတာ လောကမှာ မြင့်မြတ်မှန်း ‘ကို’လည်း သိနိုင်မှာပါလေ။

“လောကမှာ မပန်တိုက်တဲ့ပန်းဆိုတာ ရှိသလို မစားထိုက်တဲ့အသီး မျိုးလည်းရှိမှန်း ကိုကျော်နန္ဒ သိမှာပါ။ ပန်က ကိုကျော်နန္ဒအတွက် ဝေ

ထိုက်တဲ့ပန်းဖြစ်နေသလို ကိုကျော်နန္ဒက ပန်အတွက် မစားကောင်းတဲ့ အသီးဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒါကြောင့်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ပန်ပြောပြီးပြီလေ၊ ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုသာ ဦးစား ပေးပါလို့”

“ပန်”

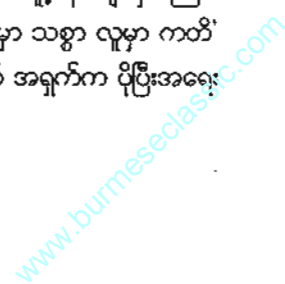
“ပန်ကိုခွင့်ပြုပါ ဖေဖေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ‘ဝေးဝေး’မှာ နေနေပါစေ။ ဖေဖေသမီး ‘ပန်းချစ်သူ’ မေမေသမီး ‘ပန်သစ္စာ’က ထာဝရ ဖေဖေနဲ့ မေမေရဲ့သမီးဖြစ်နေမှာပါပဲ”

“သမီးရယ်”

ရုံးခန်းထဲမှ ပန်ထွက်ခဲ့ပါ၏။ ရင်ထဲမှာ နာကျင်ကြော့နေတာ အမှန် ပါပဲ။ တစ်အိမ်တည်းနေခဲ့ရင် ‘ခင်မိမိဇော်’ဆိုတာ ပန်ရဲ့ညီမလေး မဟုတ် ပါလား။ ပန်နဲ့ဘာမှမတော်စပ်ရင်လည်း ထားပါ။ ဖေဖေပတ်ဝန်းကျင် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ လူသိရှင်ကြား ရပ်တည်နေနိုင်ပြီမို့ ဒီအရာကို ဘယ်လို ဖုံးထားလို့ရမှာတဲ့လဲ။

အားလုံးက ဖအေတူမအေကဲ့ ညီအစ်မဟုတ်သော ယူဆသတ်မှတ်ကြ မှာ အမှန်ပါလေ။ ဒီတော့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးက ယောက်ျားတစ် ယောက်တည်းကို ပြိုင်တူကြိုက်တာ ချစ်နေတာက လူ့ဝန်းကျင်မှာ ကြား လို့မှမကောင်းတဲ့ သတင်းဆိုးမဟုတ်ပါလား။ ‘မင်းမှာ သစ္စာ လူမှာ ကတိ’ ဆိုရိုးရှိပေမယ့် မိန်းမသားတို့ဘဝမှာ အသက်ထက် အရှက်က ပိုပြီးအရေး ပါနေတာပါလေ။

“ပန်... ပန်...”

ကျစ်! နောက်လိုက်လာပြန်ပြီလား။ မဖြစ်သင့်လို့ပါပြောခဲ့တာတောင် ကလေးစိတ်လိုမျိုး ဇွတ်တရွတ်ပါပဲလား ‘ကို’။ နှလုံးသားဆိုတာ ရင်းနှီးသင့်တဲ့ကုန်ပစ္စည်းမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ရင်နှင့်ရင်းပြီးချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတိုင်း ဘဝချင်းပေါင်းဆုံတတ်ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။

“ကိုယ့်ကိုပဲပါဦးပန်ရဲ့၊ ကိုယ်က... ကိုယ်က... ပန်ကို လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လကျော်ကာလကတည်းက ချစ်နေခဲ့တဲ့သူပါ။ ပန်မသိခင် ပန် မမြင်ခင်ကတည်းက တစ်ယောက်တည်း ငြိတွယ်တာရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ကို အသိအမှတ်ပြုပေးပါလား ပန်ရယ်”

“ကျွန်မ ပြောပြီးပြီလေ”
“မမြင်နိုင်ဘူး... လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ပန်ရင်ထဲမှာ ကိုယ်ရှိနေမှန်း သိတယ်။ ပန်မျက်ဝန်းထဲကြည့်ရုံနဲ့ သိနေတာပါ။ ကိုယ့်ကို မညာချင်ပါနဲ့”
လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ရမ်း၍ ပြောနေသည့်မြင်ကွင်းက မှီရင်ကို တစ်စစ် ဆွဲဖို့နေသည့်နယ်ပါ။ ဘယ်လိုလဲ... လူမြင်ကွင်းကြီးမှာတောင် သတိမထားနိုင်ဘဲ နှစ်ယောက်သား အချစ်စစ်ပွဲ ကျင်းပနေကြတာပေါ့လေ။ ရက်စက်လိုက်တာ ပန်သစ္စာ။ ကိုကိုနဲ့မိကို လူကြီးတွေ သဘောတူထားပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာတောင် မှီဆီကနေ လူယူရတဲ့ အထိ အရှက်ကင်းမဲ့လှချည်လား။

ကိုကိုကလည်း ဒီလောက်ငြင်းဆန်မှုပြုနေတာတောင် ဒီမိန်းမကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်ပြနေတာပေါ့လေ။ ဘာလဲ... မိမြင်အောင် တမင်လုပ်ပြနေတာများလား။ အနိုင်ရပါတယ်ဆိုမှ တစ်ဖက်သား မခံချိမခံသာ ဖြစ်အောင် ဆွပေးမှဆိုတဲ့သဘောနဲ့ပေါ့လေ။

“ဒီမှာ ကိုကျော်နန္ဒ”

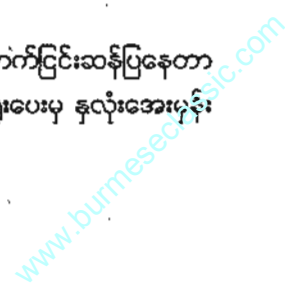
“ပြောပါ... ပန်”
“ရင်ထဲမှာ ဘာတွေပဲရှိရှိ နှုတ်က ဝန်ခံမှ သက်သေဖြစ်မှာပါ”
“ပန်”
“ရှင့်ကို ကျွန်မ မချစ်ဘူး”
“မယုံဘူး”
“မယုံလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ ရှင့်ကိုဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့တာ”
“ဟာကွာ”

နံရံထက် သူ့လက်သီးရောက်သွားလေ၏။ ခံပြင်းနေပြီလား။ ပန်က ဒီထက်မက ရင်ထဲမှာ ကြေမွနေရတာပါ ‘ကို’။ အချစ်ဆိုတာ ဒဏ်ရာ အနာတရဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီအရာကို အချိန်ဆိုတဲ့သမားတော်က ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်ချိန်ရောက်ပြီ ‘ကို’။ ချစ်တယ်ဆိုတာကို ပန် နှုတ်က ထုတ်မပြောနိုင်ပေမယ့် ‘ကို’ ရင်ထဲက အလိုလိုသိနေတယ်ဆိုတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါ။ လောကမှာ ချစ်တိုင်းလည်း ညားလေ့ရှိကြတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါကို ‘ကို’ သိနေမှာပါကွယ်။

သူ့ဘေးမှ ပန် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ပါ၏။ Lift ရှေ့မှာ ပန်ကို ဒေါသမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စူးစူးရဲရဲကြည့်နေပါသည့် ‘ခင်မိမိဇော်’။ သက်ပြင်းကို ကျိတ်ရှိုက်လိုက်မိ၏။ မမြင်ချင် မတွေ့ချင်ပါလျက် ဆုံကိုဆုံနိုင်လွန်းတဲ့ တံကိုက ခက်ပါတယ်လေ။

သူမက ခပ်မဲ့မဲ့ပြုံးလိုက်လေ၏။ ပန် ဒီလောက်ငြင်းဆန်ပြနေတာ တိုတောင် မကျေနပ်ပုံပါပဲလား။ ပြိုင်လာရင် အရှုံးပေးမှ နှလုံးအေးမှန်း နင်သိသင့်ပါတယ် ‘ခင်မိမိဇော်’။

“နင့်မှာ အရှက်တွေ့သိက္ခာတွေ လုံးဝမရှိဘူးပေါ့လေ”

မကြားယောင် ဆောင်လိုက်မိပါ၏။ ရင်ထဲနာနေတာမို့ ဒဏ်ရာ ထပ်မဖြစ်ချင်ပါ။ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့လား။ ငါ့အပေါ် နင်ကျူးလွန် ခဲ့ဖူးတာကိုတောင် ငါ့ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်နေခဲ့တာ သိထားသင့်ပါတယ် လေ။ Lift ကိုခေါ်ထားတာမို့ တက်မလာသေးသဖြင့် စောင့်ရဦးမှာပါလား။

“ငါပြောနေတာ မကြားဘူးလား”

“တိုးတိုးပြောပါ ခင်မိမိဇော်၊ လူတွေကြားကုန်မယ်”

“ကြားကြား၊ ဂရုစိုက်ရမှာလား။ ဒါ ငါ့ဒက်ဒီရဲ့ကုမ္ပဏီဟဲ့။ နင်သာ အရှက်တရား အကြောက်တရားမရှိဘဲ သူများရည်စူးထားတဲ့လူကို ကြောင် တောင်ဝင်နှိုက်ရဲတာ... အလကားမိန်းမ”

“စကားကို ကြည့်ပြောပါ ခင်မိမိဇော်၊ MD ရဲ့သမီးဆိုပြီး Power တွေ သိပ်မသုံးချင်နေနဲ့။ တန်းစီစနစ်ဆိုရင်တောင်မှ ငါက Senior ဖြစ် နေရင် နင်က Junior ပဲ။ အကြီးကို ရိုသေစာတတ်ရတယ်”

“ဘာ! နင်ကများ ငါ့ကိုမိုက်ရိုင်းတယ်လို့ ဆိုချင်တာပေါ့လေ”

“စရိုက်ဆိုတာ ဗီကေလာတာ၊ မသိဘူးလား”

“နင်... နင်... လူပါးဝလို့... ကဲ!”

မြောက်တက်လာသည့်လက်ကို ပန် အမြန်ဖမ်းလိုက်ပါ၏။ အနာ ပေါ် တုတ်ကျသွားပြီထင်ပါရဲ့။ မရည်ရွယ်ပါဘဲ ပြောလိုက်မိသည့်စကား တို့ကိုထိန်းဖို့ ခက်သားလား။ နှုတ်ကဲ့ရင် ထိန်းမနိုင်တာ အမှန်ပဲကိုး။

“လူတစ်ဖက်သားရဲ့ပါးကို ရိုက်တယ်ဆိုတာ အရိုက်ခံရတဲ့လူပဲ နာ ရတာ မဟုတ်ဘူး ခင်မိမိဇော်၊ ရိုက်တဲ့လူရဲ့လက်လည်း နာရတာပါ။ မျက်စိရှေ့ တွေ့သမျှအရာတိုင်းကို ငါပဲပိုင်ဆိုင်ရမှဆိုတဲ့ လောဘစိတ်မျိုး

မမွေးချင်နဲ့။ အလိုကြီးရင် အရနည်းတတ်တယ်”

“ဘာပြောတယ်”

“သိပ်သွေးဆူမနေနဲ့၊ တော်ကြာ အသက်ရှည်ရှည်မနေရဘဲ Heart Attack ရနေဦးမယ်၊ အစ်မ ဆုံးမရင် အငယ်ဖြစ်တဲ့ညီမလေးက နာခံ တတ်ရတယ် ခင်မိမိဇော်ရဲ့”

“နင်... နင်”

Lift ထဲဝင်လိုက်ပါ၏။ စေတနာကိုမြင်တတ်ပါရဲ့လား။ ကံဆိုတာ လူကလုပ်တာဆိုကြပေမယ့် ကံတရားရဲ့ဖန်တီးမှုကို ပန်တို့လူသားတိုင်း ခေါင်းငုံ့ခံကြရစမြဲပါ။

ဦးခင်ဇော်ရဲ့သမီး ‘ပန်းချစ်သူ’ဆိုတာ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်(၂၀)ကျော် ကာလ ကတည်းက ဖေဖေဘဝထဲကနေ အပြီးတိုင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဒေါ်ခတ္တာရဲ့သမီးဖြစ်တဲ့ ‘ပန်သစ္စာ’အဖြစ်နဲ့ပဲ ဘဝကိုဆက်ပြီးလျှောက်ပါ ရစေလား။

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၂၀)

တစ်နှစ်ခန့် ကြာပြီးသည့်နောက်...

Bakery ထဲမှ တီ! ခနဲအသံမြည်လာတာမို့ တံခါးဖွင့်ကာ Tray ကိုထုတ်ယူလိုက်ပါ၏။ အစီအရီ ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်နေသည့် အသည်းပုံမှန်လေးများထံမှ မွှေးရနံ့က စားဖိုဆောင်ထဲမှာ သင်းခနဲ ပျံ့နှံ့သွားလေသည်။ ရုတ်တရက် ပန့်ခါးကို အနောက်ဘက်မှ သိုင်းဖက်လိုက်တာမို့ ဒီတစ်ခနဲ ရင်ဖိုသွားရပါ၏။

- “အား... မွှေးလိုက်တာကွာ”
- “ဟယ်! လူတွေ မြင်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”
- “မွှေးမွှေးပေးတာလေးကိုများ... တွန့်တိုတတ်ပျံ့ ပန်ရာ”
- “ညီနော်”
- “မောင်နော်လုပ်စမ်းပါကွာ”

“ဟယ်... သိပ်အတင့်ရဲလွန်းနေပါလား”
 “ချစ်သူတွေဖြစ်ပြီး စေ့တောင်စေ့စပ်တော့မှာကို၊ ခုထိရှက်နေတုန်းလား”

လေသိပ်များနေသည့် ညှိပါးစပ်ထဲသို့ မုန့်တစ်ခုယူကာ ထည့်ပေးလိုက်ပါ၏။ ပူသွားတာမို့ မျက်လုံးပြူးပြဲသဖြင့် ဘာလုပ်ပေးရမည်မသိ ဗျာယာခတ်သွားရပါသည်။ ရေဘူးရှိရာဆီသွားရန်ပြင်လိုက်ပေမယ့် ပန့်ခြေလှမ်းတို့ ရွှေ့မသွားပါချေ။

- “ဘယ်လစ်ဦးမလို့လဲ”
- “သောက်ရေ ယူပေးမလို့လေ”
- “မယူပါနဲ့၊ မလိုဘူး”
- “ခုနကပဲ ပူလို့ဆို”
- “ဟင့်အင်း... မပူတော့ဘူး”
- “အမျိုးမျိုးပဲ”
- “တစ်မျိုးတည်းပါ ပန်ရာ”
- “ဘာတစ်မျိုးလဲ”

ညီက မချိုမချင်ပြုံးလိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! အရမ်းတည် အရမ်းအေးတဲ့လူငယ်လေးက အခုတော့ဖြင့် မျက်နှာမှာ အပြုံးတွေဝေပြီး အပျော်တွေ ပြည့်နေတာမဟုတ်ပါလား။ အချစ်က အရာရာကို ပြောင်းလဲစေတတ်၏တဲ့လေ။

“ညီမင်းညီဆိုတဲ့ကောင်လေးက ပန်သစ္စာဆိုတဲ့ကောင်မလေးကို သိပ်ချစ်တဲ့အချစ်တစ်ခုတည်းလို့ ပြောတာလေ”
 ပန် ပြုံးလိုက်မိပါ၏။ စကားတွေ အရမ်းတတ်နေပါရောလားလေ။

ယောက်ျားဆို 'ဆိုခဲစေ မြဲစေ'မှ ယောက်ျားပီသတာတဲ့။ ပန်အပေါ် တစ်
သမတ်တည်း ထားရှိတဲ့ ညှိရဲ့သစ္စာတရားကို အလေးအနက်ထား ဦးညွှတ်
မိပါတယ် 'ညီ'ရယ်။ တကယ်ပြောတာပါ။

“မယ့်ဘူးလား... ပန်”

“ယုံပါတယ်... ညီ”

ညီက ပန်ကို ရင်ခွင်ထဲသို့ ထွေးသိပ်ဖက်ထားလိုက်လေသည်။
နွေးထွေးခြင်းခံစားချက်က ပန်တစ်ကိုယ်လုံးကို စီးပျောသွားရပါ၏။
ယောက်ျားတွေက ချစ်ခြင်းကို မည်သို့ရွေးချယ်ကြပါသလဲ။ ပန်တို့မိန်း
ကလေးတွေအများစုက ဦးနှောက်နဲ့ပဲ ရွေးချယ်ကြမှာလေ။

“အရိပ်ဆိုတာ တကယ်စင်စစ်မရှိဘူးဆိုပေမယ့် ကိုယ်က 'ပန်'
နံ့သားမှာ တစ်သက်တာ ထာဝရအရိပ်သဖွယ် ရှိချင်ခဲ့တဲ့လူပါ 'ပန်'။
ချစ်တယ်ဆိုတာထက် ပိုပြီးလေးနက်ခြင်းတွေကို ကိုယ့်မျက်ဝန်းထဲမှာ
ရှာကြည့်လိုက်။ အနက်ရှိုင်းဆုံးနေရာမှာ ရှိနေတာ 'ပန်'မြင်ပါလိမ့်မယ်”

နဖူးထက် ဖွဖွနမ်းရှိုက်ခြင်းကို ရရှိလေ၏။ ရင်ဘတ်ဆီမှ တဒုတ်
ဒုတ်ဖြင့် စည်းချက်ညီညီခနဲခေါက်သံကို အကျယ်ကြီးကြားနေရသလိုနှယ်
ပါ။ အရှေ့ကိုထွက်ချိန်တန်နေပြီဖြစ်ပေမယ့် ချစ်ခြင်းသင်္ကေတတွေ ဖော်
ကြားနေပါသည်ချစ်သူကြောင့် ရုန်းရအခက်သားလား။

“တစ်ခုခုပြောလေ”

“မောင့်ကို ပန်လည်းသိပ်ချစ်ပါတယ်ရှင်”

“ပန်ရယ်”

“ဟဲ့! ဟိုကလေးတွေ၊ ခုထိလွှက်မလာကြသေးဘူးလား၊ ဘာလုပ်
နေကြတာလဲ”

အရှေ့မှ မေမေခေါ်သံကြောင့် နှစ်ဦးသား ကိုယ်ချင်းခွာလိုက်ပြီး
ရယ်လိုက်မိကြ၏။ ကဲ! ဒီထဲမှာ ကြာနေမှတော့ အပြောခံရပြီမဟုတ်လား။
ညီက နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်လေ၏။ ပန်က ကြွေပန်းကန်ပြားနှစ်ချပ်ကို ယူ
လိုက်ပြီး မုန့်လေးတွေကို လှလှပပလေး စီထည့်လိုက်ပါသည်။

“သွားကြစို့”

မီးဖိုဆောင်တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်စဉ် ဆိုင်ရှေ့မှာ ဖဲကြိုးနှင့် မိုးပျံ
ပူဖောင်းစည်းထားတာကို ကိုင်ထားလျက် မေမေ လှည့်အော်ပြန်လေ၏။
လူတစ်စုက ပန်တို့ဆိုင်ဖွင့်မှာကို ရပ်စောင့်နေပါသည်။ ဒီနေ့က Dawn
ဆိုင်သစ်လေး စဖွင့်ဖြစ်မှာ မဟုတ်လား။

“သားနဲ့သမီးရေ”

“လာပြီ မေမေရေ၊ လာပါပြီ”

“ကြာလိုက်တာနော်၊ တကတည်းမှပဲ”

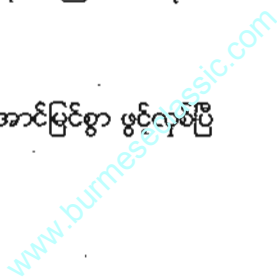
“အစ်ကိုက အထဲမှာ OT သွားဆင်းနေတာ အန်တီရဲ့”

“အဲဒီလိုသာ ဆိုင်ဖွင့်တိုင်း အစ်ကိုပျောက်ပျောက်နေရင်တော့
ပြဿနာပဲ”

ယံပိုင်နှင့် မိုးသန့်တို့ စသံကြောင့် အုပ်စုထဲမှ အုံးခနဲ ရယ်သံထွက်
လာလေ၏။ ပန်မျက်နှာရဲသွားပေမယ့် မသိယောင်ဆောင်ကာ စားပွဲပေါ်
မုန့်ပန်းကန်တင်လိုက်ပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ ထွက်လိုက်ရပါသည်။ အားလုံး၏
မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်နေတာ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ! ကဲ!... Ready ဖြစ်ပြီ၊ စမယ်”

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အရူးဦးဆိုင်သစ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖွင့်လှစ်ပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာအပ်ပါသည်ခင်ဗျား”

လက်ခုပ်တီးသံတို့ ထွက်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးပျံ့ပူဖောင်း တို့က ကောင်းကင်ထက်သို့ လွင့်ပျံသွားကြလေတော့၏။ ညီက ဆိုင်တံခါး ကိုဖွင့်ပေးလိုက်စဉ် လူအုပ်စုလေးက ဆိုင်ထဲသို့ အပြေးအလွှား နေရာယူ ရန် ဝင်သွားကြလေသည်။

ဆိုင်ရှေ့ရပ်လာသည့် နောက်ဆုံးပေါ်ကားတစ်စီးကြောင့် ပန်ဖြေ လှမ်းကို ရပ်လိုက်ရပါ၏။ ဒီနေ့ဖွင့်ပွဲမို့ အနီးနားဝန်းကျင်မှ အသိတွေနှင့် ဝန်ထမ်းတွေသာ လာကြတာဖြစ်ပြီး ဧည့်သည်တွေ လာကြတာမှ မဟုတ် တာလေ။

ကားပေါ်မှဆင်းလာသည်က ဖေဖေ၊ ပြီးနောက် တီတီ ဒေါ်ခင်ဆီ တာ၊ အဲဒီနောက်မှာမှ ခင်မိမိဇော်ပါပဲ။ ဖေဖေက ပန်ကိုပြုံးပြလိုက်ပြီး အသာပွေ့ဖက်လိုက်လေ၏။ ပန် ခဏမျှ ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“ဖေဖေသမီးအတွက် ဂုဏ်ယူပါတယ် ပန်ပန်”

“ကျေးဇူးပါ ဖေဖေ”

“မမ”

ခင်မိမိဇော်က မျက်ရည်ဝဲလျက် ပန်ကိုပြေးဖက်လိုက်လေ၏။ နှုတ် မှဖွင့်ပြော တောင်းပန်ခြင်းမရှိသော်ငြား ပန်က ခွင့်လွှတ်ဟန်ဖြင့် သူ့ ကျောကို အသာပွတ်သပ်ကာ ပုတ်ပေးလိုက်ပါသည်။ မေတ္တာဆိုတာ အတိ အနက် တိုင်းလွှဲမရသည့်အရာပင် မဟုတ်ပါလား။

Platform ဘေး (ကားလမ်းတစ်ဖက်)မှာ ကားဖြူလေးတစ်စီး ရှိနေပါ၏။ ပန်တို့ထံ ကြည့်နေပါသည့် မျက်ဝန်းတစ်စုံမှာ မျက်ရည်တို့ နှိ သီနေမည်မှန်း အလိုလိုသိနေလေသည်။

ဝမ်းနည်းနေမည်လား... သို့တည်းမဟုတ် ဝမ်းသာနေပါ့မလား

‘ကို’... သိထားတဲ့အဖြေတစ်ခုအတွက် ဒီဘဝမှာ ဒီမျှနဲ့သာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နိုင်ပါစေ။

ပန်ဘေးမှာ ‘မောင်’တစ်ယောက်လုံးရှိနေပြီမို့ အဝေးတစ်နေရာက စောင့်ကြည့်နေတတ်တဲ့အကျင့်ကို ဖျောက်စေချင်ပါတယ်။

‘မောင်’က ပန်တစ်သက်လုံး လက်တွဲသွားမယ့်ချစ်သူဆိုတာ ‘ကို’ သိပါစေကွယ်...

လေးစားလျက်...

မေမေဦးမောင်
10th Oct: 2014
PM 11:45

နောက်လထွက်မည့်စာအုပ်

“ယုရယ်...သူရယ်...ကျွန်တော်ရယ်...”

“ဒီမှာ...မိုးသားဖြူ...ယုအပေါ်မှာ မင်းက မင်းအသက်ထက် ပိုပြီးချစ်တယ်ဆိုရင်...ငါက ‘ယု’ကို ငါ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံး ပုံပေးပြီး ချစ်ခဲ့တာက...နောက်မှရောက်လာတဲ့ မင်းလိုလူကို အဆင်သင့် နေရာဖယ်ပေးရလောက်အောင် ‘ပိုင်’ဆိုတဲ့ငါက မင်းထင်နေသလို ငန့်ငအ မဟုတ်ဘူး...”

BURMESE CLASSIC